

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 47

CENA 300 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

NOĆ ZA UMIRANJE

Derek Finegan

NOĆ ZA UMIRANJE

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
NOĆ ZA UMIRANJE

Autor:
Derek Finegan

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1987. DEN PRESS

NINĐA BROJ 47 — APRIL 1987. godine CENA 300 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tiho-
mira Matijevića 4. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredniš-
tvo i 714-250 prodaja, Telex: 13731. Izdavački savet: Anđel-
ka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jere-
mić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović,
Miroslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ruži-
ca Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana
Mijatović. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milano-
vcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu:
60811-620-16-257310-03292.

DEREK FINEGAN

NOĆ ZA UMIRANJE

Nago telo muškarca podsećalo je na mermerni kip isklesan rukom majstora koji je sa ljubavlju ukrasio i najmanji detalj. Lošem posmatraču učinilo bi se da pred sobom i nema ništa drugo do statuu, ali pažljivo oko opazilo bi da se široki grudni koš povremeno kreće, uvlačeći vazduh u pluća, da žila kucavica na vratu svakih nekoliko sekundi zatreperi pod glatkom kožom.

Sklopljenih očiju, u dubokom transu čiji cilj nije bekstvo od sveta već poniranje u dubine sopstvenog bića, čovek je nepomično sedeo na gruboj asuri u položaju koji se u Indiji naziva imenom lotosovog cveća.

Koncentrišući se na sopstveno telo, on je istraživao domete njegove snage, brzine i spretnosti, analizirajući delovanje

čak i najmanjeg mišića, jednog od onih koji su pokretali očne kapke. Svaka tetiva, nerv u osetljivim vrhovima prstiju, predstavljao je sklop za sebe, skladno uklopljen u višu celinu organa i čitavog tela...

To, međutim, nije značilo da se čovek potpuno odvojio od sveta koji ga je okružavao. Jedan deo svesti neprestano je bdeo nad njim, brzinom misli analizirajući svaki utisak koji je stizao iz okoline.

Kvalitet meke svetlosti, koja ga je osvetljavala sa svih strana podjednako, iznenada se izmeni. Kao reakcija na taj stimulans, srce zakuca brže šaljući u krv energiju koja će možda uskoro biti potrebna. Pluća udahnuše jače kako bi tu istu krv obogatile neophodnim kiseonikom, mišići nogu, trbuha, zgrčiše se i opružiše kao da

još jednom proveravaju svoje mogućnosti.

Oko njega, svetlo je postajalo sve slabije, sve dok nije dostiglo nivo osvetljenosti noći u kojoj vetar tek povremeno sklanja guste crne oblake sa mladog meseca.

Nasuprot tome, detalji prosto rije u kojoj se nalazio dobijali su u oštrini. Sada se jasno video pod od glatkih dasaka okružen drvenim zidovima bez ikakvih ukrasa, bez ijednog otvora. Laka vrata, pravo pred njim, na trenutak zadrhtaše od udara vetra koji se sada sasvim jasno čuo.

I ne samo vetar...

Ne otvarajući oči, nagi čovek upijao je u sebe šumove koji su postajali sve razgovetniji. Koraci, uzbuđeno disanje i...

I tihi zveket čelika. Čelika one vrste od koje se kuje oružje!

Pridošlice nisu oklevale pred vratima. Povučena snažnom šakom, vrata skliznuše u stranu, otkrivajući siluete četvorice ljudi sa kožnim kacigama na glavama. Na pozadini krvavocrvene boje, kao od plamena, njihov stav bio je preteći.

Vrata su bila dovoljno široka da propuste svu četvoricu istovremeno kada su zakoračili u prostoriju, ispunjavajući je snažnim zadahom oznojenih ljudi

skih tela. Zveket čelika označi trenutak kada sva četvorica, kao jedan, isukaše duge oštre mačeve iz kanija zavučenih u opasače.

Krvavocrvena svetlost otkrila detalje raskošne odeće od svile, njihova okrugla japanska lica sa kojih su pritajeno sevale oči ispunjene gnevom. I oštrice mačeva dobiše crvenu boju, na lik onoj tankoj skrami od krvi koju čelik zadržava na sebi kada se izvuče iz rane koju je trenutak ranije zadao...

— Ti znaš ko smo mi — rekoše sva četvorica u glas. Skladno, kao dobro uvežban kvartet pevača. — I zašto smo ovde.

Nagi čovek uspravi se jednim hitrim i gipkim pokretom koji nije trajao više od delića sekunde. Kada je otvorio oči iz njih se vnu plamen boje čelika.

— Znam — reče šireći ruke u visini ramena. Krvava svetlost zaigra na koži pod kojom su se kretali mišići kao da sami za sebe izvode neki strogo koreografisani ples. — Dođite.

Nepokretnog lica, spuštenih kapaka on je kroz uske njihove proreze motrio kako se napadači primiču hitrim, odmerenim koracima, stvarajući krug oko njega. Bez žurbe, oni su sužavali taj krug, dižući nad

glavama duge samurajske mačeve čije su drške stezale obe njihove šake.

Još korak. Ako sada sva četvorica ispruže mačeve u istom trenutku, njihovi vrhovi dotaći će kožu čoveka u središtu kruga, možda čak i ostaviti tragove na njoj...

Visok, melodičan krik, trajao je kratko, tačno onoliko vreme na koliko je potrebno da dve snažne ruke svom snagom sruče oštricu mača na nezaštićeno telo pred napadačem. Četiri mača načiniše čeličnu rešetku kroz koju nije moglo proći ništa živo.

Samo što je taj kavez, načinjen u stotom deliću sekunde, bio prazan!

Odbacivši se moćnim nogama od poda, nago telo polete u vazduh nalik strelici izbačenoj iz zategnutog luka. Vrhovi mačeva prodoše tako blizu njega da uskovitlani vazduh pomeri malje po njegovim grudima i trbuhu.

Okrenuvši se kao cirkuski akrobata u vazduhu, nagi čovek se meko dočeka na noge dva koraka iza najbližeg napadača. Njegovo lice i dalje je bilo nepokretno i stravično mirno.

Napadači nijednim gestom ne pokazaše da su razočarani ili uplašeni što njihov prvi pokušaj nije uspeo. Okrenuvši se

licem prema nenaoružanom čoveku, proučavajući ga svojim kosim očima.

On im se lako nakloni, skrivajući kapcima podsmešljivi bleesak očiju. Ozbiljnih lica i oni se, opet kao jedan, pokloniše njemu.

Poređani kao kosači na livadi, oni bez ikakve najave kretose u novi napad. Ovoga puta još brže, još opasnije...

Prvi sleva zadao je udarac nisko, paralelno sa podom, ciljajući na tetive pod kolenom; drugi je pao na koleno i iskoracio korak napred drugom nogom, opružajući obe ruke sa mačem čiji je vrh kao glava zmije sunuo prema nagom trbuhu; treći mač pritajeno ble-snu, kao da i plemeniti čelik oseća trijumf budućeg trenutka, trenutka u kojem će svojom oštricom preseći vratne žile nemoćne žrtve.

Od svih tih udaraca, međutim, najbrže je stigao onaj koji je zadao četvrti napadač; od zgo i iskosa oštrica je padala prema nezaštićenoj glavi, silinom koja će glatko raseći kost lobanje ako pogodi svoj cilj.

Kao u plesu, napadnuti poskoči, odvajajući se od poda i propuštajući prvo sečivo ispod svojih bosih tabana. Telo mu se obrte kao vreteno, dovoljno

da i mač uperen u trbuh promaši svoj cilj.

I udarac koji je trebalo da mu preseče vrat promaši; čelik samo lako dotače gustu crnu kosu na povijenoj glavi.

Dve nage ruke naglo se sklopiše u času kada tabani ponovo dotakoše pod. Mač četvrtog čoveka, onaj koji je kao giljoti na padao prema svom cilju, ostade zalepljen između dlanova koji su na neshvatljiv način apsorbovali svu energiju udaraca.

Odbacivši se ponovo od poda, napadnuti elastično odskoči unazad, izbegavajući dve oštrice koje su imale vremena da krenu u novi udarac. Naizgled bez napora, on iz ruku četvrtog napadača istrže mač i dalje mu samo dlanovima stežući oštricu.

Ponovo predah, nekoliko dugih sekundi. Uspravljeni, napadači se još jednom nakloniše onome koji ih je već dva puta nadmudrio. I on njima; samo što ovoga puta nije bilo podsmeha u očima čeličnoplave boje.

Jedan jedini izmače se korak nazad; čovek koji je ostao bez svog mača. Ni njegovo lice ni je pokazivalo ništa više osećanja od lica ostale trojice kada je iz pojasa izvukao kratak nož širokog sečiva i, bez oklevanja

jednim jedinim glatkim pokretom presekao sebi grlo...

Neka sila održa ga još nekoliko sekundi na ukrućenim nogama, dok se iz otvorene rane krv šivala niz odeću, stvarajući lokvu oštrog zadaha na podu.

U trenutku kada mrtvo telo leđima dotače glatke daske, na gi čovek jednim skokom pređe u napad.

Čelična oštrica njegovog mača fijuknu kroz vazduh, odbijajući kao slamke dva mača koja su se ustremila da ga zaustave. Vrh trećeg prođe iznad povijenog ramena, gotovo dotičući obraz; prenoseći težinu na drugu nogu, njegov vlasnik pokuša da naglim pokretom u stranu ipak zada udarac oštricom u vrat.

Silina udarca koji ga pogodi tačno u srce odnese ga čitav korak unazad i on ispusti oružje iz ruku. Nagi čovek naglim trzajem izvuče iz njegovog tela svoj mač, koji je trenutak ranije štrčao gotovo čitavu stopu iz leđa pogođenog.

Još jedan predah. Malo duži nego prethodna dva.

Ovoga puta ritualni nakloni delovali su gotovo ironično nad dva mrtva tela u lokvama guste krvi. Ipak, lica trojice preživelih ostadoše ozbiljna.

Iako nisu čak ni pogledali je dan u drugog, dvojica napadača još jednom iskoračiše napred u istom deliću sekunde. Njihovo oružje blesnu, zadajući udarce za nijansu brže i snažnije od svih prethodnih, pa čak i od onih koji su već ubili dvojicu ljudi.

Kao da pleše, nagi čovek se pomeri u stranu na vrhovima prstiju. U poređenju sa njegovim mačem, oružje druge dvojice kretalo se sporo, ubistveno sporo.

Ili je to bar tako izgledalo...

Udarac koji je trebalo da bude prvi nije pao, jer čelik zavezeka kada mač pade na pod. Njegova drška još uvek je bila stegnuta prstima glatko odsečene šake. Bez glasa, čovek pritisnu patrljak o svoj trbuh, stežući ga levom rukom i povijajući se u pojasu kao da silinom pritiska želi da zaustavi debeli mlaz skoro potpuno crne krvi.

Drugi napadač imao je sreće da umre malo brže. Opisavši blistavu osmicu u vazduhu, oštrica protivnikovog mača sruči se na njegov vrat, režući dušnik, jednjak, napete žile i kičmeni stub. Obezglavljeno telo posrte i teško pade na pod, ruke se još jednom refleksno trgoše opružajući prste kao da žele da dosegnu do glave koja se, širom otvorenih očiju, otko

trljala van njihovog domašaja.

Poslednji preživeli, onaj sa odsečenom šakom se ispravi, klateći se na nogama. Na licu nepomičnom poput maske pobelele usne se lagano pokretoše.

— Mudri ljudi su bili u pravu — reče tiho, jedva čujno. — Ti si ipak ninda... a istina je da samo ninda može ubiti drugog nindu...

Kao na pozdrav, on podiže patrljak iz kojeg je sve slabije šikljala krv, a onda se laganom i on sruči pred noge pobedniku.

Odbacivši krvavo oružje od sebe, čovek nagog tela nekoliko puta duboko udahnu, kao da želi da okusi zadah krvi koji je ispunjavao vazduh.

Ali je mirisa krvi bilo sve manje. Onaj plamen iza širom otvorenih vrata takođe je bledeo, zidovi prostorije postajali su sve svetliji. Mrtva tela na podu, ona...

Čovek još jednom duboko udahnu i odmahnu glavom kao da želi da se oslobodi ružnog sna.

Mrtvih tela nestalo je sa poda, zajedno sa lokvama krvi. I oružjem koje je do maločas sejalo smrt.

Vrata su sada pružala pogled na okean nad kojim se dizala

jutarnja izmaglica. U njihovom okviru, osvetljena sa leđa prvim zracima sunca, stajala je devojka niskog rasta i delikatne građe, nalik jednoj od onih divnih japanskih lutki kojima je ruka umetnika svaki detalj obradila sa mnogo ljubavi i pažnje.

Sa osmehom koji je govorio mnogo, posmatrala je nago telo čoveka pred sobom. I on se osmehnu. Jedan po jedan, mišići njegovog tela su se opuštali, zaboravljajući da su nekoliko trenutaka ranije bili angažovani u borbi na život i smrt.

— Halo, Les! — reče ona tihim, melodičnim glasom. — Koliko ih je bilo ovoga puta?

— Četvorica — reče on sa osmehom, pružajući joj ruku. — Imali su i mačeve, znaš.

— O? — devojka podiže obrve. — U svojim zamišljenim borbama ti zaista ne štediš sebe, zar ne?

— Ne. I pogrešio bih kada bih to činio. Cilj ove moje »simulacije« i jeste da proverim koliko su mi duh i telo spremni za situacije poput one koju sam zamislio. Potrebna je ogromna koncentracija da do kraja sebi dočaram svaki pokret i svaki zamah mačem i pri tom moje telo troši isto onoliko energije, ako ne i vi-

še, kao u stvarnoj borbi, Sumiko.

— To se vidi — reče ona polazući ruku na grudi vlažne od znoja. — Les... bojim se da će sva ta energija uskoro biti potrebna. Zaista potrebna.

On uroni pogled u krupne crne oči na divnom licu. U njoj se videla zabrinutost.

— Nešto nije u redu, devojčice?

Ona iz džepa svoje svilene kućne haljine izvuče list hartije isečen iz novina.

— Pogledaj, Les — reče tiho. — Bojim se da će biti potrebna sva snaga i veština jednog ninđe da bi smo rešili ovaj problem...

*

* *

— To je neka šala — progundajući džin duge plave kose, spuštajući konzervu sa pivom na pod pored svojih nogu. — Mala, ako si to smislila da bi prešla svog drugara, Tabasko Pita, onda...

— Na žalost nije šala, Pite — odmahnu glavom krhka devojka sa malo kosim očima, pružajući plavokosom isečak iz novina. — Maločas sam ovo pokazala Lesliju, pogledaj sada i ti...

— Estrela La Forg oteta! — prostenja plavokosi džin, besno tresnuvši o naslon fotelje ogromnom pesnicom tako da se nad tkaninom diže oblak fine prašine. — Prokletstvo, kome je mogla uopšte pasti na pamet tako glupa ideja?

— To ćemo već doznati — sleže devojka ramenima. — Ti i ja.

— Ti i ja? Šta je sa Lesliejem, boga mu? Nećeš reći da...?

— Ne, nije to — osmehnu se devojka, vrteći glavom. — U boljoj je formi nego ikada, čini mi se. Danas sam imala sreću da prisustvujem jednoj od njegovih vežbi. Znaš već kako on to radi: zamislio je da su pred njim četiri protivnika naoružana mačevima, a onda izveo sve one pokrete na koje bi bio prinuđen i u stvarnoj borbi. Fantastičan prizor, zaista; bio bi potreban usporeni film da se svaki taj pokret analizira do kraja.

— Da, znam — plavokosi Ta basko Pit otpi dug gutljaj piva iz konzerve i zadovoljno cmoknu usnama. — Naš prijatelj ninda ponekad me podseća na stripove o Supermenu. Časna reč, ne bi me iznenadilo ka da bi jednog od ovih dana ozbiljnog lica saopštio kako je konačno uspeo da ovlada veštinom letenja. Nego, reci mi, zb-

og čega ne može da pođe sa nama u tu prokletu i šašavu zemlju? Ovih dana bio je vrlo tajanstven, zar ne?

— S pravom. Tvrdi da je na tragu jedne od manjih organizacija krijumčara oružja koja se specijalizovala za Srednju Ameriku. Kako stvari stoje, ni je isključeno da se na kraju nađemo na istom poslu, a?

— Ne, nije. Estrela La Forg je snimala u Guaraniju, koliko se sećam. Možda se njegovi krijumčari spremaju da ponesu oružje upravo gerilcima koji su oteli nju i njenu ekipu.

Sumiko se nasmeja.

— Nemoj je zvati tim smešnim imenom, Pite. molim te! Ti znaš da sam jednom bila u ekipi filma u kojem je ona igrala; onaj o srednjovekovnom Japanu. Uzeli su me kao stručnog saradnika u izradi kostima, a tu smo se Agi i ja jako prijateljile. Estrela La Forg je ime koje je izmislio jedan od propagandnih agenata bez mnogo mašte; Agata Perkins je nje no pravo ime i ime koje se njoj samoj mnogo više sviđa, znaš.

— Svejedno. Ona je za mene Estrela La Forg od trenutka kada sam prvi put ugledao njene divne zelene oči na ekranu — isceri se Pit. — Kao dva zelena jezera. Ženska koja je bila sa mnom u bioskopu jedva

je uspela da me zadrži da se ne bacim na platno. Koliko je tražila ta prokleta banda da oslobodi nju i njenu ekipu? Sto hiljada, milion dolara? Op-ljačkaću banku ako bude potrebno da izvučem malu Estrelu iz nevolje!

— To neće biti potrebno — nasmeja se devojka, polažući mu ruku na rame. — A ne bi mnogo ni pomoglo. Novac je poslednje što želi organizacija »Horhe Gutires«, Pite. Njihov zahtev je da američka vlada prestane da potpomaže novcem i oružjem diktaturu koja vlada Guaranijem. Nevolja je u tome što Vašington ne prizna je da to čini, pa je čitava stvar u ćorsokaku. Ako ti ljudi imaju malo pameti u glavama, složiće se da prihvate otkup i oslobode Agi i ostale, ali ako ne...

— Gadna stvar! — Tabasko Pit odmahnu glavom. — S takvim organizacijama se nikada ne zna. Jedan fanatik dovoljan je da nagovori ostale na glupo sti čiji se ishod više ne može predvideti. Ako mene pitaš, mala, najbolje je da ti i ja upadnemo u njihovo gnezdo i sami oslobodimo Estrelu. Bar nju, do đavola; za one ostale nije me mnogo briga!

— Dobra ideja, Pite. Pod uslovom da znaš gde je njihovo gnezdo.

— Naći ćemo ga, boga mu! Taj Guarani, ako se ne varam, nema više od nekoliko stotina hiljada stanovnika. Prevrnućemo čitav grad na glavu dok je ne pronađemo!

— I time izazvati jednog od fanatika kojih se plašiš da po-ubijaš sve taoce? Ne, Pite, tako neće ići. Lesliejev predlog je ipak najbolji.

— Ah, naš prijatelj ninda je nešto predložio? Zašto odmah ne kažeš, do đavola, nego dopuštaš da ovde zamaram svoj mozak. Čekaj ...pre nego što bilo šta kažeš, dodaj mi još jedno pivo. Od razmišljanja uvek ožednim. Šta je Leslie predložio?

Vraćajući se od frižidera u uglu, devojka se osmhenu.

— Predložio je da se povežemo sa ljudima iz Agatine filmske kompanije koji su spremni da isplate otkup. Oni večeras poleću iz San Franciska sa gomilom novca, Pite. Ako se ubacimo u taj avion i stignemo u Guarani, bićemo u prilici da tamo utičemo na događaje. Mnogo bolje nego odavde, zar ne?

— Naravno! Šteta je samo što Les ne može sa nama. Ovo bi bio pravi posao za nindu, a?

Devojka obori glavu, puštajući da joj duga crna kosa potpuno prekrije lice, a onda je

ukloni odlučnim pokretom ruke.

— Nešto nije u redu, devojčice? Taj uzdah... hmm...?

— Nije važno...

Plavokosi div naglim pokretom iskapi konzervu piva i spusti je na pod pored nekoliko već ispražnjenih. Njegovo grubo lice neobičan izraz, izraz ne žnosti koji mu nipošto nije pristajao.

— Meni možeš reći, mala, to valjda znaš...

— Znam — ona se usiljeno osmehnu. — Oprosti. Nije da nemam poverenja u tebe, ali...

— Misliš da je to privatna stvar između Leslija i tebe?

— Ne, nije ni to, naprotiv. Tiče se upravo njegovog odnosa sa nama, Pite. Sa mnom i s tobom.

— Šta nije u redu sa našim odnosima, boga mu? Sarađujemo godinama i uvek smo se odlično slagali!

— Da — odvrati ona strpljivo. — Tako je, Pite. Međutim... mislim da to... upravo takav odnos nije... nije ono što je potrebno Lesliju...

Tabasko ovoga puta sam usta de da pođe po pivo do frižidera u uglu. Progovorio je ponovo tek kada mu se niz grlo sručio prvi mlaz tečnosti.

— Već sam se pitao — reče — kada ćeš ponovo pokrenuti

tvoju staru priču, mala. Za tako đavolski zgodnu devojku ti imaš proketo malo sigurnosti u sebe, znaš.

— To nema veze sa mnom, Pite. Čak ni s tobom. Lesliju je neophodno da bude sam. Sam, Pite! Čitavo njegovo vas pitanje, one godine napornog rada u Japanu, godine obuke za nindžu, sve to činio je pod pretpostavkom da će čitavog života živeti i boriti se potpuno sam! Asada...

— Gluposti!

— Nisu gluposti, Pite. Kada bi samo malo više znao o načinu razmišljanja koji su mu na metnuli u školi nindžucua, ti...

— Gluposti, kažem i opet ću to reći, mala: gluposti! Uostalom...

Melodična zvonjava telefona prekide Pita. Slegnuvši rameni ma, on ispi ostatak piva iz konzerve i podiže slušalicu.

— Da? Ah, ti si, Les... da... Šta ima tu? U redu... u redu, do đavola!

Tresnuo je slušalicu gotovo gnevno na njeno mesto, ali mu je lice bilo iscereno kada se ponovo okernuo devojci.

— Poruka od Leslija — reče. — Znaš, pomisliću da za tog momka ni telepatija nije nikakva tajna!

— Hoćeš da kažeš da...?

— Neću ništa da kažem, bo-

ga mu! Rekao nam je da pogledamo kasetu koju je snimio pre nego što je otišao.

Zabacujući kosu unazad, devojka priđe konzoli koja je kontrolisala čitav jedan minijaturni televizijski studio u uglu velike prostorije. Jedan od ekrana ugrađenih u zid zatreperi i sa njega ih osmehom pozdravi lice čoveka tridesetih godina, kratke crne kose i tamnoplavih očiju.

Očiju boje čelika. Onih istih očiju koje su samo nekoliko sati ranije nepogrešivo vodile pokrete borca u zamišljenom obračunu protiv četvorice protivnika.

— Zdravo, vas dvoje — pro govori glas iz zvučnika. — Ova poruka nije duga i zato vas molim da je pažljivo saslušate: uskoro ćete krenuti u Guarani i veoma je važno da na taj put ne krenete opterećeni razmišljanjima o odnosu između nas troje... A to naročito važi za Sumiko, ako se ne varam, Pite...

Uzdahnuvši, devojka obori glavu. Na svom mestu, Tabasko Pit se trijumfalno isceri.

Lice na ekranu na trenutak osvetli osmeh, ali ono odmah ponovo dobi uobičajeni tvrd i odlučan izraz.

— Vas dvoje upoznali ste me — i zavoleli, moram reći pre nego što sam vam otkrio

istinu o sebi. Istinu da sam jedini čovek sa Zapada koji je postao ninda, istinu da moje ime zapravo nije Lesli Eldridž, istinu da sam život posvetio borbi protiv organizovanog zločina... Pite, tebi ta saznanja nisu ni najmanje smetala, naprotiv. Za tebe je to bila prilika da doživiš niz uzbudljivih avantura u kojima su tvoja snaga i spretnost mnogo puta bili stavljeni na ispit.

— I ponovo bih učinio isto — promrmlja plavokosi džin za sebe. — Ponovo bih isto to učinio, dečko moj!

— Sumiko, možda i zato što više znaš o nindama nego Pit, jer je legenda o nama deo va spitanja svakoga ko ima makar deo japanske krvi, tebi je to otkriće mnogo teže palo. I naša ljubav ima veze sa tim, jer ljubav je uvek sebična. Malo je žena koje će pristati da svog muškarca dele sa onim čemu on sam daje prednost. Za tebe, Sumiko, to je utoliko teže što znaš da je ninda najefikasniji kada radi — i ubija — potpuno sam, neopterećen vezama sa drugim ljudima...

Lice na ekranu nekoliko trenutaka je ćutalo, a onda se usne Leslija Eldridža ponovo pomeriše.

— Prijatelji moji — reče — tačno je da su japanske ninde

bile, i još uvek su, usamljene ubice... Međutim, ne postoji nijedan razlog zbog koga bi to bilo neophodno i za mene. U poslednje vreme dosta sam razmišljao o tome i došao do zaključka — veruj mi, ovo je sušta istina, Sumiko — došao sam do zaključka da veze koje postoje među nama ne samo da ometaju razvoj mojih sposobnosti već ih čine još mnogo efikasnijim. Usamljeni ninda misli samo na sebe, na svoju kožu, kako bi rekao Pit. U jednom trenutku želja za samouništenjem koja postoji u svakom od nas može ga odvesti preko ivice tog ponora...

Cereći se, Pit je posmatrao lice devojke. Njene ogromne oči blistale su od sreće na bledom licu. Odmahnuvši glavom, plavokosi se ponovo okrete ekranu.

— Ninda koji je sposoban za veze sa drugim ljudima, veze iskrenog prijateljstva i duboke ljubavi, kakvu osećam za Sumiko, time je stvorio nove veze i sa sopstvenim životom — na stavljaio je iz zvučnika glas Leslija Eldridža. — Meni još nijednom, čak i u situacijama koje su zahtevale gotovo nadljudske napore, nije palo na pamet da se predam i izlaz potražim u zaboravu koji donosi smrt. I znam da ću se uvek boriti, dok

u meni ima i poslednjih tragova snage. A za to mogu da zahvalim vama, prijatelji. Tebi, Pite... i naročito tebi, Sumiko...

Ekran još jednom zatreperi i potamne. Laganim pokretom, kao u snu, devojka isključi uređaj.

Pit još jednom odmahnu glavom, na prstima polazeći po novu konzervu piva.

— Ko će razumeti te žene, promrmlja tiho. — I zbog čega, do đavola, sad ona plače?

*

* *

Noćna ptica na trenutak podiže glavu, jer joj se učinilo da jedan od nejasnih šumova u tami odnosi opasnost. Uvere na da se ovoga puta prevarila, ona nekoliko trenutaka kasnije ponovo sklopi oči, nastavljajući nesiguran ptičji san u krošnji drvetu.

Senka koja je prošla ispod drvetu sada je stajala slivena sa tamnom korom susednog debla. Sluhom oštrijim od sluha maločas uznemirene životinje ona je ispitivala okolinu.

Brujanje snažnih motora pri gušeno maglom. I ništa drugo.

Ničeg sem uobičajenih šumova noći na obali okeana...

Da je neko dobio priliku da prouči ovu senku pod svetloš-

ću, iznenadio bi se što tako obučenog čoveka nalazi sada i ovde; sada u poslednjoj četvrtini veka, i ovde, u neposrednoj blizini San Farciska.

Čitavo telo nepoznatog prekrivala je gusta crna svila, ocrtavajući mišiće koji su se nemi rno kretali pod neobičnim kostimom. Glavu i lice krila je maska od istog materijala, sa dva uska proreza za oči; oružje za pojasom, ispod njega i u drugim skrovištima vešto raspoređenim po kostimu takođe je podsećalo na drugo vreme i na drugo mesto.

Na Japan. Japan srednjeg veka, doba kada su se armije feudalaca među sobom borile za zemlju, vlast, prestiž, slavu...

Senka ninđe odvoji se od debla i načini nekoliko bešumnih koraka po travi vlažnoj od magle. Ovoga puta čak ni noćna ptica u krošnji nije osetila taj pokret...

Sa mesta na kojem se sada našao, jasno je video kako dva para prigušenih farova klize po širokom otvorenom prostoru prekrivenom travom. Tamo, u daljini, naslućivala se vitka senka, ustremljena prema nebu i pre nego što su motori malog dvomotorca počeli da buje.

Nekoliko dugih skokova kroz tamu i šiblje, ali nijedan list

nije bio poremećen iz položaja u kojem se nalazio pre prolaska ninđe. Iz uskih proreza nje gove oči pažljivo su motrile ono što se zbivalo na malom sportskom aerodromu.

Farovi kamiona na trenutak osvetliše avion, a onda se ugasišu. Brujanje motora zameni šum koraka mnogih ljudi koji su sa karoserije skočili na travu, spremni da prebace opasni teret iz kamiona u avion.

Osmehnuvši se pod svojom maskom, ninđa napipa u jednom od tajnih džepova predmet ne veći od klikera. Eksploziv smesten u tu minijaturnu bombu dovoljno je snažan da digne u vazduh čitav teret oružja i municije ako kuglica pogodi pravo mesto. A on će se već pobrinuti da se to dogodi.

Vrativši kuglicu na mesto, on osetljivim prstima napipa jedan kraj tanke čelične žice, vešto uvučene u opasač od kože, i snažno povuče.

Jedna senka lagano je prilazila, vukući noge po travi. Nindine uši su u čitavom horu šumova jasno razaznavale zveket metalnih delova puške i šum prstiju koji su se nervozno pomerili duž njenog kaiša.

Stražar. Jedan od nekolicine razmeštenih oko aerodroma za slučaj da neko pokuša da ome-

te operaciju prebacivanja oružja u avion.

U času kada se stražar našao pet ili šest koraka daleko, ninda munjevito iskoči iz svog zaklona, podižući ruke iznad glave. Između šaka stisnutih u pesnicu čelična žica sada je bila zategnuta kao gudalo violine.

Upozoren ne svojim čulima, već onim instinktom koji svako živo biće poseduje kada shvati da je smrt u blizini, stražar se okrete u mestu, zaboravljajući na oružje u rukama. Usta se otvoriše na krik, ali za njega već više nije bilo vremena.

Oštra poput hiruškog skalpela, žica se zari u kožu vrata. Oslonjen obema nogama o zemlju, ninda načini kratak trzaj gornjim delom tela i odskoči u stranu, vukući obema rukama žicu za sobom.

Vazduh šumno izađe iz pluća kroz prekinuti dušnik, ali se nije čuo šum krvi koja je jurnula iz arterija. Obezglavljeno telo ostade u gustoj travi, natapajući je krvlju.

Sve to dogodilo se tako brzo da je žica među prstima ostala potpuno suva, bez ijednog traga krvi. Omotavajući je hitrim pokretima oko pojasa, za slučaj da mu uskoro bude ponovo potrebna, ninda produži u sme

ru koji su pokazivala prigušena svetla i koraci ljudi povijenih pod teškim teretom.

Još stotinu koraka do cilja. A svaki korak donosio je sve veću napetost čula, sve veću koncentraciju tela koje se pripremalo za iskušenja skrivena možda već u narednom deliću sekunde...

Da!

Šum motora upozorio je na vreme priliku u crnom i ninda je ležao već dve ili tri sekunde, pripijen uz tle, kada su iznad njega prošli snopovi svetla automobila koji je sa puta naglo izleteo na travnatu površinu aerodroma.

»Vrlo su neoprezni«, pomisli ninda, prateći krajičkom okakretanje pridošlog vozila. »Ili toliko uobraženi da smatraju kako uobičajena pravila opreznosti za njih ne moraju da važe... A to bi moglo da znači...«

Odvojivši se od tla, on pognut potrča u pravcu automobila koji se zaustavio tridesetak jardi od mesta na kojem su ljudi bez predaha prebacivali teške sanduke iz kamiona u avion. Farovi se ugasiše, ali vrata automobila ostadoše zatvorena.

»Šefovi«, zaključí ninda sa sigurnošću koju je donosilo po znavanje stila rada krijumčara oružja. »Došli su u kontrolu, u-

vereni da sve ide glatko i da ih ove noći niko neće uznemiravati... Pa, u tome ste se prevarili, gospodo!»

Još dvadesetak jardi do automobila za njega. Bacivši se u punom trku na tle, on produži put nalik ogromnom gušteru, oslonjen na vrhove prstiju ruku i nogu, dodirujući trbuhom samo vrhove vlažnih vlati trave.

— Hej! — odjeknu glas iznenada negde iza njega. Negde... da, upravo tamo gde bi moralo ležati obezglavljeno telo stražara!

— Ovamo! — urlao je isti glas. — Henk! Videla! Ovamo, boga mu! Neko je ubio Arkija!

Ako je do tog časa ninda bio nalik senci, sada je postao duh te senke. Još nekoliko hitrih zamaha nogama i rukama i on je bio tik uz zaustavljeni automobil, glomazni crni »mercedes« od čijeg se zagrejanog motora širila toplota sve do njega.

— Šta se dogodilo? — začu glas iz unutrašnjosti kola. —

— Neko više. proklet bio!

— Ne izlazi! — prosikta drugu zapovednički.

Čak i te dve reči bile su do voljne oštrom uhu ninde da odredi ko je glavni među trojicom ljudi u kolima. Jedini na zadnjem sedištu, kao i obično.

— Ali, šefe...

— Zaveži! Doznaćeš na vreme šta se dogodilo! Rik, upali motor i budi spreman da kreneš kad ti dam znak...

»Ah, naš dragi gazda nije toliko siguran u sebe i već razmišlja o odstupnici«, osmehnu se u sebi ninda pomerajući se nečujno po travi prema zadnjem delu kola. »Kada bi samo znao koliko je u pravu...«

Unaokolo, ljudi su trčali tamo-amo, uzbuđeno se dovikujući prigušenim glasovima. Po svemu sudeći, većina još nije uspela da otkrije ni iz kojeg je smera stigao prvi poziv.

— Boga mu! — cedio je prvi glas iz unutrašnjosti kola, jedva čujan kroz brundanje motora. — A tako je lepo krenuo ovaj posao...

— I lepo će se i završiti! — odvrati drugi, samouverenim tonom. Do ušiju ninde doprešum upaljača; za njegov nos nije bilo nimalo teško da kroz zadah razabere i miris skupe havane. — Zašto te je, kog đavola, uhvatila panika, Endi? Pa čak i da nas neko uhodi, šta s tim? Dovoljan je jedan signal i eksploziv će biti aktiviran da ljinskom komandom, a onda neka neko pokuša da uvrdi da je sva ova gyožđurija bila zastarela još za korejski rat!

Na svom mestu ninda načulji uši. Da li mu se učinilo, ili...

Ne, nije se mogao prevariti; onaj sa autoritativnim glasom jasno je rekao kako je oružje koje upravo ukrcavaju u avion bilo zastarelo pre više od trideset godina!

Što znači da se njegov sarađnik ne boji uhođenja policije, već nekog drugog, za njega verovatno mnogo opasnijeg...

Agenti kupca svakako su se vrzmali u blizini, željni da provere kvalitet pripremane pošiljke. To je komplikovalo stvar, naravno, ali se, bar što se ninde tiče, svodilo na isto: taj teret, na neki način mora biti uništen pre nego što se avion odlepi od travnate piste!

— Još pet-šest minuta i teret će biti ukrcan — nastavi čovek zapovedničkog glasa. — Ti me sam ja svoj deo posla obavio. Na gazdi je sada da u Guaraniju, uz Ramosovu pomoć, sredi tu bandu i pokupi im lovu u zamenu za ovo oružje ovde... pre nego što oni shvate šta su u stvari dobili za svoje lepe dolare, ha-ha-ha!

»— O-ho!«, trže se ninda, »ovo ovde je ipak samo jedan od manje važnih beočuga u lancu krijumčarenja, a ne glavni momak glavom. Čudno... kao da sam naslutio da ova pošiljka za svoj cilj ima Guarani... Sumiko i Tabasko Pit jako će se iznenaditi kada se tamo poja-

vim, verovatno usred najveće gužve. Možda... šta je to sad?

Sa svih strana ljudi su lagano prilazili, vukući noge po travi. Čovek koji je preko glave preturio stotinu krvavih obračuna dobro je poznavao taj način hoda...

Tako idu ljudi spremni na sve, slično vojnicima u patroli, noću, na ničijoj zemlji. Njihove puške su čvrsto stisnute u rukama spremne da svakog trenutka uzvrate vatrom na prvi znak opasnosti...

Krug u čijem se središtu našao »mercedes« sve više se sužavao. A to je moglo značiti samo jedno...

»Neko me je video kako se šunjam prema kolima«, mirno zaključio ninda zavlazeći se pod zadnji deo »mercedesa«. »Uskoro ćemo doznati koliko su poverovali očima svog ortaka, ovi momci oko mene...«

— Šta je to? — nervozno upita Endi. — Oni dolaze ovamo, prokleti bili! U pravom streljačkom stroju, do đavola! Da nije...

— Izadi i pitaj šta se dogodilo! — na trenutak u nadmoćnom glasu zaigra tračak straha.

— Ali, šefe...

— Izlazi, do đavola! Koji ti je đavo, to su naši ljudi, Endi! Rik, ne gasi motor!

Nad glavom ninđe tiho škljocnu čelik. Neko, svakako Endi koji se spremao da izađe, ubacio je metak u cev pištolja.

Vrata se otvoriše i ostadoše otvorena. Dve noge u lakovanim cipelama stadoše na travu nekoliko palaca od lica ninđe.

— Šta je bilo, ljudi? — začu se glas koji se upinjao da bude siguran u sebe. — Zašto ste svi došli ovamo, boga mu? Kako vi čuvate straže, ovamo bi mogla upasti četa prokletih skauta i sve nas pohapsiti!

— Endi! — reče neko iz tame tihim, opasnim glasom. Za iskusno uho ninđe taj glas zvučao je kao sirena broda u magli. Haragei, ono specijalno osećanje za opasnost koje svaki ninđa poseduje, upozoravalo je da je vlasnik tog glasa daleko najopasniji od svih onih ljudi koji su unaokolo stajali sa spremnim puškama. — Dođi ovamo, Endi!

— Zašto, do đavola, Albers? Sasvim lepo te čujem i odavde!

Albers se prigušeno nasmeha. Taj smeh govorio je da se on odlično zabavlja.

— U redu, Endi — reče. — Da ti onda ispričam sve od početka. Neko se maločas uvukao pored straže na aerodrom. Pored Arkija, da budem precizniji. Uzgred, Arki je još tamo;

s tim što mu je sada između ramena i glave prazan prostor od neke dve-tri stope. Nadam se da shvataš šta to znači, Endi?

— Arki? Ali... kako? Ko bi to... prokletstvo! Odsekao mu... glavu?

— A-ha — nonšalantno produži Albers. — Kao piletu. Mi slim jedino da se Arki malo manje koprcalo. Uvek sam govorio da u tom momku nema ni malo života... i ispalo je da sam bio proketo u pravu!

— Tvoj prokleti smisao za šalu! — zareža gnevno Endi, gutajući pljuvačku. — I šta sada tražite ovde, boga mu? Zašto ne uhvatite tog momka! Čekate da još nekome odčvika glavu, a?

Jasno se čulo kako je Albers strpljivo uzdahnuo, izazivajući prigušen smeh među grubljim tipovima koji su stajali u njegovoj blizini.

— Zato i jesmo ovde, Endi, dečko moj — reče on, cereći se. — Vidiš, kako stvari stoje, taj momak koga tražimo nalazi se tačno ispod tvog lepog i novog »mercedesa«, ako se ne varam...

*

* *

Već više od stotinu dugih se kundi ninđa je znao kuda će

dovesti razgovor u kojem je jedna strana pokazivala strah, a druga samo prezir za taj strah.

Bio je spreman na trenutak u kojem će Albers, očigledno iskusan i uporan tragač i borac, otkriti njegovo skrovište. Oslonjen čitavom širinom leđa i ramenima o tle, on je savijenim nogama upirao odozdo o pod »mercedesa«.

Udahnuo je duboko nekoliko puta, a onda sklopio oči. Trik koji je želeo da uoptrebi zahtevao je potpunu, doista potpunu koncentraciju i svaki delić energije koji je njegovo telo sadržavalo. I ne samo to; ako je želeo da podigne — i odbaci od sebe! — sve te tone čelika, biće mu potrebna i energija apsorbovana iz okoline...

Nekoliko predugih sekundi biće užasno ranjiv, ali je mogao računati s tim da ga neće odmah napasti, sigurni da ga imaju čvrsto u šakama. Dakle...

Pred njegovim sklopljenim očima zaigra slika Sunca, izvor sve energije na našoj planeti. Osećajući kako se nova energija sliva u njegove udove i koncentriše u napete mišiće trbuha, leđa, nogu, on ispusti glasan, prodoran krik naglo ispravljaajući noge.

Zadnji deo teškog automobila, najpre sporo, a onda sve brže počeo da se obrće oko oslonca, zarivenog u meku zemlju. Nekoliko prestrašenih krikova, najglasniji onaj iz unutrašnjosti kola.

Još jedan krik od kojeg se ledi krv u žilama; oni najbliži odskočiše pokušavajući da se uklone sa puta masi čelika i stakla koja je sada poletela prema njima.

Neki od njih nisu uspeli. Otvarajući oči i skaćući na noge, ninda vide da su pod kolima, koja su sada ležala na boku, pritisnuta tri tela. Utoliko bolje; trojica protivnika sa kojima u ovom trenutku ne mora da računa.

Ispravljaajući se, on je širio ruke kao krila vetrenjače; između prstiju presvučenih crnom svilom poleteše sitni predmeti, sa zviždukom režući vazduh; kao čelična kiša na iznenadne ljude oko njega sručiše se šurikeni, užasno oružje nindži. Zvezde za šest krakova, iskovane tako da im ivica bude oštra poput žileta, pogađale su sa strahovitom preciznošću.

Ali je protivnika u krugu smrti unaokolo bilo mnogo više od šurikena; prateći pogledom tela koja su udarci odbacili unatrag i na travu, ninda krajičkom oka potraži Alber-

sa. Da, to mora da je on: čovek koji je, bez vidljivih znakova panike, lagano prinosio ramenu pušku, tražeći trenutak za siguran pogodak.

Kriknuvši još jednom, ninda se odvoji od tla napuštajući prostor koji će u sledećem deliću sekunde ispuniti vrelo olovo. Prevrnuvši se u vazduhu, on se ponovo dočeka na noge neko liko stopa dalje, ali mu šake nisu bile, prazne i katana, strašni mač japanskih samuraja, stotruko opasniji u rukama ninde, pritajeno blesnu u tami.

Albersovi meci, jedan kratak rafal, zariše se u tanki lim koji je štitio rezervoar sa gorivom. Prva dva izazvaše samo varnice, ali treći, četvrti i peti...

Iako okrenut leđima, ninda je na vreme bio upozoren karakterističnim šumom kojim se pali benzin; sklapajući oči, on načini dug skok napred, istovremeno se uklanjajući sa puta nje novog Albersovog rafala.

Vrelina plamena zapalnu mu leđa pokrivena crnom svilom; vatrena lopta na trenutak bolje od svetlosti dana osvetli široki prostor prekriven travom.

Kriknuvši, Albers ispusti pušku, prinoseći ruke očima. Ne potreban trud; presekavši glatko obe šake koje su mu se našle na putu, sečivo katana ra-

zreza lobanju čoveka, razdvajajući je na dve gotovo potpuno simetrične polovine. I dalje sklopljenih očiju, ninda se kao čigra obrte u mestu i pognu.

Iza njegovih leđa motor aviona zatutnja, pokazujući žurbu sa kojom ga je pilot aktivirao. Za koji trenutak glomazna ptica pohrliće travnatom pistom i nespreno se podići u mračno nebo, ali ninda još nije imao vremena da je spreči u tome. Dvojica naoružanih ljudi, oni koji su se našli najdalje od vatrene lopte u koju se pretvorio »mercedes«, urlajući od gneva savladali su prvo iznenađenje i podigli svoje oružje da se osvete; iz bezbednog zaklona jednog od kamiona kratka cev sledila je svaki pokret ninde vrebajući svoj trenutak.

Upravo u takvim situacijama, kada je borac izložen opasnosti sa više strana istovremeno, pokazuje se koliko je obuka ninde nadmoćna nad obukom koju prolaze svi oni kojima je borenje posao ili hobi. Nindi nije potrebno da zastane kako bi procenio situaciju, nije potreban čak ni minimum vremena za razmišljanje i donošenje odluke o njegovom narednom postupku. Gotovo sve moguće situacije u borbi, svi predviđivi zapleti, urezani su duboko u njegovu podsvest dugim i upor

nim vežbanjem. Njegovo telo reaguje doslovno samo od sebe, ne čekajući na svesnu komandu mozga.

I to je ono što, zajedno sa neshvatljivom brzinom i sigurnošću u pokretima, čini nindže tako užasnim protivnicima...

Ne zastajući ni trenutka, ninda se pomeri dugim skokom u stranu, izbegavajući da postane meta strelcu skrivenom iza kamiona; taj skok istovremeno ga je doveo tačno u sredinu između preostale dvojice krijumčara.

Kriknuvši, on načini hitar pokret u jednu, pa u drugu stranu, pokret koji cevi njihovih pušaka nisu uspele da slede. Jedan od njih, onaj na desnoj strani, ispali beskorisni rafal u vlažni vazduh. Drugi je bio malo strpljiviji, ali u času kada se njegov prst zgrčio na obaraču puške, smrt je već dolazila po svoj plen...

Dugim zamahom, ninda mu vrhom mača otvori utrobu, režući ukoso odeću, kožu, trbušne mišiće. Njegovo telo išlo je za rukom sa mačem nalik crnoj streli, jedva vidljivoj čak i na jarkocrvenoj pozadini plamena koji se sada dizao do visine od dvadesetak stopa.

Drška katana pogodi drugog čoveka u lice pre nego što je uspeo da cev puške okrene pre

ma telu fantastično brzog napadača. Ninda oseti kako se kosti nosa i gornje vilice mrve pod udarcem, ali je njegova leva ruka već stizala, nalik kandži tigra, da iz mekog omotača kože istrgne jabučicu iz grla napetog na krik.

—Ni pokreta! — zapovedi hladan i oštar glas iza kamiona. Cev puške sada je bila uperena tačno u dve slivene prilike, jasno vidljive na svetlijoj pozadini plamena.

Ali je taj trenutak mirovanja trajao svega nekoliko stotih delova sekunde. Opruživši levu ruku kao oprugu, ninda odbaci od sebe mrtvo telo poslednjeg protivnika. Njegova široka pleća zaustaviše hica koji istog trenutka dopreše iza kamiona.

Noge nindže se skupiše i naglo opružiše, odbacujući telo od zemlje. Dug i visok skok sa premetom unazad...

Njegovo telo prođe kroz plamen takvom brzinom da je jedva osetio njegovu vrelinu. Do čekavši se meko na noge, na trenutak zaklonjen od protivnika iza kamiona, ninda potrča oko zapaljenih kola.

U njima neko poslednjim dugim krikom objavi da je došao kraj njegovoj borbi za život. Zgrčeni kao kandže već pocrne li prsti poslednji put skliznuše

po glatkom staklu i izgubiše se iz vida u vihoru plamena.

Čovek iza kamiona sistematski je zasipao plamen hicima, pomerajući cev puške paralelno sa tlom u nadi da će bar je dan metak naći nevidljivi cilj. Oslonjen na vrhove prstiju ninda je strpljivo čekao.

Sada!

U trenutku kada su meci morali poleteti prema njegovom trahu, on se odlepi od tla, motreći krajičkom oka ulevo, prema avionu čiji su se propeleri sada obrtali punom brzinom. Zvuk motora postade oštiji, prodorniji. Čelična ptica podrhtavala je u mestu kao da samo čeka znak koji će joj dopustiti da pojuri pistom.

Rafal prohuja ispod nogu ninde i on oko plamenog zida po trča prema tamnoj silueti kamiona, zaklonjen njegovim uglom od skrivenog strelca.

Katana se podiže nad glavu pod crnom kapuljačom na najvišoj tački novog skoka. Šum cepanja cerade trajao je tako kratko da se činilo kao da je neko kresnuo šibicu. Noge ninde dotakoše pod zadnjeg dela kamiona, odbacujući njegovo telo u novi skok.

I cerada na drugoj strani otvori se da ga propusti pred sečivom mača; uz glasan krik prilika u crnom pade ponovo

na tle stopu ili dve iza čoveka koji je klečao sa puškom u rukama i oprezno izvirivao iz svog zaklona.

Šum cepanja cerade upozorio ga je na opasnost, ali je imao tek toliko vremena da se upola okrene prema napadaču koji se kao nekom čarolijom stvorio iza njega. Čovek glasno kriknu, padajući na desni bok u pokušaju da izbegne udarac i cev puške okrene unazad.

Kao u igri, ninda ga vrhom stopala pogodi među razmaknute noge, primoravajući ga da se zgrči i zaurla od bola. Drugi udarac nogom izbi pušku iz omiljelih ruku.

Pogledi dvojice boraca se sretoše. Katana se preteći dizao nad glavom skrivenom u crnu svilu.

Iza leđa ninde motori aviona zaurlaše i on pohrli travnatom pistom. Bilo je, još uvek vremena da ga zaustavi jednom od svojih eksplozivnih kuglica, ali...

Posada aviona nije ni sanjala koliko se u tom trenutku nalazila blizu smrti. Da jeste, njihovo olakšanje u času kada su se točkovi letelice odvojili od tla bilo bi svakako hiljadu puta veće...

Ovoga puta ninda je imao druge planove. Oni, međutim,

nisu obuhvatali i čoveka zgrče nog pred njegovim nogama.

— Ne! — prostenja ovaj pro muklo gledajući u podignutu oštricu. — Ne, čoveče, ja...

— A zašto da ne? — reče ninda glasom koji je gusta svila izobličavala i prigušivala.

Mač još jednom sevnu, a pla men mu dade boju krvi mnogo pre nego što je čitavom du žinom otvorio grudni koš i trbuh čoveka čije mu se telo našlo na putu...

*
* *

Vreme je bilo divno, ali pogled iz aviona već nekoliko stotina milja leta nije više privlačio nindu. Guste zelene džungle Srednje Amerike, tek ponegde prošarane manjim i većim rekama, iz vazduha nisu delovale naročito uzbudljivo.

Naročito onome ko ih je upoznao i drukčije, probijajući sebi put kroz taj zeleni pakao ispunjen mnogobrojnim opasnostima...

Lesli Eldridž sklopi oči, iako mu odmor zapravo i nije bio potreban. Noćasnja borba na malom aerodromu u blizini San Franciska nije nijednog trenutka zahtevala sve njegove moći posle onog trenutka kada je zapanjio protivnike odbacivši teška kola u vazduh.

Poruku od Sumiko i Tabasko Pita dobio je pred samo poletanje aviona na redovnoj liniji iz San Franciska za Karakas. Guarani je bio jedno od dva sletanja na tom putu, a on jedini putnik koji će izaći na tom aerodromu.

Guarani je mesto koje svi iz begavaju već dve ili tri godine, otkako je vojna hunta pukovnika Agvilasa krvavim državnim udarom preuzela vlast od predsednika Morera. U svet su samo ponekad prodirale vesti o strašnom teroru koje je nova vlada zavela nad siromašnim i neobrazovanim stanovnicima nevelike države, ponekad i vesti o pokretima otpora koji su, po svemu sudeći, više podsećali na grupice fanatika, nego na dobro organizovanu snagu koja bi mogla zbaciti diktaturu pomaganu spolja.

Posle onoga što je doznao prošle noći, Lesliju se situacija u Guaraniju sve manje dopadala. Otmica Estrele La Forg, odnosno Agate Perkins, i njene filmske ekipe, bila je razumljiva; gerilci su želeli da skrenu pažnju sveta na stanje u Guaraniju i istovremeno dođu do novca neophodnog za nastavak svoje borbe.

Dolazak krijumčara sa zastarelim, možda čak i neupotrebljivim oružjem, doneće nove

komplikacije. Na sceni su bile snage koje čak ni veština i iskustvo ninđe još uvek nisu mogle dobro proceniti. U takvim prilikama opasnosti su uvek veće.

A naročito opasnosti koje vrebaju njegove prijatelje, u društvu sa ljudima iz filmske kompanije koji bi kod sebe morali imati velike količine gotovog novca za otkup...

— Za petnaest minuta slećemo u Guarani — gotovo svečano objavi prijatan ženski glas iz zvučnika. — Molimo da ugasite cigarete i pripremite se za sletanje. Trenutna temperatura u gradu je...

»Trenutna temperatura u gradu je mnogo viša, draga moja, nego što bilo koji termometar može da pokaže«, pomisli ninda, naginjući se da kroz prozor prouči položaj grada i potraži pogledom karakteristične tačke koje je već upoznao sa detaljne vojne sekcije dopunjenе relativno novim snimcima iz vazduha.

Gradsko jezgro sa raskošnim palatama u španskom kolonijalnom stilu, bele vile okružene zelenilom na bregu koji je nekada bio kupa vulkana. I svuda oko zbrka sve užih i sve neravnomernije raspoređenih ulica kako se odlazilo dalje od središta.

Do mesta na istočnoj strani, gde se grad završavao kao da je presečen nožem. Zapravo, pre nekoliko miliona godina to se i dogodilo, svakako za vreme neke vulkanske erupcije. Kao na klackalici, tle je skliznulo naniže, ostavljajući dugu pukotinu, duboku ponegde i više od stotinu jardi. Njeno dno sada je obraslo gustom, gotovo neprohodnom džunglom, ali se iz aviona jasno video goli stenoviti zid sa izuvijanim i izukrštanim slojevima koje je pomeranje tla otkrilo.

Čak i na samoj ivici, gotovo nadnete nad ponor, videle su se kolibe od bambusa i blistavog lima pomešane sa montažnim kućicama čije je krovove pokrivala mahovina. Bio je to najsiromašniji deo grada, ne bez razloga nazvan Pakao Guaranija...

Preletevši samo nekoliko stotina stopa iznad predgrađa na ivici pukotine, avion skrete na jug prema savremenom aerodromu Guarani. Nekoliko trenuta kasnije točkovi aviona dodirnuše asfalt išaran tragovima guma.

Svi putnici ostali su na svojim mestima, prateći zainteresovanim pogledima onoga koji se usudio da dođe u posetu Guaraniju.

Osmehnuvši se stjuardesi na ilzazu, Lesli hitro strča niz stepenice, noseći u ruci duguljastu torbu od grubog platna, svoj jedini prtljag. Sa vedrog neba sunce je pržilo, razmekša vajućí asfalt pod nogama dok je hitao prema aerodromskoj zgradi.

Čak i neobaveštenom bilo bi jasno ko drži vlast u Guaraniju. U hladu zgrade stajao je parkiran transporter sa visokim gumenim točovima i mitraljezom na kupoli, malo dalje džip pun ljudi u vojničkim uniformama koji su podozrivo gledali usamljenog pridošlicu na pisti.

Preskočivši stepenice, Lesli prođe kroz staklena vrata sa čije je obe strane ukočeno stajao po jedan vojnik pod šlemom i sa puškom na ramenu. Osmehnuvši im se, on veselo klimnu glavom oficiru sa oznakama poručnika koji ga je čekao u skoro potpuno praznom holu zgrade.

— Ovuda! — dobaci ovaj krajičkom usana, pokazujući Lesliju glavom da krene za njim. Još dva vojnika stajala su nešto dalje, sa šakama položenim na ogromne crne futrole pištolja okačene o pojasu.

U zgradi je bilo ~~agore~~ gore nego napolju, jer je, pored visoke temperature bilo i zagušljivo.

Lesli otkopča svoj laki sportski sako, neupadljivo pretražujući pogledom okolinu.

Ni Sumiko ni Pit nisu ga čekali, kako je i bilo dogovoreno. Nije isključeno, međutim, da na aerodromu vrebaju i neko od otmičara filmske ekipe, a oštrom pogledu ninđe brzo će se otkriti lice koje napeto prati dolazak svakog stranca.

Takvog lica, međutim, nije bilo na kratkom putu do neve-like kancelarije u prizemlju. Propustivši Leslija da uđe, poručnik zatvori vrata za njim i ostade napolju, kao stražar.

— Pasoš? — reče na engleskom čovek zavaljen u udobnu stolicu. Na potpuno praznom stolu, ventilator se lagano krećao levo-desno, bez mnogo uspeha pokušavajući da pokrene ustajali vazduh u prostoriji.

— Amerikanac, a? — reče čovek leno, dohvatajući pasoš jednom rukom, jedva bacivši pogled na njega. — Kaetano!

Vrata ispred kojih je sedeo otvoriše se i udoše dva tipa u civilu. Uprkos tome, zanimanje im se jasno videlo u držanju, načinu hoda, u pogledima koje su bacali ispod tobože spuštenih kapaka.

Jedan od njih — videlo se da su dobro uhodana ekipa — dohvati pasoš i počeo zainteresovano da ga prelistava. Drugi je

radoznalo petljao oko zatvarača Lesliejeve platnene torbe.

— Eldridž... Eldridž? — zamišljeno reče onaj sa pasošem.

— Prvi put dolazite u Guarani, senjor?

— Prvi put.

— Čudno, vaše ime mi zvuči tako poznato... Hmm, ipak ću da proverim. Neće dugo trajati, ne brinite.

On se izgubi kroz ona vrata, praćen tobože zabrinutim Leslievim pogledom. Što se ninde ticalo, nije mu ni morao vraćati pasoš. Takvih kao što je taj dokument imao je u San Francisku čitavu hrpu.

— Čovek koji je konačno otvorio torbu tiho zviznu, izvlačeći iz nje jedan neobičan predmet.

— Šta je ovo, hombre? — upita obrćući u rukama dug, gladak drveni štap ukrašen jedva vidljivim rezbarijama izliza-
nim od upotrebe.

Lesli se nasmeja. Policajac bi se začudio tek kada bi nekim slučajem uspeo da pronađe način da taj štap otvori i zaviri u njegovu unutrašnjost, tamo gde se krio katana, najopasnije oružje nindi.

— Malo poznajete istoriju svog naroda, senjor — reče učtivo. — Taj štap pronađen je pre desetak godina kod Oimbre, sela koje se nalazi stotinak

milja južno odavde. Stručnjaci smatraju da znaci urezani u njega predstavljaju azbuku ne kadašnjih starosedelaca Guaranija, a ja, kao arheolog, želim da potvrdim tu pretpostavku...

— Je li? — slegnuvši ramenima, policajac odloži štap na sto i nastavi da pretura po torbi. Kostim od crne svile, obo-
gaćen za ovu priliku nekim detaljima tako da podseća na običnu kućnu haljinu, nije privukao njegovu pažnju, ali zato nešto drugo jeste.

— Imate puno čudnih stvari u prtljagu, senjor — reče on, obrćući u šakama veliki komad nečega što je podsećalo na kristal, ali to nije bilo. Iako najzgodniji proziran, taj predmet imao je u svojoj unutrašnjosti mnoštvo izlomljenih površina koje su, odbijajući spoljne svetlo, sprečavali da se ona vidi.

Lesli se nasmeši. Ovoga puta nije čak morao ni da glumi taj osmeh, jer unutrašnje površine od tankih listova metala isto tako efikasno odbijale su i rendgenske zrake kao i običnu svetlost. Sve dok se neobični svetlucavi predmet ne razbije, niko nije mogao ni naslutiti da se u njemu krije čitav arsenal minijaturnog oružja ninde.

— To je kristal nađen na istom mestu — objasni on. — Jedan od mojih kolega, profesor Vinters, možda ste čuli za njega, veruje da je on vanzemaljskog porekla i da je tajanstveni štap u nekoj vezi sa dolaskom putnika sa drugih planeta na Zemlju. Ja lično u to ne verujem, ali...

— Dobro, dobro — promrmlja čovek odlažući predmet na sto pored onoga što je već izvadio iz torbe.

— Za tako poznatog naučnika — primetio onaj koji je sve vreme sedeo za stolom — vi nosite veoma malo prtljaga, se njor Eldridž?

— Ostatak prtljaga stiže sledećim avionom, zajedno sa mojim asistentima — dostojanstveno odvratila ninda. — A sada, gospodo, ako ste zadovoljni pregledom, molio bih da mi vratite moj pasoš, pa da krenem u grad. Vidite, ja...

Prekinuo ga je nailazak čoveka koji je u susednu prostoriju izneo pasoš. On i čovek za stolom izmeniše značajan pogled.

— Da, tako je to — uzdahnu onaj za stolom, smeštajući se udobnije na stolici. — Pa u redu, senjor Eldridž, poći ćete u grad. Kaetano i Sagrin će vas povesti.

— A moj pasoš?

— Dobićete ga u gradu — ne prijatno se osmehnu onaj koji je i odneo Lesliejeva dokumenta. Po svemu sudeći, Kaetano je bio on, dok je Sagrin bio zauzet poslom da grubo natrpa u torbu sve ono što je koji trenutak ranije izvukao iz nje.

Slegnuvši ramenima, ninda dohvati još nezatvorenu torbu i između dvojice ljudi izađe ponovo u hol. Nisu išli daleko: na drugoj strani zgrade, kod službenog ulaza, stajao je parkiran dugi tamnoplavi »ford«, jedan od onih koji vole i traže sve policije zapadne hemisfere.

— Idemo! — reče Kaetano dremljivom vozaču pošto su on i Sagrin smestili Leslija na zadnje sedišta između sebe.

— »Da ih sredim?«, razmišljao je ninda, proučavajući pogledom put kojim su kola išla prema gradu. — »Ne bi bilo teško, jer me obojica potcenjuju kao borca... međutim, želeo bih da vidim njihovog šefa i zapitam ga zbog čega mu je moje ime toliko sumnjivo da želi da me dovedu u grad i zadrže... Nikad se ne zna da li ću tom prilikom doznati i nešto novo o situaciji u Guaraniju...«

Desetak milja dalje, prošavši širokim i čistim putem, sa upadljivo malo vozila, kroz južno predgrađe, pažljivo zaklonjeno velikim reklamnim tablama ka

ko ružne kolibe ne bi kvarile pogled posetiocima Guaranija, kola izadoše na široku aveniju koja je predstavljala glavnu grdasku saobraćajnicu.

Gotovo na svakom uglu Lesli vide do zuba naoružanu patrolu od dva, tri, četiri vojnika, pored kojih su građani prolazili hitrim korakom, kao da se boje da će privući njihovu pažnju. Po dva vojnika stajala su i pred svakom iole važnijom zgradom, čak i pred predstavništvima poznatih transnacionalnih kompanija koje su krupnim natpisima objavljivale svoje prisustvo u Guaraniju.

Kola na trenutak usporiše pred ogromnom šestospratnicom čija se raskošno ukrašena fasada blistala na podnevnom suncu, a onda zaviše u usku sporednu ulicu duž bočnog zida zgrade. Ovde belog mermera nije bilo; samo četvrtasto, grubo tesano kamenje, posivelo od godina i tropskih kiša koje su ga nemilosrdno šibale. Najniži prozori, dobro zaštićeni rešetkama, nalazili su se tek na drugom spratu.

»Ford« zastade pred čvrstom čeličnom rešetkom koja je zatvarala kratki tunel lučnog svida u zidu zgrade i vozač nestrpljivo zatrubi. Kroz puškarnicu, jer je to pre bila puškarnica nego prozor, proviri čovek

u uniformi i dade znak rukom nekom iza sebe. Uz škripu, rešetka skliznu u stranu, propuštajući ih u unutrašnjost zgrade.

— Ovde! — reče Kaetano otvarajući vrata na svojoj strani. — Izadi, Eldridž...

Široko stepenište, izlizano od mnogih nogu koje su ga gazile, bilo je mračno, ali je zato velika prostorija u koju su se uspeli blistala od svetlosti mnogobrojnih neonskih cevi. Podsećala je na čekaonicu, jer su po kamenim klupama duž zidova strpljivo sedeli ljudi i žene; je dino razlika bila je u tome što je na svaku ispunjenu klupu strogo motrio po jedan vojnik sa puškom na gotovs.

— Mi ćemo ovamo — pokazao Kaetano glavom prema vratima lifta, škripave naprave koja je verovatno bila nova u vreme predsednika Hardinga. Njih trojica bili su jedini koji su se uspeli do šestog sprata.

Uglačani pod, skupocene zavese na prozorima, debeli tepisi, sve to svedočilo je da ovde živi ili radi aristokratija ogromne šestospratnice. Videlo se to i po poštovanju na Kaetanovom licu kada je oprezno zakucacao na jedna vrata.

— Amerikanac koji je doputovao avionom iz San Franciska — reče on kratko ugojenom

sekretaru koji je sedeo za ogromnim stolom. Klimnuvši glavom ovaj pritisnu neko dugme i ponovi iste reči u interfon ispred sebe.

— Čekaj tu — reče pošto je saslušao odgovor sa druge strane. — Pretresli ste ga?

— Da — reče Kaetano — ne ma nikakvog oružja.

— U redu. Senjor Kestner će izaći za nekoliko minuta...

Nijedna crta na licu ninde se ne pomeri, iako je sada znao ko to želi da vidi posetioca iz Amerike. Kestner...

Manfredo, ili bolje rečeno Manfred Kestner, Namac poreklom, a sada šef tajne policije Guaranija i desna ruka diktatora Agvilasa.

O njegovim metodama čulo se prilično toga, iako je malo ko napustio živ krvave tamnice Guaranija. Ipak, i to malo činjenica bilo je dovoljno da njegov stil odmah uporede sa stilom Manfreda Kestnera starijeg, njegovog oca.

A Manfred Kestner stariji, ratni zločinac, svoj krvavi zadatak učio je u jednom od Hitlerovih koncentracionih logora u Evropi za vreme drugog svet-skog rata!

*

* *

Tobože nezainteresovano, ninda pređe pogledom po neveli-

koj prostoriji proučavajući svaki njen detalj. I to je bio deo pouka škole ninđucua u kojoj je proveo mnoge godine svog života: ako neko mesto treba da postane poprište borbe, onda ga moraš dobro upoznati; jedan detalj, ako sudbina tako hoće, može odlučiti hoćeš li živeti ili umreti.

Vrata iza njega bila su od čvrstog drveta, ona ispred takođe, možda čak i ojačana čeličnim pločama. Za prozore je već znao da se nalaze na šestom spratu. Ostajao je, dakle, nameštaj. Dve visoke, ružne fotelje uza zid, namenjene posetiocima. Pisaći sto, ormani...

Ormani.

Poređani duž čitavog bočnog zida i verovatno puni hartija. Onaj u uglu do vrata, odvojen od zida više od jedne stope zato što nisu uspeali da ga uklope u taj prostor.

Dobro, vrlo dobro...

Pet minuta. Deset minuta. U međuvremenu jedan od telefona na pisaćem stolu bi zazvonio i Kestnerov sekretar bi promrmljao nekoliko reči u mikrofon.

Petnaest minuta. Kao i njegovi pratioci, ninda je mirno čekao dolazak prvog policajca Guaranija.

Njegov oštri sluh upozorio ga je da će neko otvoriti vrata is-

pred njega nekoliko sekundi pre nego što je sekretar podigao glavu sa svojih hartija i rekao:

— Senjor Kestner dolazi, se njores!

Manfredo Kestner nije delovao opasno, naprotiv. Srednjeg rasta, dežmekast, prerano očelavio, spadao je u onu vrstu ljudi koju čak ni najradoznaliji neće pogledati dvaput.

Sve dok mu ne vidite oči, na ravno.

Te oči govornile su mnogo o nome ko ume da gleda: okrutnost, hladnokrvnost, odlučnost, preziranje prepreka, arogancija, čitav spektar osobina koje često čine velike ljude.

Ili velike zločince.

Jednim pogledom ninda obuhvati i dvojicu ljudi koji su kao počasna straža hodali za njim. Oni nisu bili u uniformama, kao i njihov šef, ali njima uniforme nisu bile potrebne. Za iskusno oko ninde mnoštvo detalja odavalo je njihovo pravo zanimanje.

Telohranitelji. Ili, bolje rečeno, profesionalne ubice. Prvo-razredne.

— Senjor Eldridž? — reče Kestner dubokim, muževnim glasom koji je sigurno oduševljavao žene. — Arheolog iz San Franciska, ako se ne varam?

Osmehnuvši se, Lesli klimnu galvom, dopuštajući sitnim svinjanskim očicama Kestnera da proučavaju svaki detalj njegovog lica. Ležernim pokretom on iz džepa izvuče kutiju cigareta i muštiklu, stavljaajući odmah kratku drvenu cev u usta.

Tamo, na aerodromu, Kaetanu nije palo na pamet da bolje pogleda taj predmet. To mu je bila samo jedna u dugom nizu greška.

Kestner, međutim, neće ponoviti sličnu grešku. Priča o arheologu za njega je suviše jeftina i providna; u ovaj zgradi neko će uskoro detaljno pregledati svaki komad prtljaga došljaka iz Amerike.

»U redu onda, her Kestner«, pomisli ninda, vadeći muštiklu iz usta da bi u nju stavio cigaretu. Iza Kestnera, jedan od dvojice telohranitelja nervozno trže ruku i prinese je obrazu kao čovek koga je ujeo komarac.

— Bojim se da ste odabrali loš trenutak za vaš dolazak u Guarani, senjor Eldridž — produži Kestner mirno. — Da malo pažljivije čitate novine, zna li biste da je ovde neka vrsta vanrednog stanja. Banda pljačkaša, razbojnika koji svoje zločine maskiraju takozvanom borbom za oslobođenje, upravo

u ovom trenutku... Boga mu, šta je to, Miler?

Dva koraka iza njega, telohranitelj koji je nekoliko trenuta ranije osetio ubod u obraz, promuklo zastenja, povodeći se. Obema rukama stezao je grlo, zastrašeno buljeći oko sebe iskolačenim očima. Lice mu je pomodrelo, pokazujući sve znake iznenadnog srčanog napada.

Oslonjen samo na vrhove prstiju, ninda je vrebao svoj trenutak, od časa kada je sićušna strelića premazana otrovom iz letela iz muštikle kao iz duvaljke. Biće mu dovoljno samo dve ili tri desetine sekunde, ne više, u času kada niko od prisutnih ne bude obraćao pažnju na njega.

Sada!

Pogledi preostale petorice ljudi bili su uprti u pomodrelo Milerovo lice. Pored Leslija, Kaetano načini oklevajući korak napred, kao da se sprema da priskoči u pomoć. Ninda nape mišiće ruku.

Njegov kratki, snažni pokret bio je savršeno tempiran. U trenutku kada Miler dugim parajućim potezom pocepa na grudima svoju košulju, boreći se za vazduh, torba ninde skliznu neprimećena niz zid i ostade u uglu iza ormana.

I pored toga, on je odmah posle Kestnera stigao do čoveka koji je klonuo na pod, nekontrolisano trzajući udovima. Borba za život nije trajala dugo; Miler se umirio još pre nego što je sekretar završio biranje brojeva na telefonskom aparatu.

— Prokletstvo! — pljunu Kestner besno na pod pored samog mrtvog tela. — Miler! Šta mu se moglo dogoditi, do đavola?

Lesli sleže ramenima, jer je Kestnerov pogled govorio da ovo nije obično pitanje.

— Srce... — neodlučno progovori Kaetano. — Ne znam šta bi drugo.

— Srce! — prezrivo frknu Kestner. — Do đavola sa njim! Naredite da ga odnesu! Idemo u moju kancelariju...

Praćen dvojicom policajaca Lesli pođe za Kestnerom koga je drugi telohranitelj, vidno uzbuđen, sledio kao verni pas. Susedna prostorija bila je bar deset puta veća od one iz koje su prešli, ali sa daleko manje nameštaja. Videlo se da se u svom radu Kestner ne oslanja suviše na hartije.

»Čovek od akcije, naravno«, zaključio ninda prelazeći pogledom preko gotovo praznog stola od mahagonija. »I vrlo opasan protivnik...«

— U redu — reče umorno Kestner klonuvši u ogromnu fotelju iza pisaoćeg stola. — Gde je ta torba, Kaetano?

Kaetano se okrete Leslieju, ali kad vide da su njegove ruke prazne, on nervozno sleže ramenima.

— Mora da je ostala u...

— Pa idi onda po nju, do đavola! Majmune! — vrisnu Kestner. — Gospode bože, da li sam zaista osuđen da čitavog života radim sa nesposobnim ljudima?

Trenutak kasnije Kaetano se pojavi na vratima nemoćno ši reći ruke.

— Nije tamo — reče slabašnim glasom. — A zakleo bih se da je...

— Eldridž? — Kestnerov glas podsećao je na prigušenu grmljavinu koja iz daljine najavljuje oluju.

— Bojim se da je moja torba ostala na aerodromu — reče ninda sa nevinim osmehom.

— Mada mi nije jasno, zašto...

— Kaetano, izađi i proverida li je ta prokleta stvar ostala na aerodromu!

— Da, senjor Kestner...

Tri minuta. Iza Leslieja Sagrin se nekoliko puta premesti s noge na noge. Telohranitelj pored stola i dalje je bledog lica ukoćeno gledao pred sebe, ne mareći za ono što se zbiva

u prostoriji. Oslonjen na laktove, Kestner je proućavao ćoveka pred sobom. U njegovom pogledu Leslie otkri i nešto novo...

Poštovanje.

Kestner je, dakle, vrlo inteligentno zaključio da pred sobom nema obićnog ćoveka. Biće dvostruko oprezniji.

I zato i dvostruko opasniji nego inaće...

I Kaetanovo lice bilo je bleđo kada je sa vrata nemo odmahnuo glavom.

— U redu — Kestner s naporom savlada svoj gnev. — U redu, Kaetano. Povedite našeg novog prijatelja u obilazak znamenitosti ove zgrade, a onda ga zatvorite negde dok se ta stvar sa torbom ne razjasni.

— U obilazak, senjor Kestner?

— Rekao sam obilazak, boga mu! Ja ću odlučiti kada ćete mu učiniti nešto više od toga! Hajde, napolje!

Ponovo u hodniku, dva policajca u civilu povedoše Leslieja na suprotnu stranu od one sa koje je došao. U drugom krilu zgrade lift je bio još stariji, ra sklimaniji i bućniji; ćak je i škripanju sa kojim se sporo spuštao bilo pritajene pretnje, na lik onoj koju je svako bez muke mogao proćitati u oćima Kaetana i Sagrina.

Zadah vlage, nečistoće i — da, zadah krvi — zapahnuše ih čim se vrata lifta otvoriše u su terenu zgrade.

— Ovo ovde je naše carstvo, Eldridž! — reče Kaetano pri-gušenim glasom. — Čak ni sam Kestner ne dozna uvek šta mi ovde radimo sa ljudima koji dospeju u naše šake. I sa ženama, je li tako, Sagrin, ha-ha-ha?

Kaetanov promukli smeh je upozoravao, isto kao plamičak u njegovim očima i izraz na licu sa tragovima indijanske krvi.

»Sadista«, zaključí ninda sa sigurnošću. »I svakako jedan od glavnih u Kestnerovim podzemnim odajama za mučenje!«

Dugi hodnik prljavih zidova bio je popločan grubim kockama od kamena sa kojih nikakvo čišćenje nije uspevalo da ukloni tragove davno sasušene krvi. Koraci trojice ljudi tupo su odzvanjali pod niskim svodom u apsolutnoj tišini podzemlja.

Ne, ta tišina ipak nije bila tako savršena. Oštro uho ninde, u prolazu pored vrata koja su se nizala sa obe strane hodnika, iza nekih od njih uhvati šumove koji su svedočili da se tamo ne događa ništa prijatno.

— Ovde, a? — zacereka se Sagrin zastajući ispred jednih vrata. — Nadam se da je Elijas danas dobro raspoložen.

Cereći se, Kaetano zalupa na vrata. Ona se naglo otvoriše, propuštajući na trenutak u hodnik stenjanje čoveka već izlu delog od bola.

Nevelika kamena ćelija osvetljena golom sijalicom, zaštićenom mrežom od žice, bila je gotovo prazna. Za čeličnu prečaku učvršćenu između dva zida, glavom nadole, bio je vezan potpuno nag i užasno mršav čovek, zarastao u kosu i bradu. Sa njegovog tela na pod je kapala voda pomešana sa krvlju.

— Kako ide, Elijas? — upita Kaetano zagledajući nemoćnu žrtvu. — Još ne govori?

Džin dugih crnih brkova u savršeno čistoj uniformi sleže ramenima, ne vadeći cigaretu iz usta. Ruka sa dugim bičem zamahnu i nakvašena koža se obavi oko mršavih rebara obešenog čoveka, ostavljajući dug krvav trag preko stotinak sličnih brazda.

Žrtva još jednom promuklo zastenja, a onda izgubi svest. Ninda uspe da savlada svoj gnev, ali je Elijasov lik već bio dobro urezan u njegovo pamćenje.

»Kada dođe čas«, obeća on sebi, »ti ćeš ovo platiti, Elijas«

— Ne ide nikako! — huknu Elijas bacajući bič u ugao i spuštajući se na grubu stolicu u uglu. — Prokleti kućkin sin se posle svakog udarca onesvesti!

Kaetano pokaza glavom prema žrtvi.

— Pogledaj ga dobro, gringo — reče cereći se. — Nije mu lako, a? Kako bi se ti osećao na njegovom mestu? Pokušaj da to zamisliš, pokušaj... možda ćeš posle tog razmišljanja biti malo pametniji!

Bez reči, ninda sleže rameni ma. Ova trojica ovde neće biti nikakav problem ako odluči da ih likvidira, ali je za to bilo vremena. Pre toga morao je bar donekle upoznati splet podzemnih hodnika ispod zgrade i otkriti najpogodniji izlaz iz nje. A posle toga...

— Idemo dalje! — reče Sagrin. — Ima ovde još interesantnih stvari da se vidi, gringo!

U sledeću ćeliju nisu ulazili. Kroz špijunku na vratima Lesli vide čoveka kako sedi vezan za stolicu, sa snažnim reflektorom uperenim tačno u lice sa svega dve stope rastojanja. Pored njega, u senci, sedeo je uniformisani policajac sa palicom u ruci; za ono vre-

me dok je Lesli gledao on je nekoliko puta udario čoveka palicom po bradi kad god bi ovaj, iscrpljen, spustio glavu na grudi i sklopio oči.

— Taj tu ne spava već tri dana — primeti Sagrin zatvarajući špijunku. — Mislim da će uskoro progovoriti, a, Kaetano?

— Ako pre toga ne poludi — primeti ravnodušno ovaj. — Voliš li zmije, gringo? Ako voliš, imamo i još i za tebe!

Ni u sledeću prostoriju nisu ga uveli, ali se iz susedne kroz stakleno okno sve moglo vrlo dobro videti. Potpuno nag mlađić, snažne građe, stajao je odupirući se leđima o kamenu zid kao da želi da ga probije i umakne iz ćelije. U staklenom kavezu, gotovo pred samim njegovim nogama, nervozno se ko mešalo klupko otrovnih zmija, palcajući jezicima.

— Naš čovek sa vrata može razbiti kavez dugom motkom — objasni Sagrin. — Samo što to retko radimo, gadno je posle toga opet pokupiti proklete zmije. Obično priznaju pre nego što do toga dođe... Kaetano, da mu pokažemo i našu lepoticu, a?

— Ne — odmahnu ovaj glavom. — Za sada je dovoljno ovo što je video. Gringo, reci

mi kako si izveo onaj trik sa torbom?

— Nikakvog trika nije bilo. Vi ste je jednostavno negde za turili — reče ninda glumeći umor. — I mogu vam reći da mi je već dosta ovih užasnih prizora! Ja sam američki građanin i...

Policajci se grohotom nasmejaše, gurajući Leslija hodnikom prema jednoj od ćelija. Sagrin otvori vrata, a Kaetano ga grubo gurnu u njenu unutrašnjost.

— Možeš biti srećan, gringo, što Kestner još uvek ne želi da te malo udesimo ovde dole. Ali ne brini, osećam da će on to uskoro poželeti, a onda...

Sa potpunim treskom vrata se zalupiše. Stojeći mirno nasred uske prostorije, ninda se osmehnu.

Nije znao koliko dugo će ostati u Kestnerovim podzemnim tamnicama, ali je mogao sa sigurnošću tvrditi da se u njima nipošto neće dosađivati...

*

* *

Osećaj za vreme koji svaki ninda poseduje govorio je da je tropski sumrak nad Guaranijem odavno prošao i da naposlju vlada mrkli mrak noći mladog meseca. Nad njegovom gla

vom, međutim, svetiljka je sijala istim intenzitetom u svom žičanom kavezu, jer za one koje su silom dovodili u podzemlje Kestnerove zgrade nije bio predviđen takav luksuz kao što je prozor koji bi u ćeliju mogao propustiti malo svežeg vazduha.

Sedeo je potpuno nepokretan na ivici postelje, odmarajući se i koncentrišući na trenutke koji će tek doći. Čitava slika zbivanja lagano se razjašnjavala u njegovoj glavi dok je tražio pravo mesto za svaki od stotinak delića mozaika ovog slučaja.

Svaki od tih delića imao je svoju ulogu u sledu događaja, manju ili veću, glavnu ili epizodnu. Međutim, bilo je još mnogo elemenata čiju pravu vrednost čak ni ninda još nije uspevao da proceni.

Svejedno, bio je spreman za sve što se još može dogoditi. A što se Kaetana tiče, on je bio jedan od elemenata čije se ponašanje može predvideti sa gotovo stopostotnom sigurnošću...

Zato nindu nisu ni iznenadili koraci koji su odjeknuli u tišini hodnika. Poznavao ih je.

Kaetano, primitivna ličnost sa sadističkom crtom, ne može podneti sramotu koju mu je naneo nindin trik sa torbom. Povređeni ponos biće jači od

straha od Kestnera. Kaetano je dolazio po svoju osvetu.

A ona će biti zanimljiva, u to ninda nijednog trenutka nije sumnjao.

Kroz rešetku špijunke proviri crna cev pištolja velikog ka libra.

— Ustani, gringo, i svuci se! — reče Kaetano iz hodnika. U njegovom glasu osećalo se likovanje, kao kod čoveka koji dugo, dugo čeka na ostvarenje svojih želja, a svestan da je ono pred njim...

»Homoseksualac?«, prolete ni nđi kroz glavu dok se lagano uspravljao. »Ne, nije... on jednostavno želi da se obezbedi od iznenađenja...«

Zbacio je odeću sa sebe i ostao nasred prostorije, zureći u oči iza rešetke.

— Tako — reče Kaetano, otvarajući bravu. — Ostani tu i ispruži ruke. Polako, vrlo polako... ne zaboravi da u ruci imam pištolj koji će te preploviti ako opalim sa ovog rastojanja!

Smešeći se, ninda ga poslušao. Držeći pištolj u desnoj ruci, povučenoj sasvim unazad, Kaetano hitrim i vešt看 pokretom natače lisice na ispružene ruke zatvorenika.

— Pametan si, gringo! — reče. — Nećeš da mi daš priliku da te ubijem, a?

— Tome se nemoj nadati, Kaetano — odgovori ninda tihim, pretećim glasom. — Bar još ne... ali, kad dođe čas, dobićeš takvu priliku, ne brini!

Policajac se prezrivo iscreri i otpljunu na pod ćelije.

— Pođi ispred mene — reče dajući znak glavom. — Kada bi znao kuda te vodim, kupio bi mi piće u prvom baru, gringo!

Ninda se ćutke osmehnu izlazeći u hodnik. Noći Guaranija obično su tople, ali ovde, pod zemljom i na vlažnom vazduhu, nije bilo prijatno ići nag. Srećom, veština nindai odavno je sadadala tako sitne neugodnosti kao što je neodgovarajuća spoljna temperatura.

— Stani tu — reče Kaetano iznenada pred vratima jedne ćelije. — Pomeri se malo, da otključam vrata.

Krajičkom oka ninda je pratio njegove pokrete, ali je policajac i dalje bio veoma oprezan. Otvorio je vrata ne skidajući pogleda sa njega i pomorio se unazad.

— Ulazi!

Devojka je ležala u samom uglu velikog gvozdenog kreveta, grćeći kolena do grudi da se zagreje i pokrije svoju golotinju. Mlada, veoma mlada, sa ljupkim maslinastim licem i

ogromnim očima košute pod slapovima crne kose.

Gruba drvena stolica bez naslona stajala je kraj postelje. To je bio sav nameštaj ćelije koja se podsećala na sve ostale u Kestnerovom podzemlju.

— Lepa je, zar ne? — reče tiho, gotovo pobožno Kaetano. Krajičkom oka ninda opazi kako mu se niz bradu, neprimećen, cedi tanak mlaz pljuvačke iz otvorenih usta.

»Da, lepa je«, priznade ninda u sebi, čak i na ovom užasnom mestu. Dugi udovi, savršeno izvajano telo, glatka koža napeta na čvrstim grudima. I pre svega te divne oči, divne i sada dok su ispunjene strahom.

— Sagrin je hteo da je uzme, ali mu ja nisam dozvolio — reče Kaetano isto onako tiho. — Prokleti prljavi kućkin sin... on nije dostojan ovako lepe devojk...

»Čudno se ponaša«, pomisli ninda tražeći na Kaetanovom licu objašnjenje. »Želi je, to se vidi, ali...«

— Pomeri se tamo! — reče Kaetano iznenada oštrim glasom. — Još! Tako!

Motreći sve vreme na nindu, Kaetano priđe krevetu i najpre proverio užad koja su vezivala ruke devojk za okvir kreveta nad njenom glavom. Leva ruka mu, sa oklevanjem, skliznu

niz mišicu do dojke koju blago steže, šumno dišući kroz nos.

Preko usana devojk prelete gadna španska psovka, ali ona čak i ne pokuša da izbegne grubo milovanje. Stisnula je zubi ma donju usnu i sklopila oči ponosno zabacujući glavu unazad.

Ne skidajući pogleda sa muškarca, Kaetano je lagano, iskusnim pokretima, milovao telo devojk čekajući svakako da to milovanje donese prve znake uzbuđenja.

Udahnuvši, ninda nape mišice. Bilo je dosta ove komedije; oslobodiće se Kaetana, a tada...

— Ne!

Kaetanov glas bio je grub, oštar. Široko otvorenim očima buljio je u Leslija, ali je cev pištolja dodirivala mesto među dojkama devojk.

— Samo jedan pokret i ona je mrtva, gringo — procedi policajac kroz zube. — A to bi bila šteta, zar ne... čak i u slučaju da posle toga središ ti mene, a?

Klimnuvši glavom, ninda opusti mišice. Jedva primetnim pokretom glave devojka mu pokaza da ne pokušava ništa. Glas o Kaetanu očigledno se proširio i van zidova šestospratnice u centru grada.

U mrtvoj tišini podzemlja jedino je odjek čudno izobličavao Kaetanovo dahtanje odbijeno od zidova. Njegova ruka postajala je sve hitrija i veštija, ali pogled hladnih očiju retko kada je napuštao oči ninde.

I protiv svoje volje, devojka uzdrhta čitavim telom i promuklo zastenja. Među njenim butinama Kaetanova prsti kretali su se kao hitre male životinje koje u svakom trenutku znaju šta treba da učine.

Opružajući noge i izvijajući se, crnokosa još jednom zastenja, podižući gornji deo tela od postelje. Napete bradavice njenih grudi štrčale su pravo uvis. Ninda oseti uzbuđenje, uzbuđenje koje je s naporom štivala samo davno naučena tehnika pravilnog disanja.

— Ah, ovo ti se sviđa, kurvo mala — šaptao je Kaetano, ubrzavajući pokrete ruke. — Sviđa ti se, je li? Htela bi sada i nešto drugo, je li?

Devojka odgovori potmulim ječanjem, sve ubrzanije krećući kukovima. Po licu i grudima izbiše joj sitne kapi znoja.

Uspravivši se naglim pokretom, Kaetano pištoljem pokaza Lesliju prema postelji.

— Sada ti — reče promuklo. — Hajde, priđi!

— Šta hoćeš od mene? — Lesli se i ne pomeri sa mesta.

— Da je uzmeš, proklet bio! Zar ne želiš?

— Da, ali ne ovde. I ne sada.

Kaetano nadlanicom obrisaljuvačku sa brade. Cev pištolja bila je uperena u trbuh devojke.

— Onda možda želiš da joj ispalim jedan metak među noge, gringo?

Prigušeni glas upozoravao je da se Kaetano ne šali. Taj treptaj u oku... sadizam, da, ali i još nešto!

Ninda oseti kako mu se dlake na vratu dižu. Kaetano je bio lud!

Dovoljno lud da se svaka njegova reč shvati veoma, veoma ozbiljno...

— Priđi, gringo! — mahnu Kaetano glavom. — Da vidimo kakvi ste muškarci vi gore na severu... Lezi na krevet i ispruži ruke ovamo!

Sklopljenih očiju, devojka se pomeri da mu načini mesta i Lesli se spusti na kolena pored nje, opružajući ruke kako mu je Kaetano pokazao. Veštim pokretom policajac mu oslobodi jednu ruku lišica, sklapajući oslobođeni kraj oko okvira kreveta.

— Tako — reče odmičući se unazad i vraćajući oružje u džep. Seo je na stolicu i zavalio se, raskopčavajući pantalo-

ne. — Počni, gringo. I nemoj žuriti... čitava noć je pred nama!

Sa svega nekoliko palaca da ljine Lesli se zagleda u sada ~~iz~~rom otvorene oči devojke. U njima više nije bilo straha, samo rezignacije.

— Učiniti to, hombre — šapnu ona na španskom. — Bolje ti nego neki od njegovih propalica...

Dotakavši joj usne, ninda se spusti malo niže, ljubeći uzdrhtale vrhove dojki. Na ovom mestu Kaetano šumno uzdahnu pokazujući svoje uzbuđenje.

Devojka zastenja kada je nežno prodro u nju. Njene vitke noge obaviše se oko Leslievih butina.

— Ne — šapnu on. — Ne...

Napinjući mišiće ruku, on je oprobavao čvrstinu okvira postelje. Taj deo nameštaja predu go se nalazio u Kaetanovom podzemlju; jedan snažan trzaj i okvir će popustiti, oslobađajući ruke nindi. Međutim, ruke devojke ostaće i dalje vezane za njega, efikasno ograničavajući svaki pokret.

Naginjući se nad nju tako da Kaetano ne može videti pokrete njegovih usana, ninda počne da šapuće, istovremeno ubrzavajući ritam pokreta svojih bokova.

— Da! — prostenja devojka poluglasno. — Da, da, da! Učini to, učini!

»Mala ima prisustvo duha«, pomisli ninda, dotičući joj usnama nežni vrat. »Čak i sada... Kaetano mora misliti da su njeni uzdasi posledica uzbuđenja, a ne našeg dogovora...«

Pokreti dva naga tela na postelji postajali su sve brži i grozničaviji. Nagnut unapred, sa rukom među nogama, Kaetano je izbuljenih očiju, otvorenih usta, zurio u prizor pred sobom.

Duboko udahnuvši, ninda se bolje osloni na kolena, nadajući se da će krhka konstrukcija ležaja izdržati njihov pritisak. Vrh njegovog jezika dotače uvo devojke, dajući ugovoreni znak.

Naglo se uspravljaajući na kolena, ninda snažno povuče okvir kreveta naviše; devojka istovremeno zateže konopce koji su joj vezivali ruke za čeličnu cev okvira.

Uz glasan prasak cev se otki de sa svog mesta; munjevitim pokretom slobodne leve ruke, ninda prekide konopce kao da su od paučine.

Sve to trajalo je tako kratko da Kaetano nije dospeo ni da krikne. Pre nego što je shvatio šta se događa, ogromno nago

telo muškarca stvorilo se pred njim.

Jedan kraj zardale čelične cevi još je visio u njegovoj desnoj ruci, pričvršćen lisicama. Stisnuvši ga prstima, ninda zadade udarac koji je podsećao na jedan od njegovih munjevitih udaraca mačem.

Neravni, iskrzani kraj cevi zari se Kaetanu pod bradu takvom silinom da izbi na potiljak, noseći pred sobom smesu krvi i mozga. Zajedno sa stolicom na kojoj je sedeo, Kaetano pade unazad.

Ninda je već bio nad njim, a slobodna leva ruka grabila je svežanj ključeva za pojasom polica. Ključ za lisice među njegovim prstima škljocnu i ninda je bio slobodan!

— Hajde! — reče on okrenuvši se devojci koja je užasnuto buljila u prizor pred sobom. — Moramo brzo odavde! Hajde!

— Ali...

U dva skoka ninda se stvorila kraj nje, grubo je povlačeći za ruku.

— Pogledaj gore! — reče, pokazujući prema tavanici. — Kaetanovi prijatelji dobro znaju čime on voli da se zabavlja u ovo doba noći. Možeš se kladi ti da ih je gore dvojica ili trojica i da su bili spremni da uživaju posmatrajući našu malu tačku!

— Pištolj! — uzviknu devojka pokušavajući da ga zaustavi. — Oni će...

— Nije nam potreban! — snažna šaka ninde već je otvarala vrata ćelije. — Ni njima njihov pištolj neće mnogo pomoći ako nam se nađu na putu, devojko!

*

* *

Zadržavši devojku rukom da ostane na mestu, ninda kleče i prisloni uho na ledeni betonski pod hodnika. Stari trik i ovoga puta se isplatio: osetljiva bubna opna primi jedva čujne vibracije koraka trojice ljudi u teškim čizmama.

Dolazili su niz stepenice desno od njih, svakako sa oružjem u rukama i željni krvi. Uvereni da dvoje bespomoćnih, nagih ljudi, neće moći da im se odupru, ovde, u njihovom podzemnom carstvu...

— Ostani ovde! — šapnu ninda, pokazujući devojci mesto uz jedna vrata. — Ne idi nikud, oni neće stići pre nego što se vratim!

— Kuda...

Brzinom neshvatljivom za pojmove devojke, telo ninde nestade kroz vrata jedne od ćelija. Dobro ih je zapamtio tog

dana dok su ga Kaetano i Sagrin ovuda vodili. Tamo, u dnu ćelije, trebalo bi da se nalazi stakleni kavez sa zmijama.

Da, zmije su bile tu, uvijek u klupko da bi sačuvale telesnu toplotu. Sem njih, ćelija je bila prazna; mladića su u međuvremenu nekuda odveli.

Bez oklevanja, ninda podiže stakleni poklopac kaveza; naglo se uspravljaajući. četiri zmijske glave podozrivo su posmatrale nejasni oblik pred sobom, palcajući jezicima i upozoravajući šištanjem.

Šireći usne u osmeh, ninda naglo opruži ruke. Čelični prsti sklopiše se oko vratova dveju zmija pre nego što je ijedan od gmizavaca imao vremena da reaguje.

Dva tupa udarca o stakleni poklopac objaviše da su preostale dve zmije suviše kasno kretnule u napad. Ninda je već hitao natrag u hodnik sa dva gmizavca u rukama.

Još jednom, devojka pokaza izuzetnu hrabrost. Pripijena uza zid, samo se jedva primetno trgla ugledavši pakleno opasne životinje u rukama tog tajanstvenog čoveka neodoljive privlačnosti.

— Ostani tu! — upozori ninda jedva čujnim šapatom. — Oni će stići svakog trenutka!

Bat čizama, uzbuđenjem prigušeni glasovi, sada su se čuli sasvim jasno na stepeništu. Iskoračivši na sredinu hodnika, ninda je strpljivo čekao raširenih ruku.

Sada!

Ninda je zamahnuo tako hitro i snažno da su zmije, grčeći se, poletele kroz vazduh kao dve minijaturne komete dugih repova. Prvi čovek koji je sa stepeništa izleteo u hodnik imao je nesreću da ga jedna od njih pogodi pravo u lice.

Vrisak užasa razleže se hodnikom odbijajući se od niskog svoda; munjevitom brzinom zmija se omotala oko nezaštićene nog vrata, tražeći oslonac za svoje vitko telo.

Glava polete napred, a dugi, izvijeni zubi zariše se u obraz nesrećne žrtve u času kada on ponovo kriknu, ispuštajući oružje i pružajući prste da zde-re opasni teret sa vrata.

Kao kandže, prsti se upiše u hladno telo zmije, zarivajući se pod glatku kožu i kidajući meso. Smrt je, međutim, bila brža; krkljajući, čovek klonu na pod trzajući svim udovima i sve čvršće stežući već upola raskinuto telo zmije.

Drugi gmizavac tresnuo je na pod samo korak dalje, ali čovek koji je hitao za prvim bio je mnogo oprezniji. Upozo-

ren krikom, odskočio je unazad i glasno opsovao. Pištolj u njegovoj ruci zatrešta, zasipajući mecima beton oko zmijske koja se grčila po podu.

Pet dugih sekundi tišine. Ni nđa taj predah iskoristi da u nekoliko dugih skokova priđe samom stepeništu i pribije se uza zid nagim leđima.

Sagrin, on je bio čovek koji je uspeo da izbegne otrovne zube druge zmijske, još jednom po tvrdi da mu je opreznost u krvi; iza ugla ninda začu njegov tihi glas koji je davao precizne instrukcije trećem čoveku.

— Natrag... — dopre šapat policajca. — Telefon... još nekoliko ljudi... događa se nešto neobično...

Kao munja, ninda izbi iza ugla stepeništa, ispružajući ruke da ščepa čoveka čiji je položaj precizno odredio samo na osnovu svog sluha. Dve čelične šake sklopiše se oko Sagrinovog vrata, laktovi se spojiše kao krcaljka za orahe.

Pre nego što je dospeo da pritisne okidač pištolja u svojoj ruci, Sagrin se stropošta niz stepenice slomljenog vrata. Treći čovek, onizak tip pacovskog lica, zastenja povlačeći se uz stepenice i slepo pipajući opružnom levom rukom iza sebe kao da traži oslonac.

Otvorivši usta, ninda mu pokazala stisnute zube i zareža. Zaboravljajući na oružje u desnoj ruci, čuvar zatvora pohita na višu.

Nad glavom ninde betonske stepenice zatutnjaše pod koracima vrlo visokog i snažnog čoveka. Čuvar neodlučno zastade i pogled mu odluta na višu.

Skokom dugim gotovo petnaest stopa ninda se stvori kraj njega, grabeći ga obema rukama za košulju na grudima. Gotovo bez napora, kao u igri, on ga prebaci preko ograde stepeništa glavom naniže.

Tup tresak od udarca glave o beton, zaustavi u mestu čoveka koji je silazio sledećim stepeništem. Razvlačeći usne u osmeh, ninda se lagano šunjao na višu. Već je znao ko će biti njegova sledeća žrtva.

— Šta je to dole? — začu se glas orijaškog Elijasa. — Sagrin? Koetano? Šta se, dogodilo, boga mu?

— Dođi, Elias — reče ninda tiho, na španskom. — Siđi još nekoliko stepenika... ja te čekam...

— Carajo! — opsova grmalj. Ko je to? Ako je ovo neka šala, ja ću...

Usne ninde još jednom se razvukoše u hladan osmeh. Ma kako Elijasove reči bile hrabre, njegovi postupci govorili su

nešto drugo. Korak po korak, nastojeći da načini što manje buke, džin se povlačio unazad, uz stepenice.

Siguran da ga može stići u dva duga skoka, ninda se laga no uspinjao uz stepenice. Na spratu iznad njega ne može biti više od dvojice ili trojice čuvara, sem Elijasa. Čak i ako ih sve dozove u pomoć, to neće biti problem za njega.

Međutim...

Stisnuvši zube, ninda jednim pokretom istrže kratku čeličnu šipku iz ograde stepeništa u trenutku kada u svim hodnicima istovremeno zazvrjaše bučna zvona.

Jedna od njegovih zaista retkih grešaka uopšte. Smetnuo je sa uma mogućnost da se u blizini Elijasove ruke može naći dugme alarmnog uređaja koji će uzbuniti čitavo krilo ogromne zgrade!

Izletevši na odmorište jednim skokom, ninda kao koplje hitnu tešku čeličnu šipku prema čoveku koji ga je čekao, sa jednom rukom na dugmetu zvona i drugom uperenom naniže. U njoj, među ogromnim prstima, čak i pištolj velikog kalibra ličio je na dečju igračku.

Pre nego što je spori Elijasov mozak uopšte stigao da registruje pojavu u dnu stepeništa, šipka je već zujala kroz vazd-

uh, da bi se nepogrešivo zari-la tačno među oči ogromnog čoveka. Elijas odlete kao slamka na vihoru i njegovo telo teško tresnu leđima o beton. Zarivena u lobanju, šipka je još uvek podrhtavala, stojeći vertikalno u rani.

— Devojko! — doviknu ninda glasno na španskom. — Ova mo! Brzo!

Kao gazela, devojka dotrča uz stepenice, pridržavajući rukama uzvitlane vrhove grudi. Čak i sada, dok mu je pretila smrtna opasnost, Lesli nije mogao da se uzdrži od pogleda ispunjenog divljenjem.

Primitivši taj pogled, devojka frknu kao divlja mačka i u očima joj blesnu gnev. Glasno se nasmejavši, ninda je dohvati za ruku i povuče naviše.

— Hajde! — reče. — Sad treba da mi pokažeš kako se trči, lepotice!

— Kuda? — zadahta ona kada shvati da je vuče naviše, uz stepenice. — Tamo ne možemo izaći, čoveče! To je klopka! U hvatiće nas!

— Moramo gore! Trči!

Akustični hodnici sada su bili ispunjeni odjecima uzbudjenih povika i topota mnogih nogu. I okno stepeništa takođe, iako su sve do sada imali sreće što niko od čuvara nije krenuo na sprat iznad ili ispod sebe.

Tri sprata više, devojka posrte i pala bi da je nije zadržala snažna ruka ninđe. Čitavo telo drhtalo joj je od iscrpljenosti, disala je široko otvorenim ustima na licu prekrivenom pramenovima kose slepljenim znojem.

— Ne mogu više — šapnu.

— Ne mogu...

— Još samo malo, devojko! Hajde, još tri sprata!

— Tri... ne... ne mogu...

Kao da prisluškuju njihov razgovor, dva čoveka u vojničkim uniformama i sa automatskim puškama u rukama odabraše taj trenutak da iz hodnika ispod njih izjure na stepenište. Bat njihovih koraka na vreme je upozorio ninđu. U času kada su naglo zastali i počeli da dižu cevi svog oružja, on se odbaci snažnim mišićima nogu i polete kroz vazduh.

Raširenih ruku, nalik orlu koji kruži nad divljim planinama, ninđa se obruši na svoj cilj. Njegove ruke obuhvatiše vratove dvojice ljudi, privlačeći ih jednog uz drugog; sva tri tela, isprepletana u smrtonosno klupko, sručiše se na betonski pod, ali je ninđa bio jedini od njih trojice koji je znao u kakvom će se položaju naći njegovog tela.

Jedan vojnik treptao je očima, ošamućen od udarca gla-

vom o zid; zbog toga je onaj drugi umro delić sekunde ranije, bez uspeha pokušavajući da se cernje ispod tela koje ga je pritiskivalo.

Grabeći njegovu pušku za cev, nirđa je jednim kratkim, preciznim pokretom zari pod bradu vojnika, sve dok za čitavu šaku nije prodrila kroz obe vilice do mozga. Obrćući se na mrtvom telu, nalik hitroj divljoj mački, ninđa se okreće onom ošamućenom, zadajući preventivni udarac kolenom u njegov donji trbuh.

Čovek jeknu i zrgči se na betonu; skaćući na noge, ninđa mu istrže pušku iz onemoćalih ruku i zadade snažan udarac u lice, osećajući kako se kosti lobanje mrve zajedno sa drvetom kundaka.

Nad njim, devojka užasnuto vrisnu i okreće se, pokrivajući rukama lice. Bez oklevanja, ninđa ponovo potrča uz stepenice, grabeći je u prolazu za mišicu.

— Oni bi prema tebi bili nezniji, je li? — siktao je u trku na njeno uho. — Zašto ih žalíš? Misliš da nisu zaslužili smrt!

Jecajući od iscrpljenosti devojka ne odgovori, ali je gnev — ili možda neko drugo osećanje — gonilo dalje, uz stepenice kojima se nije video kraj.

Poslednja dva sprata ninda je morao poneti, a ona se prepustila njegovim snažnim rukama, s naporom uvlačeći vazduh u umorna pluća. Ovde, gotovo na samom vrhu zgrade, po vici ljudi u poteri postali su tiši, nikakvi koraci nisu se čuli u poprečnim hodnicima.

»Kao i svuda«, pomisli ninda, »elita ove zgrade poštuje svoje radno vreme... njih ovde noću možeš zateći samo ako se dogodi nešto zaista izuzetno...«

Pred vratima koja su vodila u hodnik na šestom spratu ninda zastade i oslušnu, dajući rukom znak devojci da na nekoliko trenutaka utiša svoje bučno disanje.

Ništa... u hodniku iza vrata vladala je tišina kao u grobu.

Odgurnuvši vrata, ninda dade znak devojci da pođe za njim. Debeli tepih prijaio je njihovim bosim nogama koje su suviše dugo pod sobom osećale samo ledeni beton. Čak je i vazduh ovde bio topliji, zahvaljujući klima uređaju koji se ni noću nije isključivao.

— Kuda me vodiš? — šapnu devojka kad su zastali pred vratima Kestnerove radne oдаje. — I ko si ti? Ne pripadaš pokretu, to znam, ali...

— Ostavi pitanja za kasnije, mala — osmehnu se ninda, pipajući svojim osetljivim pr-

stima oko brave. — Najpre moram uzeti neke svoje stvari, a onda ćemo izaći iz ove zgrade. Tek tada, kada budemo na sigurnom, možeš se prepustiti svojoj radoznalosti...

Kao što je i očekivao, brava na Kestnerovim vratima nije bila obična i on filozofski sleže ramenima, odmičući se nekoliko koraka unazad.

— Šta to... — zausti devojka.

Tri duga snažna skoka, a onda se ninda baci u vazduh, postavljajući telo paralelno sa podom. Goli tabani poput antičkog ovna za probijanje zidova sručiše se na tvrdo drvo vrata i ona izleteše iz svog ležišta uz oštar prasak.

Dočekavši se na noge, ninda utrča u oдаju Kestnerovog sekretara. Svetlost koja je pordirala kroz razvaljena vrata nije mu bila potrebna; kao mačka on se okači vrhovima prstiju na visoki orman za spise i uspuza na njegov vrh, opružajući ruku u prazninu između zadnjeg dela ormara i zida.

Ispruženi prsti napipaše gornji deo torbe i on je jednim trzajem izvuče, šireći usne u osmeh.

U ovom trenutku možda pedesetak Kestnerovih ljudi po hodnicima i podzemlju traga za devojkom i njim, ali niko

od njih i ne sluti koliko je srećan što ga neće naći. Nag i ne naoružan, svaki ninda je opasan koliko i otrovna zmija skrivena u dubokoj travi; sa svojim oružjem u rukama on postaje stotinu, hiljada puta opasniji...

— Dođi — dobaci on preko ramena devojci čačkajući oko otvora torbe. — Pomozi mi...

— Šta to radiš?

— Uzmi ovo — ninda joj dodade jedan kraj tankog užeta od crne svile koje je veštim pokretima izvlačio iz postave torbe. — Namotavaj tako da se ne zamrsi. Tako će biti dobro...

— Ne misliš valjda da užetom sidemo odavde? — trže se devojka. — Čoveče, ovo je sedmi sprat!

— Šesti. Zašto? Plašiš se visina?

— Ne, ali ovo uže... suviše je tanko, iseći će nam ruke. A onda... ja...

— Bojiš se da nećeš imati snage, zar ne?

— Da — devojka obori glavu, ali su joj ruke i dalje spretno namotavale uže.

— Ja ću te nositi, ne brini. Ovi prozori gledaju na zadnju stranu zgrade. Šta se nalazi ispod njih?

— Garaže policije. A oko njih visok zid. I stražari. Čak

i ako naš ne budu primetili dok budemo silazili, nećemo moći nikud da izađemo. Oni...

— O tome ćemo kada sidemo — osmehnu se ninda završavajući izvlačenje užeta iz torbe. — Uzmi ovo — dodade, gurajući joj u šake svoj kostim od crne svile. — Biće ti toplije.

— A ti?

— Ja se sasvim dobro osećam i ovako — reče on, vezujući svoju torbu na leđa kaiše koji mu je obuhvatio široke grudi. Prešavši preko prostore, on tiho otvori prozor i nađe se u tamu pod sobom. — U redu je — reče. — Daj uže...

Kao crna zmija, slobodni kraj užeta nestade u mraku, dok je ninda, vezivao drugi kraj za glomazni pisaći sto Kestnerovog sekretara.

— Dođi — reče pošto je proverio čvrstinu čvora. — Čekaj... podigni rukave i zavrni ih, kao nogavice, da ti ne smetaju dok se budemo spuštali. Hajde, do đavola, oni će uskoro stići ovamo!

Devojka obliznu usne i nervozno zatrese glavom.

— Mogao bi bar da mi kažeš — reče prigušenim glasom — kako ti je ime, čoveče...

*
* *

Priljubljeni jedno uz drugo, oni su stajali na uskom simsu prozora nadnetim nad ponor ispod njih. Devojka grčevito steže rukama Leslija oko vrata i on se još jednom prepusti uživanju u dodiru tog čvrstog, divno izvajanog tela.

— Lud si! — šapnu ona, osetivši njegovo uzbuđenje. — Potpuno lud!

— Možda... Držiš li se dobro? Moram zatvoriti prozor za nama.

— Zašto?

— Zato što ne želim da neko ugleda otvoren prozor i naše uže, mala. Mogla bi mu pasti na pamet neukusna šala da ga preseče dok se nas dvoje još uvek budemo klatili stotinak stopa nad zemljom, znaš!

Obuhvatajući bosim nogama uže, on lagano skliznu naniže pod dvostrukim teretom. Ruka vice od guste crne svile bile su jedino što je imao na sebi, ali su u ovom trenutku bile neophodne ako je želeo da sačuva osetljive dlanove svojih šaka.

Opružajući ruku nad ivicu prozora, on pažljivo zatvori oba krila za sobom, nadajući se da i pored provaljenih vrata ni ko do jutra neće detaljnije pretraživati prostoriju iz koje su umakli.

Stopu po stopu, on je klizio niz zid od grubog kamena, pri državajući se vrhovima bosih prstiju na nogama. Pripijena uz njega, devojka je ćutala, na stojeći da mu pokretima svog tela olakša teret. Prozori pored kojih su prolazili bili su mračni; potera još uvek, dakle, nije stigla do ovog dela zgrade.

Još tri sprata do tla. Ili nešto manje, računajući da će se najpre spustiti na ravni krov policijske garaže.

— Šta je bilo? — uplašeno se trže devojka kad on u jednom trenutku zastade.

— Pssst!

Motor jednog automobila zatrešta u garaži ispod njih, neravnomerno brekćući gotovo pun minut, a onda se isto tako naglo utiša. Ravnomernim pokretima, štedeći snagu, ninda nastavi da se spušta.

— Šta je to bilo?

— Verovatno mehaničar koga su usred noći digli da popravi kola... nije važno.

Još samo jedan sprat... deset, petnaest stopa do krova...

— Ne mogu više — zastenja devojka. — Ruke su mi potpuno utrnule!

— Još samo malo, devojko. Obavi se nogama oko mog pojasa...

Devojka se nemoćno osmehnula.

— To bi ti hteo, zar ne? Pa u redu...

Još nekoliko spretnih pokreta i tabani ninde bešumno dotakoše krov presvučen zardalim limom.

— Tiho — šapnu on. — Ostani ovde i ne pomeraj se dok ja ne izvidim šta se dole zbiva...

Iako se činilo da će nestabilni stari krov zaškripati pod svakim njegovim korakom, on bez ijednog šuma dopre do nje gove ivice i oprezno proviri.

Široka traka svetla izbijala je kroz otvorena vrata nešto levo od njega. Zveket metala o metal i prigušeno stenjanje, prekidano španskim psovka, svedočili su da se u garaži neki mehaničar još uvek muči sa ćudljivim motorom.

Ninđa se obazre oko sebe. Pe desetak jardi dalje visok, čvrst zid odvajao je garažu od ulice. Kapija od gvozdених šipki bila je samo pritvorena, a njena dva krila spojena lancem. Ispred nje leno je šetkao policajac sa puškom o ramenu.

Kao senka, ninđa se stvori na tlu i odšunja do otvorenih vrata. Nizak, mršav čovek čitavom gornjom polovinom tela uronio je pod podignutu haubu policijskih kola i žestoko psovao, pokušavajući da dosegne željeno mesto.

Na prstima ninđa mu se prišunja sa leđa i podiže ruku. Smrt ovoga čoveka nije neophodna. Jedan udarac koji će ga onesvestiti, a onda...

— Hej!

Samo delić sekunde pre nego što se grub, snažan glas razlegao pod svodom garaže, haragei je upozorio ninđu na opasnost.

Sasvim dovoljno vremena, za njega, da se munjevito okrene i zgrabi veliki težak ključ iz otvorenog sanduka sa alatom mehaničara. Komad čelika zazvižda kroz vazduh kao precizno vođeni projektil; čovek u uniformi policajca, razdrljenoj na dlakavim grudima, povuče ruku sa futrole pištolja u pokušaju da se zaštiti.

Lomeći krhke kosti prstiju, ključ se oštrim vrhovima zari policajcu u grudi, a silina udara odbaci ga na zid niz koji on lagano skliznu, buljeći širom otvorenim očima u predmet koji mu je tako iznenada doneo smrt.

Dovršavajući svoj poluokret, ninđa zadade udarac ivicom dlana leve ruke u vrat iznenađenog mehaničara koji je tek počeo da se uspravlja iz svog neugodnog položaja. Bez glasa, ovaj se stropošta na beton zaprljan crnkastim baricama ulja i benzina.

Potpuno nepokretan, skloplje njih očiju, ninda je osluškivao. Nijednog šuma koji bi najavljivao opasnost: mirni koraci stražara pred kapijom, kapanje krvi iz grudi mrtvog policajca, je dva čujan šum kada je, gore na krovu, devojka malo prome nila položaj.

Iz mirovanja ninda naglo pređe u užurbano kretanje. Nekoliko hitrih pokreta ruku bilo je dovoljno da strgne kombinizon sa tela mehaničara. Pantalone policajca zadale su mu malo više muke, ali su i one i košulja, samo malo umazana krvlju, trenutak docnije bile na njegovom telu.

Izašavši ponovo napolje, on se visokim skokom odbaci od tla i uhvati za ivicu krova, proturajući glavu nad njega.

— Dođi — šapnu devojci. — Samo tiho, vrlo tiho...

Korak po korak, ona priđe ivici.

— Šta sada? — šapnu uklanjajući kosu slepljenu od znoja.

— Skočićeš. Ne boj se, uhvatiću te — reče on opuštajući mišiće ruku. Svojim sluhom ne prestano je pratio korake stražara koji ih sa svog mesta pred kapijom nije mogao videti.

Uz lak uzdah, devojka se odlepi od krova i on bez napora prihvati lako, čvrsto telo u svoje naručje.

— Ovamo — šapnu uvlačeći je kroz otvorena vrata. — Obuci ovo dodade pokazujući kombinizon mehaničara. — Bolje će ti pristajati od mog kostima.

Bez oklevanja ona zbacila sa sebe neobičnu odeću od crne svile koju ninda pažljivo spakovala u svoju torbu. Za to vreme pogledom je prelazio po vozilima u garaži.

Transporter na visokim gumenim točkovima, jedan od onih koji se grade specijalno za policiju. Njegov prednji deo biće dovoljno čvrst za ono što ima na umu.

Dajući glavom znak devojci da ga sledi, on pohita prema vozilu u uglu. Ključevi su bili na svom mestu, kao što je i očekivao. Vozač se svakako nije nadao da će njegov transporter biti ukraden iz same policijske garaže...

Trenutak pre nego što je uključio motor, devojka ga do tače po ruci.

— Sačekaj...

— Šta je sad?

— Maločas... gore na šestom spratu... nisi mi rekao svoje ime.

— Ne, nisam.

Ona zabaci kosu unazad.

— Muškarac koji me je ove noći imao, golu vukao miljama stepenica, a onda spustio niz

uže sa šestog sprata duguje mi valjda bar toliko — reče ona sa osmehom.

— U redu. Leslie. Leslie Eldridž.

— Amerikanac? To se po tvom španskom nikada ne bi reklo!

— Imam dara za jezike. To je sve što želiš da znaš?

— Sve? Ni stoti deo, hombre! Šteta što sada nemamo vreme na za takvo nešto, inače... Hej, pa ni ja tebi nisam rekla svoje ime!

— Ime ne znači ništa, devojko. Uvek se može promeniti, kao prljavo rublje...

— Moje ime te ne zanima?

— u glasu devojke sada se naslućivao tračak gneva. — Zar ne želiš da me uneseš u svoj, bez sumnje dug, spisak žena koje si imao? Ili šta već vi mu karci radite sa svojim uspomenama? Moram ti reći da ono tamo, u ćeliji, nije...

— Ono tamo u ćeliji nije bilo ništa, mala — osmehnu se on. — Samo mali šou za Kaetana... jednog dana, ako nam se pruži prilika, pokazaću ti šta sve dvoje ljudi različitog pola mogu učiniti u krevetu...

— Ha! Samo ako to ja slučajno budem pozelela!

— Da — osmehnu se ninda okrećući ključ motora. — Samo ako to ti budeš pozelela...

Snažni motor zaurla, ali se ninda zbog toga nije uzrujavao, jer buka motora nije neuobičajen zvuk za garažu. Vođen sigurnom rukom, glomazni transporter iskotrlja se na asfaltirano dvorište i ninda dodade gas.

Povećavajući brzinu u svakom deliću sekunde, teško, vozilo jurilo je prema kapiji. Među njenim rešetkama, osvetljeno snažnim farovima, ninda ugleda lice stražara koji je zastao ukočen sa rukom na lancu koji se spremao da skine. Usta su mu se otvarala u pokušaju da formiraju krik upozorenja, straha, očajanja...

Uz tresak koji je podsećao na eksploziju bombe, vozilo prekinde lanac, odbacujući oba krila kapije u stranu. Dugim skokom stražar pokuša da se ukloni, ali za to nije bilo vremena. Transporter ga desnom ivicom branika odbaci u dugom luku koji se završio gotovo na sredini puste ulice.

Škripeći gumama i zanoseći se, visoko vozilo gotovo se prevrte na uglu ulice, ali je njegov vozač dobro znao šta se sve sme učiniti sa transporterom tog tipa. Još dva, tri oštra zakreta u gotovo praznim sporednim ulicama, a onda razloga za žurbu više nije bilo.

— Sada si ti na redu — reče on devojci. — Grad poznaješ bolje od mene. Kuda da te od vezem?

— U ovom čudu? Tamo kuda 'bih ja krenula najverovatnije da ne bismo ostali živi ni pet minuta. Ljudi u Paklu ne vole policiju, znaš...

— Šta onda predlažeš? Da idemo pešice?

— Još ne. Vozi ovom ulicom još tri bloka, a onda skreni levo. Tu ćemo ostaviti transporter i produžiti pešice.

— Dobro mesto — primeti ninda kada su konačno napustili vozilo, skriveno među gustim žbunjem zapuštenog parka okruženog mnogobrojnim niskim kućama. — A sada?

— Sada ja vodim, Amerikano — osmehnu se devojka dohvatajući ga za ruku. — A zovem se Huana, iako ti to ne želiš da znaš. Drugovi me zovu Končita.

— Drugovi iz pokreta?

— Da. Nema smisla da to krijem od tebe, Amerikano. Devojka koju si izvukao iz Kuće smrti nije slučajno tamo dospela.

— Da, tako sam i pretpostavljao. Vodiš me njima?

Ona pokretom ruke ukloni kosu sa lica, oklevajući sa odgovorom.

— To nije dopušteno, zar ne?

— Ne. Čak je strogo zabranjeno. Međutim...

Ninda se tiho nasmeja.

— Ne misliš li da sam se već kvalifikovao za člana vašeg pokreta, Huana? Da je svaki od vas ubio onoliko policajaca koliko ja noćas, Agvilas bi već davno bio zbačen...

— To je istina — osmehnu se devojka. — Ti si veoma opasan čovek, Eldridž. To je tvoje pravo ime, zar ne?

— Ti bi bar trebalo da znaš šta je to konspiracija, Končita — naglasi Lesli sa osmehom. — Rekao sam ti: naša imena nisu važna, važno je samo ono što činimo. Pa makar za ljubav svojih uverenja, kao ti.

— Ti se ne slažeš sa mojim uverenjima?

— Tvoja stvar. Terorizam, međutim, nikada neće doneti prave rezultate. Agvilas će biti zbačen onog trenutka kada većina tvog naroda shvati da se dalje bez oružja ne može. Ni pre ni posle toga, Huana. Možete ga ubiti, naravno, s malo sreće, ali će na njegovo mesto doći neki drugi Agvilas.

— Drugim rečima: treba se okaniti borbe protiv Agvilasa i čekati da ga narod sam zbaci? — u glasu devojke sada se osećao prezir.

— Tako nisam rekao, Huana. Boriti se treba, svakako, samo što vi niste izabrali pravi način. Čemu, na primer, služi otmica Estrele La Forg, glumice? Američka vlada ionako ne priznaje da potpomaže Agvilasov režim. Taj čin samo će vas udaljiti od običnih ljudi koji su do sada osećali simpatije za vas.

— Otkuda ti...? Ah, sada shvatam mnogo toga, gringo! Ti ovamo došao samo... zbog nje.

— Ne samo zbog nje, Huana. Recimo, to je moj posao.

— Privatni detektiv? Neko te plaća da je oslobodiš?

— Nešto slično. Jedino što me niko ne plaća da oslobodim Estrelu.

Devojka naglo zastade u mračnoj, uskoj ulici za koju je ninda sa plana grada znao da će ga uskoro dovesti u predgrađe nazvano, s pravom, Pakao Guaranija.

— Onda te ne smem odvesti u naše skrovište — reče ona.

— Ti ćeš nas izdati Kestneru!

— Posle ovoga što se noćas dogodilo? — nasmeja se ninda.

— Ne budi glupa, Huana. Verujem da je Kestneru stalo da u šake dobije svakog od vas iz pokreta »Horhe Gutieresa«, ali bi, kladim se, čak i vašeg

vođu rado zamenio za moju glavu!

— Do đavola, gringo, zašto si onda došao ovamo?

— Da oslobodim Estrelu La Forg, Huana, ali ne samo to: vi ovih dana očekujete pošiljku oružja iz Amerike. Moj cilj je da uništim bandu koja to oružje krijumčari.

— I ostaviš nas, bez oružja? Proklet bio, po stotinu puta proklet!

Devojka snažnim trzajem pokušala da iščupa svoju ruku iz stiska ninde, ali to ne bi uspešno ni muškarcu pet puta snažnijem od nje.

— Saslušaj me do kraja, Huana — strpljivo reče on, unoseći joj se u lice. — To oružje je zastarelo. Po onome što sam čuo, bilo je zastarelo još pre tridesetak godina. Krijumčari oružja smislili su podli trik da na lak način dođu do para koje ćete uzeti za otkup Estrele La Forg.

»A i neko od vaših vođa je u dosluhu sa njima«, dodade u sebi. »Samo što ti to još uvek neću otkriti, mala moja Huana... za tvoje dobro, a ne zato što bih sumnjao u tebe. Kestner će se dobro čuvati da se nešto ne dogodi njegovom čoveku ubačenom u redove pokreta, a najbolji dokaz da si

iskrena jeste to što sam te iščupao iz njegovih šaka!«

— To je nemoguće! — prosikta devojka. — Nemoguće! Već dugo radimo sa njima i još nikada se nije dogodilo...

— Uvek postoji prvi put, zar ne?

Odmakavši se malo od njega, devojka ga podozrivo pogleda.

— Ne... to ti neću poverovati, gringo!

— Što znači da me nećeš odvesti svojim?

— Ne smem te odvesti. Ubi li bi te... a verovatno i mene!

Osmeh ninde bio je tako hladan da devojka uzdrhta, ustuknuvši još korak.

— Huana, moraš shvatiti da više nemaš izbora. Čak i ako me ne odvedeš, poći ću za tobom i otkriti vaše skrovište. Ono što si do sada videla moralo bi ti reći da znam šta govorim. To nije jedini razlog: mislim da sam zaista jedini koji vas može spasiti iz zamke u koju vas krijumčari oružja uvlače, verovatno u dogovoru sa Kestnerom.

Devojka se ugrize za usnu. Na licu joj se jasno videlo kolebanje.

— Ne znam...

— Pošiljka oružja uskoro treba da stigne, Huana. Naći ću načina da tebi ili nekom drugom dokažem da se radi o za-

ista zastarelom naoružanju, pre nego što im date novac. Uostalom, otkup još uvek nije uzet, zar ne?

— Ne, ali...

— Odluči brzo, Huana. Kestner je do sada obavešten o našem bekstvu i svakako se organizuje potraga. Svaki minut je dragocen!

Huana zabaci kosu sa lica i nasmeši se.

— U redu — reče. — Ti si rizik koji se, u ovoj situaciji, ne može izbeći. A onda...

— Možda nam se ukaže prilika da dovršimo ono što smo započeli u Kestnerovoj ćeliji — osmehnu se ninda, blago joj dotičući obraz. — Hajde, povedi me... ova noć neće trajati još dugo.

*

* *

Splet ulica kroz koje ga je devojka provela predstavljao je pravi lavirint uskih prolaza, često skrivenih niskim krovovima okolnih kuća ili neurednim gomilama tropskog žbunja koje je raslo svud unaokolo. Dva puta su prešli i preko širih ulica, sa asfaltnom podlogom kojom je neko nekada pokušao i da osvetli, ali ulične svetiljke očigledno nisu dugo služile svojoj svrsi.

— Ne bojiš se policije patrola? — upita ninda dok su po drugi put prelazili jednu takvu ulicu.

— Ne. Čuli bismo ih još izdaleka. U ovom kraju noću samo policajci voze automobile. Kestner je to odavno shvatio i sada pokušava na drugi način; njegove uhode postaju sve brojnije i sve opasnije.

— Često menjate skrovišta?

— Više ne — osmehnu se devojka. — Ovo sadašnje je ta ko dobro da ga Kestnerovi ljudi ne bi našli ni za sto godina.

— Svako se skriveno mesto može pronaći, Huana. Bojim se da ste postali previše samouvereni. Kestner dobro zna svoj posao.

— Videćeš sam — odmahnu Huana glavom. — Uostalom, vi še nismo ni daleko.

Ninda se pritajeno osmehnu, jer je već davno shvatio name ru devojke da ga zbuni svim onim mračnim i uskim prolazima. Taj put, međutim, bio je potpuno nepotreban; njegov sa vršeni osećaj za orijentaciju re kao mi je da se nalaze na ma nje od pola milje od mesta sa kojeg su krenuli.

Stotinak jardi odvajalo ih je od istočne granice Pakla, po nora koji se strmo spuštao u dolinu ispod grada. Huana ga

je sada vodila tačno prema ivi ci, vešto zaobilazeći gomile otpadaka rasutih između naherenih koliba stanovnika predgrada.

Ninda pogledom odabra pogodno mesto, ugao između krova va dveju susednih građevina. Korak u stranu u trenutku kada ga Huana nije gledala i hitar pokret ruke; torba koju je u Guaraniju jednom već morao kriti ponovo je bila na mestu gde je ne može naći niko sem njega.

Devojka ga je čekala u tami nekoliko koraka dalje.

— Hajde! — prosikta tiho kroz zube. — Zašto si zastao?

— Koliko još ima? — uzvra ti Lesli pitanjem, neupadljivo osmatrajući okolinu. Skrovište se moralo nalaziti tu negde i sada mora upoznati svaki detalj u okolini. Može se dogoditi da uskoro bude prinuđen da ponovo traži isto mesto sam, bez Huanine pomoći.

Umesto odgovora, devojka is pusti tih melodičan zvižduk, ne naročito komplikovan. Isti postupak ponovila je još četiri puta.

»Dogovoreni znak«, pomisli ninda. »I istovremeno klopka za neupućene. Sam zvižduk ni je dovoljan, šifra se zapravo sa stoji u tačno određenim inter-

valima između pojedinih zvižduka. Lukavo smišljeno...»

Držeći Leslija za ruku, Huana je strpljivo čekala na istom mestu. U tišini zaškripa lim; oštre oči ninde uhvatiše pokret kojim je neko iznutra pomerio deo zida kolibe ispred njih, otvarajući uzan mračan prolaz.

— Pazi! — šapnu Huana. — Idi tačno za mnom, ni koraka u stranu!

— Ne pada mi na pamet — osmehnu se on. — Misliš da pod nogama ne osećam da prelazimo preko mostića? Šta je dole: jama za zašiljenim koljem ili nešto originalnije?

— Bolje da ne znaš — prigušeno se nasmeja devojka provlačeći se kroz mračni otvor. Čutljivi čovek pored spolnog zida uvežbanim pokretom vrati komad lima na mesto, zatvarajući ulaz.

— Možeš upaliti svetlo, Rafael — reče devojka. — Čovek koga dovodim je prijatelj. On je...

— Končita! — uskliknu čovek i u njegovom glasu oštro uho ninde oseti iskreno veselje. — Učinilo mi se da ti zviždiš, ali... Kako si izašla? Pobegla? To je nemoguće, Kestner...

— Utišaj se, prijatelju! — zakikota se devojka. — Lesli Eldridž, Amerikano koga vidiš

pred sobom me je izvukao, na stvarno fantastičan način. Žao mi je što sada nema vremena da ti pričam o tome. Je li dole sve u redu?

»Dole«?, pomisli ninda. »Tako asm i pretpostavljao; Ramos i njegovi gerilci, a verovatno i oteti članovi filmske ekipe, nalaze se negde skriveni pod zemljom...«

— Sve je u redu, Končita — odvrati Rafael, prinoseći plamen šibice petrolejskoj lampi na zidu. — Jedino smo se stršno brinuli za tebe.

Njegove svetle oči na licu obraslom gustom crnom bradom pažljivo su motrile nindu, ali u tom pogledu nije bilo ne prijateljstva. Ni pokret kojim je dohvatio novu automatsku pušku američke proizvodnje, na slonjenu na zid, nije sadržavao nikakvu pretnju.

— Hvala, prijatelju — reče tiho, gledajući Leslija u oči. — Svi smo bili kao ubijeni kada smo doznali da je naša mala Končita uhapšena. Ramos nas je jedva sprečio da ne načini-mo gluposti i napadnemo Kestnerovu kuću užasa.

— Moglo bi se uspeti — re-re ninda sležući ramenima. — Pod uslovom da raspoložete avionima, ili artiljerijom.

— Da, to smo i sami shvatili. Idete li, Končita, da ugasiš lampu?

— Ugasi, Rafael. Vidimo se kasnije.

U gotovo potpunoj tami, devojka povuče nindžu za ruku preko prozorice u suprotni ugao. Sagnuvši se, ona ne bez napora povuče u stranu tešku ploču izlivenu od betona.

— Pazi — reče. — Ovde su metalne stepenice, dosta su strme. Hajde, treba da navučem ploču kad siđeš...

Kroz uski kvadratni otvor Leslie se spusti desetak stopa niže i pomože devojci da i ona siđe.

Bio je to još jedan dokaz lukavstva onoga koji je razmišljao o bezbednosti skrovišta. Našli su se opet van zgrade, odnosno u prostoru između stubova koji su njen zadnji kraj od ržavali nad strmim terenom. Ko god da je dolazio iz pravca grada, ne bi mogao ni da nasluti da takvo nešto postoji.

Bez oklevanja devojka produži do stuba u suprotnom uglu, onoga koji je bio učvršćen na samoj ivici ponora. Dohvativši kamen koji se svakako tu nije slučajno našao, ona dade novi ugovoreni znak udarcima o drvo.

Pred njihovim nogama u stranu skliznu čitav jedan deo tla zajedno sa korovom koji je

tu rastao. Pipajući nogom, devojka počela silazi niz stepenice strmog ragiba, nindža za njom. Ove stepenice bile su od drveta koje su blago škripale pod njihovim nogama i nogama čoveka pored koga su se bez reči provukli, da bi on odmah potom ponovo maskirao ulaz.

Čim je poklopac ponovo skliznuo na mesto, devojka dohvati električnu lampu iz udubljenja na zidu; mlaz svetlosti osvetli zidove od crvene ilovače prošarane vulkanskim kamenjem i zatreperi po drvetu uglačanom mnogim nogama koje su tuda prošle.

— Ovo nismo mi izgradili — reče devojka tiho, ne prekidajući spuštanje. — Ramos misli da je to delo robova koji su se krili od svojih španskih gospodara. Možda i jeste tako. Šta kažeš na naše skrovište, Leslie?

— Nije loše. Štaviše, odlično je. Međutim, mora da vam snabdevanje zadaje probleme; nije lako neupadljivo prineti veće količine hrane i vode niz ove stepenice.

— Ovo je samo za ljude, — nasmeja se devojka. — Hrana i sve ostalo dolazi drugim putem, odozdo. Naša pećina nalazi se otprilike na polovni litice, tako da nije mnogo teško izvući užadima teret koji se do-

nosi sa druge strane, kroz džunglu.

»Još jedna slaba tačka«, primeti ninda u sebi. »Pre ili kasnije neko će to primetiti, a onda je samo pitanje vremena kada će ih Kestner otkriti. Ne, oni se varaju ako misle da postoji mesto koje će uvek ostati skriveno; jedino rešenje je ono kojem su me naučili u obuci za nindu — budi uvek u pokretu, neprestano menjaj izgled, ponašanje navike... Međutim, jedno je sakriti jednog čoveka, a nešto sasvim drugo grupu gerilaca. I njihove taoce...«

Spiralne stepenice bližile su se svom podnožju i on oseti kako se prostor oko njega širi u jednu od onih pećina kakvu igre prirodnih sila često stvaraju upravo u području koja obiljuju vulkanskim stenama.

Mutna svetlost dopirala je iz suprotnog kraja, udaljenijeg od onoga što je svakako činilo tanki spoljni zid nad ponorom. Jedna krupna senka pomeri se ispred tog svetla.

Haragei, to gotovo volšebno stapanje sa sopstvenom okolinom koje nindama omogućuje da uhvate i najmanju promenu čak i u samoj atmosferi nekog mesta, još jednom upozori Leslija na opasnost. Čovek koji im je prilazio nije imao dobre namere, videlo se to čak i u

sporim pokretima glomaznog tela ispunjenog rečitom pretnjom.

Oslonjen samo na vrhove prstiju, ninda je bio spreman, iako nije očekivao da će Ramos — napasti pre nego što razmeni nekoliko reči sa devojkom.

— Ko je to? — reče krupni čovek. Dubok, muževan glas, ispunjen sumnjom i strahom koji i najhrabriji čovek oseća kada zna da su svi oko njega neprijatelji. Ni nalik vođi koji veruje svojim ljudima i uživa njihovo poverenje...

— Ne prepoznaješ me, Ramose? — zakikota se devojka. — Končita, čoveče! Vratila sam se!

— Končita? — više iznenađenja u glasu koji se trudi da pokaže radost. — Ko je to s tobom?

»Čak i da ne znam da je Ramos izdajnik, ovih nekoliko nje govih reči bilo bi dovoljno da zaključim kako s njim nešto nije u redu. I njegovi ljudi bi to morali primetiti, do đavola; ali je uvek teško prepustiti se sumnjama o čoveku kome si nekada verovao...«

— Amerikanac i zove se Lesli Eldridž, Ramose — brbljala je devojka. — On me je izvuкао iz Kuće smrti, ali sačekaj samo da čuješ kako! On...

Mlaz svetlosti iz Ramosove lampe pade iznenada na lice ninđe, ali je on bio spreman na to. Ispod gotovo sasvim spuštenih kapaka oštro je promatrao lice čoveka pred sobom. Široko, brutalno lice sa dugim crnim brkovima koji su donekle skrivali crtu slabića u liniji njegovih usana.

— Skloni to, hombre — reče Leslie tiho. — Ja nisam filmska glumica koja je navikla na jaku svetlost reflektora!

Ramosova druga ruka lebde-la je nad samom drškom pišto-lja zavučenog pod opasač pantalona.

— Hoću da ti vidim lice, gringo — reče sa očiglednim olakšanjem pošto se uverio da pri došlica uz sebe nema nikakvog oružja. — Tirano! Lopez!

Iz tame kod suprotnog zida, tamo odakle su već nekoliko trenutaka dopirali šumovi ljudi koje su iznenada probudili, hitro stigoše dvojica pozvanih. Čelik pušaka u njihovim rukama tupo je svetlucao.

— Ramos! — gotovo se zagrcnu Huana od iznenađenja. — Por Dios, šta to znači? Da nisi možda pomislio kako...

— Nisam pomislio još ništa, Končita — reče Ramos glasom koji je postajao sve samouvereniji. — Svi znamo da iz Kestnerove Kuće smrti živi izlaze

samo oni koji izdaju svoje prijatelje... ne kažem da si ti to učinila, Končita, ali si ti možda i sama postala žrtva prevare. Šta ako je čitav plan Kestnerskovao sa namerom da ovog čoveka ubaci među nas?

— Gluposti! — devojka podiže glas. — Znala sam da si glup, Ramos, ali ovo prevazilazi sve što si do sada učinio! Čoveče, trebalo je da vidiš kako ubija Kestnerove ljude i sve bi ti bilo jasno!

— Ja to nisam video, Končita. A sumnjam da si videla i ti; pokazao ti je mrtva tela ljudi obučених u uniforme i rekao da je to on učinio, zar ne? A ti si mu poverovala, kao kakva glupača! Je li tako bilo?

— Tako? Ramos, ti ne možeš ni da...

Leslie dotače ruku devojke.

— U redu je, Končita — reče tiho. Sasvim je shvatljivo što tvoja priča zvuči neverovatno. Sada to nije važno; pre ili kasnije Ramos će shvatiti da nije u pravu...

»A ne želim da, bar za neko vreme, dozna od tebe koliko sam ja zaista opasan«, dodade u sebi. »Upozoren protivnik dvostruko je opasniji, a Ramos ovde očigledno nije jedini koji radi za Kestnera. Ova dvojica sa puškama, na primer; kla-

dim se da je i u njihovim dže povima policijsko zlato!«

— Ne! — devojka odgurnu njegovu ruku i podiže glas, prelazeći pogledom preko kruga ljudi koji se okupio oko njih. Nije ih bilo više od dvanaest, primeti Lesli; nedovoljno za bilo kakvu ozbiljniju akciju protiv policije potpomognute još i Agvilasovom plaćeničkom armijom. — Želim da svi čuju šta je ovaj čovek učinio za mene! A time i za čitav naš pokret! Ramos se vara kad tvrdi da ja nisam videla kako ubija Kestne rove ljude... na moje oči ubio je...

— Dosta! — zaurla Ramos. Pored njega, jedan od dvojice naoružanih preteći podiže pušku. — Dosta je bilo, Končita! Ispričaćeš nam svoju priču ujutru, kada se malo središ. Ono što si doživela u Kući smrti moralo je uticati na tvoje rasuđivanje; odmori se malo i pokušaj da spavaš, a posle toga ćemo svi saslušati tvoju priču i odlučiti da li si u pravu ili ne.

— A on? — devojka pokaza glavom prema Leslieju koji je mirno stajao. — Šta ćeš do tle učiniti s njim?

— S njim? Ništa! — grubo se nasmeja Ramos. — Vezaćemo ga i ostaviti zajedno sa tao

cima do jutra, Končita. Ako je na našoj strani kao što ti kažeš shvatiti naš postupak. A ako nije...

»Ramos očigledno ima mnogo autoriteta«, zaključí ninda posmatrajući lica oko sebe. »Makako Končita — Huana bila popularna među njima, nikome ne pada ni na pamet da se suprotstavi vođi. To вреди zapamtiti: Biće veoma teško dokazati im da je on izdajnik...«

— U redu je, Končita — reče on glasno. — Ramos je u pravu što opreznost stavlja pre svega. Svi smo odista umorni: sačekajmo jutro, a onda će se sve razjasniti.

— Da, gringo! nasmeja se promuklo Ramos. — Sačekajmo jutro...

Pružajući ruke čoveku koji mu je oprezno prilazio sa već spremnim užetom, ninda pažljivo osmotri Ramosovo lice u polutami. Njegov izraz i Ramosov glas kada je pomenuo jutro govorili su mnogo.

»Pročitao sam te, Ramose«, pomisli on dopuštajući da ga vežu. »Tvoj plan je jasan... moji izgleda da živ dočekam jutro otprilike su toliki kao i izgledi da, kada svane, sunce izađe na zapadu, umesto na istoku!«

*
* *

Deo pećine u kojem su bili smešteni taoci pokrenu. »Horhe Gutierres« po svemu je podsećao na jednu od Kestnerovih ćelija u Kući smrti, s tom razlikom što zidovi i niski svod nisu bili od grubo tesanog kamena, već od glatkog bazalta obrađenog samo prirodnim silama. Ta prirodna ćelija nije imala vrata, ali ona nisu bila ni potrebna; svaki od četrnaest zarobljenika bio je svojim sopstvenim lancem vezan za dabelu čeličnu šipku duž koje se, poput psa na žici, mogao kretati u krugu prečnika petnaestak stopa.

Vezana lancem za članak svoje divne noge, Agata Kertis, alias Estrela La Forg, upravo je koristila tu mogućnost da se približi limenoj kofi smeštenoj u uglu. Leslie je bio jedini koji je zainteresovano posmatrao taj prizor; ostali, i pre toga blazirani ljudi od filma, svakako su se navikli na slične spektakle čiji su i sami glavni junaci morali biti.

Čak ni slabašno svetlo petrolejke na zidu i nekoliko dana zarobljenništva nisu mogli umanjiti blistavu i svežu lepotu sve popularnije glumice, niti prigušiti plamen iz njenih zelenih

irskih očiju, nasleđenih od prababe koja je bila spaljena kao veštica. Ili je tako bar tvrdio njen agent za štampu...

Osetivši Lesliejev pogled na sebi žena porumene, zbunjeno uklanjajući pramenove crvene kose sa lica one boje koju imaju samo prirodne ridokose.

»Još jedan dokaz da je slava nije pokvarila«, pomisli ninda odvrćajući pogled od divnih butina koje su se pomolile između spuštenih farmerki i košulje vojničkog kroja. »Već sam zaboravio da žene umeju i da pocrvene...«

— To nije bilo lepo, znaš — reče Agata tiho spuštivši se pored njega uz zveket lanca koji je vukla za sobom. — Ali ti se oprašta zato što si nov, Leslie...

— Hvala — osmehnu se ninda. — On i Agata veoma brzo su uspostavili kontakt, iako su ga ostali iz ekipe sumnjivo motrili sa svojih mesta. Ime Sumiko delovalo je kao čarolija, jer su se ona i Agata jako sprijateljile u toku snimanja jednog od ranijih filmova Estrela La Forg, a Leslie se odmah uverio kako je ona u suštini jednostavna i iskrena devojka kojoj čak smeta što od nje pokušavaju da naprave novog seksi idola. Amerike. Bez obzira na činjenicu da je za takvu

titulu bila opremljena možda bolje od ijedne žene koju je Leslie Eldridž do sada sreo...

— Nadam se da ovo neće još dugo trajati — produži ninda tiho kako ne bi uznemirio dugi red spavača vezanih lancima za šipku. — Ljudi iz kompanije su već u Guaraniju i pretpostavljam da će već sutra doći do pregovora. Ako sve bude u redu, Agata, do sutra uveče možeš ponovo biti u svom luksuznom hotelskom apartmanu okružena novinarima.

Grimasa na licu žene govorila je kako ona nije naročito oduševljena tom perspektivom.

— Znaš, Leslie, ovaj odmor do bro mi je došao — reče sa osmehom. — Čini mi se da sam nadoknadila san propušten u poslednje dve godine. Ljudi koji su nas oteli ponašaju se uglavnom pristojno... a to se za one koje si maločas pome-
nuo ne može uvek reći.

— Cena slave — sleže Leslie ramenima nameštajući se udobnije. — Spavaj sada, Agata. Uskoro će jutro, treba da budeš lepa za objektivne foto-reportera sutra uveče.

Klimnuvši glavom, glumica se skupi na grubom ležaju od ćebeta raširenog po kamenom podu. U nevelikoj pećini zav-
lada tišina, prekinuta samo zve-

ketom lanaca nemirnih spavača koji su se okretali u snu.

Petnaest minuta... Sklopljenih očiju ninda je osluškivao šumove iz susedne, veće pećine. I Ramosovi ljudi su spavali, ali ne svi.

Za izvežbani sluh ninde ono što se tamo zbivalo nije predstavljalo nikakvu zagonetku. Njih trojica sedeli su za grubim stolom u sredini pećine i šaputali.

O čemu?

U to nije mogao biti stoprocentno siguran, ali je instinkt za opasnost već davao svoje prve signale. Jedan od njih uskoro će se nadviriti ovamo da proveriti da li novi zarobljenik spava. A posle toga...

Da!

Tiho, oprezni koraci, tipični za čoveka koji je u sebe siguran jedino kada sa nožem u ruci prilazi uspavanoj budućoj žrtvi...

Ne otvarajući oči, ninda je opružen na svom ćebetu ravno merno disao kao da čvrsto spava. I sluh mu je bio dovoljan da prati kretanje ubice.

Na prstima, ovaj uđe u manju prostoriju, zadržavajući dah. Zadah svežeg znoja dopre do nosa ninde. Bez obzira na sve, čovek se još uvek plašio onoga što ga očekuje.

Utoliko bolje...

Prvi tihi korak, drugi...

Treći...

Još korak i on će se tiho spu-
stiti na kolena da bi što sigurnije
zario nož u srce opruženog
čovaka. I dalje mirno dišući,
nanda nape mišiće nogu.

U času kada se ruka sa no-
žem digla, ninda otvori oči,
znajući kakav će to efekt imati
na iznenađenog ubicu.

Oči jednog od one dvojice Ra-
mosovih ljudi se raširiše od iz-
nenađenja, ruka zastade u vi-
sini njegovog ramena.

Pokretom hitrim kao munja,
pridržavajući jednom rukom la-
nac da ne bi zvečao, ninda po-
diže noge i veštim pokretom o-
mota lanac oko vrata ubice.
Snažan trzaj mišića nogu goto-
vo bez otpora slomi kičmu čo-
veka pre nego što je dospeo da
otvori usta i vikne.

Opuštajući noge, on tiho spu-
sti na kameni pod mrtvo telo.

Komad savijene žice, izvučen
iz jednog od tajnih skrovišta u
njegovoj odeći bio je dovoljan
da sa nekoliko veštih pokreta
otvori grubu kariku stegnutu
oko članaka njegove noge. Se-
kund kasnije on položi mrtvo
telo na mesto koje je sam do
maločas zauzimao, vezujući ga
lancem na isti način.

Samo minut od trenutka ka-
da se ubica ušunjao u manju
pećinu. Ostavljajući nož u mr-

tvoj ruci, ninda se tiho prišu-
nja izlazu i proviri.

Kao što je i očekivao, Ramos
i njegov partner sedeli su i da-
lje za stolom, dobacujući po-
glede pune iščekivanja prema
susednoj pećini.

Biće teško izaći odavde dok
su oni za stolom. Ali ne i su-
više teško...

Vrativši se tiho natrag, nin-
da istrže nož između mrtvih
prstiju i opet priđe izlazu, od-
meravajući težinu oružja u ru-
ci. Ne baš pogodno za bacanje,
ali će morati da posluži...

Nož fijuknu kroz vazduh, a
njegova oštrica glatko prereza
kaiš puške okačene na suprot-
ni zid, desetak stopa od stola
za kojim su sedeli Ramos i nje-
gov prijatelj. Čelik puške zve-
knu o kamen.

Oba čoveka skočiše kao opa-
reni, okrećući se mestu gde je
puška pala. U uglu, dve ili tri
sanjive glave podigoše se sa
ležaja.

Ninda je bio već daleko od
prolaza, bezbedno pribijen uza
zid u mračnom uglu, nedaleko
od stepenica koje su vodile na-
više. Niko nije primetio kada
je kao senka promenio položaj.

— Šta se dogodilo? — upita
neko bunovno.

— Spavaj, mali — zabrunda
Ramos. — Spavaj... samo je
jedna puška pala sa klina...

Ljudi u uglu jedan po jedan spustiše glave na mesto. Sporim korakom, Ramos priđe oružju, podiže ga i zagleda se u presečeni kaiš, psujući tiho, kroz zube.

Nož u podnožju zida govorio je jasno šta se dogodilo. Ramos i njegov čovek sporazumeli su se jednim pogledom.

Sa pištoljima u rukama prilazili su prolazu u susednu pećinu, držeći se bočnog zida.

Na svom mestu, ninda se osmehnu u tami. Bilo bi pravo uživanje posmatrati njihova lica kada otkriju ko leži na mestu njihovog zarobljenika, ali će ovoga puta to morati da proпустi.

U času kada dvojica ljudi nestadoše u prolazu, on pohita drvenim stepenicama. Sledeća etapa puta neće biti tako laka, jer mora biti veoma tih.

Stare stepenice samo su dva ili tri puta tiho zaškripale pod njegovim hitrim nogama, ali je šum bio preslab da bi ga čuli dole u pećini. Ploča od drveta na vrhu stepenica takođe se bešumno pomeri u stranu. Vraćajući je spolja na mesto, ninda u dnu stepenica ču tutnjavu teških koraka po drvetu.

»Kasno Ramos!«, pomisli, hitro se verući uz metalne stepenice pod zgradom. »Znaš da me više ne možeš stići, ali se

još uvek nadaš da će me tvoj stražar gore zaustaviti. Uskoro ćeš shvatiti da ni on to ne može...«

Rafael, koji je još uvek bio na straži, podiže glavu sa knjige koju je čitao kada se poklopac na podu pomeri.

— Ti, Amerikano? — reče začuđeno. — Šta se dogodilo?

Vraćajući ploču na mesto, ninda se osmehnu šireći ruke.

— Vidiš — reče — ja i tvoji prijatelji dole, mi smo...

Udarac ivicom dlana u slepoočnicu bio je tako brz da mladić nije ni shvatio šta se dogodilo. Pridržavajući njegovo telo, ninda ga nežno položi preko poklopca.

— Žao mi je, dečko — promrmlja — zbog glavobolje koju ćeš osetiti kada se osvestiš, ali drukčije nije išlo...

Tri hitra koraka i škripa lima koji mu je otvorio prolaz napolje. Leslie vrati ploču spolja na mesto; sasvim je dovoljno što on zna gde je skrovište grupe »Horhe Gutierres«, za sve ostale ono i dalje mora ostati tajna...

Sa svojom torbom u ruci bio je daleko punih stotinu jardi kada su Ramos i njegov pratilac izleteli kroz tajna vrata sa pištoljima u ruci. Posmatrajući ih iz bezbednog zaklona, Leslie odmahnu glavom.

— Sunce samo što nije izašlo, Ramos! — reče tiho. — Vрати se u svoju pećinu i pokušaj da razmisliš o danu koji dolazi... posle svega što se dogodilo, lako se može desiti da ovo bude i tvoj poslednji dan...

*
* *

Vitka crnokosa devojka, obučena u izlizane farmerke i košulju cvetnog dezena koja je ocrtavala ljupke oblike njenih dojki pod tkaninom, bez žurbe se probijala kroz gomilu sveta na jednoj od malih pijaca Pakla Guaranija, stežući torbicu okačenu o rame.

Starac potpuno sede brade i kose skrivene ogromnim sombrerom lagano se vukao za njom, oslanjajući se na čvorno vat štap sa neobičnim rezbarijama. Videlo se da je nekada bio krupan i jak čovek, ali je telo pod iskrpljenim pončom živih boja sada bilo povijeno od godina i napora koje je preživelo.

Kao da nekoga traži pogledom, devojka je često zastajki-vala i osvrtala se. Starac iskoristi jednu od takvih prilika da joj se približi.

— Senjorita — reče tiho. — Da li biste učinili uslugu jednom nemoćnom starcu?

Hitar uplašen pogled, a onda osmeh.

— Da?

Usne starca takođe se razvukoše u osmeh, pokazujući požutele i neravne zube.

— Vrlo je neoprezno od tebe što ovako šetaš usred dana, devojko — reče starac iznenađeno drukčijim glasom, snažnijim i punijim, ni nalik onom kojim se najpre obratio.

Oči devojke na trenutak se raširiše od iznenađenja, ali je ona naučila da kontroliše svoja osećanja.

— Ti? — šapnu. — Gospode! Ta maska... da nisi progovorio nikada te ne bih prepoznala. Ah, dobro je što si naišao, ja sam i izašla samo zato da pokušam da te pronađem!

— Ne ovde — odgovori pre-rušeni ninda ponovo glasom starca. — Ne ovde, Huana. Pođi polako za mnom, našao sam mesto na kojem možemo mirno razgovarati.

Oslanjajući se na štap, starac odhrama dalje, a devojka ga je sledila na bezbednom rastojanju, diveći se sigurnosti s kojom je taj tajanstveni stranac vodi kroz Pakao Guaranija kao da je u njemu odrastao.

U uskoj ulici u koju je dospela sledeći Leslija bilo je mnogo manje sveta, jer tu nije bilo prodavnica jeftine robe. Opazi-

vši da je »starac« nestao u ulazu jednospratne građevine od grubog kamena, Huana se najpre pažljivo osvrte, a onda po hita za njim, uverena da niko nije primetio gde je ušla.

Iza starih vrata od debele hrastovine vladala je prijatna hladovina u čistom, jednostavno uređenom predsoblju. Pred velikim ogledalom Lesli je većim pokretima uklanjao sa sebe masku starca.

— Prođi u salon, Huana — reče dobacivši joj osmeh preko ramena. — Piće je već na stolu i čeka te.

Ona ostade na mestu, ne pokušavajući da sakrije divljenje u svom pogledu.

— Ovde smo sami? — upita tiho.

— Potpuno. Senjor Tehada, koji mi je i iznajmoi ovu kuću, kleo se u svece kako niko živ neće doznati ništa o ženi koja će me s vremena na vreme posećivati. Naravno, tada još nisam nosio ovu masku, inače bi mi teško poverovao da kuću iznajmljujem kako bih se sastao sa ljubavnicom... Hej, mala, tvoje lice je tužno! Nešto nije u redu?

— Ništa nije u redu — devojka rezignirano sleže ramenima. — Znaš... ono što si rekao o izdajniku među nama...

sve više mi se čini da si u pravu...

— Ja uvek znam šta govorim — osmehnu se ninda, dovršavajući svoju metamorfozu. — Hajde, idemo u salon, pa ćeš mi ispričati šta se sve dogodilo od časa kada sam bio prinuđen da napustim vaše skrovište..

— Dogodilo se mnogo toga. — Huana se umorno spusti u duboku starinsku fotelju uklanjajući kosu sa lica. — Refael je mrtav, Lesli...

— Mrtav? Kako?

Ona ga je nekoliko trenutaka pažljivo posmatrala, a onda klimnu glavom.

— Govori istinu, Lesli — reče tiho. — A to znači...

— To znači?

— Da Ramos laže — odvrati Huana drhtavim glasom. — Ili bar da su njega slagali...

— Ramos je rekao da sam ja ubio Rafeala?

— Da. I Tirana. I da si pokušao da ubiješ i Lopeza, ali nisi uspeo.

— Ako je Tirano onaj koga sam ostavio mrtvog i vezanog za jedan od onih lanaca, onda je u pravu. Njega jesam ubio. Rafaela sam samo onesvestio, znajući da će pokušati da me spreči da izađem, a Ramos i Lopez bili su mi za petama. Ako ga je neko ubio, onda je

to delo jednog od te dvojice, Huana.

— Ni Tirano ni Lopez nikada mi se nisu dopadali, pre svega zato što se činilo da im nije mnogo stalo do naše stvari. Samo... Tirano nije bio vezan kada smo se probudili; nje govo telo ležalo je pred ulazom u pećinu sa zarobljenicima, Leslie!

— Ramos i Lopez su ga izneli. Nisi pitala Amerikance šta se zapravo dogodilo?

— Zašto bih... posle onoga što sam videla u Kući smrti, Ramosova priča zvučala je uverljivo. Tek kada sam videla da je i Rafael mrtav počela sam da sumnjam u Ramosovu priču. Leslie... da li je on taj ko ga je Kestner ubacio među nas?

— Da. Čuo sam njegovo ime još pre nego što sam krenuo iz San Franciska, Huana. Prisluškivao sam krijumčare oružja. Ono što su rekli ne ostavlja ni tračka sumnje; Ramos zna da ćete za novac od otkupa dobiti zastarelo oružje...

— Zašto mi to odmah nisi rekao?

— Poverovala bi mi? — uzvрати ninda pitanjem, dodajući devojci čašu u kojoj je prijatno zveckao led.

— U pravu si... ne bih... — Huana obomi pogled. — Ali sada...

— Sada ćeš mi verovati?

Ona naglim pokretom sruči piće niz grlo i uzdrhta čitavim telom. Kada je ponovo podigla pogled, u očima joj se videla nada.

— Sada verujem i u ono što si rekao, da si ti naša jedina šansa na uspeh, Leslie. Pomoći ćeš nam?

— Svakako... pod jednim uslovom.

— Da oslobodimo Estrelu. La Forg? Mislim da ti to mogu obećati. Do đavola, do novca za oružje — za pravo oružje — možemo doći i na drugi način!

— Novac filmske kompanije mene ne zanima, Huana. Nemam ništa protiv da ga uzmete; najvažnije od svega je da se ništa loše ne dogodi nijednom od talaca. Možeš li to da izvedeš?

— Ako Ramos bude uklonjen sa puta, Leslie, to ne bi trebalo da bude problem. Onda ostaje Fernando, a s njim se može razgovarati... bar ponekad.

— Ko je Fernando? Radi za Ramosa?

— Fernando je najveći revolucionar među nama — tiho reče devojka. — Zato što je najviše i patio. Kestnerovi ljudi su mu na njegove oči ubili ro-

ditelje, a zatim silovali sestru, devojčicu od četrnaest godina. Posle toga i njemu su ispalili metak u glavu, ali je Fernando nekim čudom preživeo. On... ponekad je takav da ga se svi plašimo. Uživa, recimo, da muči uhvaćene Agvilasove žbire.

— Posle svega što je preživeo nije čudo ako je poremećen...

— Da, znam... Ali je s njim ponekad veoma teško izaći na kraj. Mašta jedino o krvi, po tocima krvi koji će doneti revoluciju...

— U redu — Lesliejevo lice bilo je tvrdo. — Ako drugačije ne bude išlo, i njega ćemo na neki način eliminisati, Huana.

— Ne bih želela njegovu smrt, Leslie.

— Učiniću sve da ga poštujem. Ali to zavisi i od njega, zar ne? Ipak, Ramos je prvi problem. Da li je on još uvek u skrovištu?

— Svi su dole. Nije bio oduševljen kada sam zatražila da izađem, praveći se kako se bri ne za moju sigurnost. Da me zadrži, međutim, nije smeo. Ima dosta ljudi kojima se nije sviđela njegova priča o smrti Tirana i Rafaela i tvom bekstvu.

— Jasno. Ramos je ispod one svoje grube maske u suštini kukavica, Hauna. Ono što

sam mu noćas priredio uzdrimalo je njegovu samouverenost i on će uskoro početi da čini greške koje će ga otkriti pred vama. Da li ste bili u vezi sa ljudima iz kompanije Estrele La Forg?

— Sa njima ne. Krijumčari oružja su se javili. Večeras će kaju u blizini mesta gde je prekinuto snimanje filma. To je južno od grada, kod ruševina stare španske misije u džungli.

— Odlično! — ninda se zadovoljno osmehnu. — Onda ću im večeras i ja poći u posetu.

— Sam?

— Sam. Zašto?

— Mislim da bih i ja volela da pođem, Leslie...

Glas devojke bio je tih, u pokušaju da sakrije uzbuđenje. Puna, čvrste grudi koje su se dizale pod tankom tkaninom, međutim, odavale su koliko joj je stalo do odgovora na to pitanje.

Leslie oseti uzbuđenje, mnogo puta savladano u toku prethodne noći dok je doticao to isto vitko i čvrsto telo. Ova devojka ga je želela, očigledno. Ništa manje nego što je u ovom trenutku i on želeo nju...

— Biće opasno, Huana.

— Uz tebe? Neće...

Odloživši pažljivo svoju čašu na sto, Leslie ustade hitrim, ela

stičnim pokretom. Sa svog mesta devojka ga je gledala široko otvorenim očima.

Podigao je bez napora i pritisnuo uz sebe, tražeći pune tople usne. Čekale su ga, nestrpljive i već otvorene.

Posle prvog dugog poljupca njegove usne skliznuše pod raskopčani okovratnik košulje, na golo rame, a zatim još niže. Dugme njene košulje otkotrlja se po podu kad ga je nestrpljivo otkinuo zubima; tkanina na peta na grudima se otvori, ali su njegove usne bile spremne da dočekaju ispupčene vrhove dojki.

Zastenjavi, Huana zadrhta čitavim telom, zarivajući mu prste u kosu na potiljku. Vešti prsti ninde već su otkopčavali njene pantalone, vukle ih na niže.

— Čekaj! — reče promuklo.

— Moram najpre u kupatilo...

— Ne.

— Prljava sam, dragi... i mo kra od znoja. Ti...

— Imam bolji predlog, Huana... zašto ne bismo oboje pošli u kupatilo?

Nasmejavši se glasno, ona mu pomože da zbaci sa nje poslednje ostatke odeće, a onda se kao tigrica baci na njega, kidajući mu košulju svojim noktima.

Huana je konačno stigla do kupatila na snažnim rukama muškarca koji je umeo da ispunji i njene najskrivenije želje. Ali se to dogodilo tek gotovo pola sata kasnije, pošto je prvi vihor strasti bio zadovoljen tamo gde su se zatekli, na podu, među razbacanim delovima njihove odeće...

— Znala sam da će biti dobro — šapnu ona dok su mlazevi tople vode spirali znoj sa njihovih tela. — Bilo je dobro još tamo, u ćeliji, pred onim manijakom Kaetanom. Na trenutak sam čak zaboravila gde se nalazim. Ali, ovo...

— To nije bilo još ništa, devojčice — nasmeja se Lesli. — Ono pravo tek dolazi, videćeš...

Osveženi, tela još vlažnih od vode, oni se vratiše u salon. Lesli je sa divljenjem posmatrao duge noge i gipko telo dok je devojka prilazila kauču u uglu.

— Ovde će nam biti udobnije nego na podu, zar ne? — upita glasom čija je promuklost odatila novu želju. — Hajde, Lesli... dođi...

Nepokretan, na sredini prostorije, ninda je nešto osluškivao. Njegovo lice, usne, oči, iznenada dobiše tvrd izraz.

— Lesli? Šta se dogodilo?

On prinese prst ustima, pokazujući joj na odeću na podu. U dva skoka devojka se vrati do njega, grabeći pantalone i košulju sa poda.

Napolju, u uskoj ulici, tutnja va mnogih motora odbijala se od kamenih zidova. Škripa kočnica, vrata koja se naglo otvaraju i sa treskom opet zatvaraju, užurbani koraci ljudi, čitavog mnoštva ljudi...

U trenutku kada su oboje bili potpuno obučeni, a Leslie prišao mestu gde se nalazila torba sa njegovom opremom ninđe, buka na ulici se utiša, kao nožem presečena.

Megafon je izobličavao glas, ali ne toliko da ga oštri sluh ninđe ne bi mogao prepoznati.

— Kuća je opkoljena, a mi znamo da si još uvek unutra sa devojkom, Eldridž — govorio je Manfredo Kestner. — Imaš pet minuta da izađeš sa podignutim rukama, inače...

*
* *

Dajući devojci znak da ostane gde je, ninda prva dva minuta tog vremena iskoristi da obiđe čitavu kuću i proviri kroz navučene zavese. Sve vreme njegov mozak radio je fantastičnom brzinom analizirajući raspored ljudi napolju, efekte o-

ružja u njihovim rukama, uticaj prepreka koje se mogu pojaviti na njihovom — ili njegovom putu.

Brzinom za koju je sposoban samo pravi japanski ninda, on je jedan za drugim stvarao i odbacivao planove koji bi ga — možda — mogli izvesti iz kuće opkoljene Kestnerovim policajcima i vojnicima.

U času kada je istekla polovina vremena koje mu je Kestner tako neoprezno poklonio, on je imao jasan plan. Ili bar njegove osnove; u narednih nekoliko minuta plan će biti dopunjavан detaljima koje će u deliću sekunde određivati za sada nepoznati elementi čitave situacije.

Poznate situacije, da ne zaboravimo. Obuka pravog ninđe obuhvata mnoge varijante izlaska iz opsednute tvrđave. Ninda se retko — najčešće nikada — nađe u situaciji za koju sme reći da mu je potpuno nova...

— Još dva minuta, Eldridž — dopre podsmešljiv glas, groteskno izobličen megafonom. — Nadam se da si do sada shvatio kako nemaš nikakvih izgleda!

Ramena devojke blia su rezignirano opuštena kada joj se ninda okrenuo.

— Ovo je kraj — reče ona suvo, obuzdavajući svoja ose-

ćanja. — Drugi put se nećemo izvući iz Kestnerovih šaka...

— Najpre treba da nas ščepa — uzvрати joj ninda sa osmehom, dohvatajući svoju torbu. — Dođi, pomoći ćeš mi da se najpre izvučemo odavde!

Vukući je za ruku, on pređe u zadnji deo kuće, okrenut dvo-rištu odvojenim visokim kame-nim zidom od susednih zgrada. Po prirodi stvari tu je moralo biti manje Kestnerovih ljudi, jer se na golom tlu, usred da-na, čovek video kao na dlanu. Trojica strelaca sa automatskim puškama, poređani duž zida, i snajperista na krovu susedne zgrade zadovoljno su se cerili jedan drugom. Ako neko od dvoje ljudi iz kuće pođe na o-vu stranu, pogodiće ga tuce me-taka pre nego što načini tri puna koraka...

Gore na krovu, snajperista prinese ustima mikrofona svog toki vokija i izgovori nekoliko reči, ne skidajući pogleda sa zadnje strane kuće na koju je motrio. Izraz njegovog lica rekao je nindi da strelac ne o-čekuje nikakvo iznenađenje.

— Slušaj dobro — reče on devojci tihim, ali razgovetnim glasom. — Strelac na krovu bi će najopasniji, jer nas posmat-ra sa visine. Ja ću ga odvući na drugu stranu; kad vidiš da nišani u mene iskoči kroz pro-

zor i trči pravo do zida ispred sebe. Baci se na tle i čekaj moj dolazak. To je sve što za sada treba da učiniš. U redu?

— A ona trojica tamo? — blede se osmehnu devojka. — Šta je sa njima?

Oružje skriveno u komadima plastike davno je bilo već izvu-ćeno iz skrovišta. Ninda na dla-nu pokaza tri sićušne kuglice ne veće od klikera.

— Oni će imati dovoljno pro-blema sa ovim! — reče, hrab-reći Huanu osmehom. — Ako si spremna, da krenemo?

Stežući zube, devojka klim-nu glavom. U očima joj se vi-delo da nema mnogo povere-nja u Leslijev plan, ali je smrt u borbi za nju bila mnogo pri-vlačnija od sledeće seanse u Ke-stnerovoj kući smrti.

Zavitlan levom rukom, šuri-ken, šestokraka zvezda nindi, ostavi pravilan okrugao otvor u staklu prozora. Zvuk razbije-nog stakla priguši urlanje iz Kestnerovog megafona na uli-ci.

— Pet minuta je prošlo, El-dridž! Dolazimo po tebe!

Kroz otvor u staklu jedna za drugim poleteše tri kuglice, ne pogrešivo pogađajući isto me-sto na zidu. Doletele su tako brzo jedna za drugom da su se tri moćne eksplozije slile u gra-mofonsku tutnjavu koja je či-

tavo dvorište ispunila oblakom zagušljivog dima.

U trenutku kada je iz ruke izbacio i treću kuglicu, ninda se odbaci od poda dižući torbu pred sebe da bi zaštitio lice od komada stakla. Krhki ram okna puče, propuštajući telo nošeno strašnom energijom pred kojim se staklo rasprсло kao od eksplozije.

U obliku dima, možda i pogođeni komadima iz polusrušenog zida, strelci sa puškama ni su predstavljali nikakvu opasnost, bar u narednih nekoliko sekundi. Dotakavši beton nogama, ninda podiže pogled prema strelcu na krovu.

Oblak dima od eksplozije još se nije uzdigao do njega i ninda vide kako duga cev skreće prema njegovim grudima.

— Sad, Huana! — viknu on naglo se bacajući u stranu. U svom zaklonu iza dimnjaka, snajperista sa psovkom na usnama pritisnu obarač, ali teško zrno pogodi beton na mestu gde već nekoliko stotih delova sekunde nije bilo nikoga.

Još jedan dugi tigrovski skok u stranu. U pokušaju da sleđi taj munjeviti pokret, cev puške se sudari sa dimnjakom iza koga se strelac zaklonio.

Krajičkom oka ninda vide kako Huana dugim gipkim skokovima trči prema zidu; slede-

ćih nekoliko trenutaka, dakle, neće morati više da brine o njoj.

Ispustivši glasan, prodoran krik, on se iznenadnim skokom ponovo vrati u vidno polje snajperiste. Podignut na jedno koleno da bi bolje video kroz svegušći dim, čovek razvuče usne u trijumfalni osmeh: njegov sledeći metak mora pogoditi tog neverovatno brzog i okretnog čoveka pod njim...

Koncentrisan na svoj durbin, nije ni obratio pažnju na pokret kojim je, na najvišoj tački svog skoka, ninda izbacio iz desne ruke kratki nož teške drške i dugog, vitkog sečiva.

Kao kroz vodu, oštrica noža prođe kroz kožu na grlu, režući napete žile. Glava čoveka se refleksno podiže i on ispusti pušku; pre nego što su rašireni prsti ruku uspeli da se sklope oko drške noža koja je strčala iz rane, on izgubi ravnotežu i zakrklja u pokušaju da krikne.

U trenutku kada je njegovo telo teško tresnulo o beton, opušteni prsti ninde već su dohvatili vrh zida oko kojeg se dim lagano razilazio. Na drugoj strani, odbačeno eksplozijom, grčilo se unakaženo telo uniformisanog čoveka koji je jedinom preostalom rukom ćutke pokušavao da vrati na me-

sto sve veće klupko creva iz razjapljene rane na trbuhu.

Preletevši u deliću sekunde preko tog prizora, pogled ninde potraži preostalu dvojicu. Jedan je kelčao, bledog lica i razrogačenih očiju, ali mu je puška još uvek bila u rukama. Treći...

U času kada je treći policajac sa osvetničkim izrazom na licu pritisnuo obarač svoje puške, snažni mišići nogu odbaciše nindu visoko u vazduh. Ispuštajući torbu u podnožje zida, on se raširenim rukama dohvati za granu drveta u susednom dvorištu i promeni smer svog leta.

Sastavljene noge kao ovan za probijanje zidova pogodiše grudi policajca, odbacujući ga nekoliko stopa unazad. Dočekavši se na ruke, ninda se ponovo odbaci u vazduh, zadajući ovo ga puta precizan udarac vrhom prstiju noge u osetljivo mesto iza uha oborenog policajca.

Onaj koji je klečao, sada iza njega, nađe snage da pritisne obarač, sledeći neshvatljivo hitre pokrete čoveka koji je tako naglo iskrasn timer iz dima i prašine.

Haragei je na vreme upozorio nindu i on je bio na bezbednom mestu iza debela drveta kada se olovni pljusak sručio u zid susedne kuće. Šuriken za

zvižda kroz vazduh, nemilosrdno se zarivajući u mesto na grudima ispod kojeg se nalazi ljudsko srce.

— Huana! — viknu ninda pritrčavajući ponovo zidu. — Dodi!

Bacivši se jednim skokom na više, on se ispruži po vrhu kamenog zida, pružajući ruku devojci. Snažan pokret, a onda skok. Tiho vrisnuvši, devojka se zanesse, ali su čvrste ruke ninde već bile tu da je pridrže.

Grabeći torbu sa tla, ninda osmotri prostor oko sebe. Ako zaobiđe kuću, njih dvoje izbiće tačno u susednu paralelnu ulicu. Tamo je, međutim, pretila nova opasnost; buka motora svedočila je da je Kestner poslao novu grupu svojih ubica, shvativši da su progonjeni sebi već otvorili put na zadnjoj strani zgrade.

— Ovamo — reče on, vukući devojk za ruku prema zidu sledećeg dvorišta, visokom gotovo deset stopa. Zid visok deset stopa, međutim, nije prepreka za fizički spremnog čoveka; za jednog nindu to je dečja igra...

Minut kasnije njih dvoje bili su u neurednom parku treće kuće, duge građevine od belog kamena koja je videla i bolje dane.

— Ako si se umorila — reče on devojci — ovde možemo malo predahnuti. Ne predugo; kad shvati da smo mu izmakli, Ke stner će opkoliti ceo ovaj kraj i početi pretres od kuće do kuće.

— Znam... njegove ubice su se već izvežbale u tom sportu — reče devojka ustima iskrivljenim u ružnu grimasu. — I mene su tako uhvatili pre dva dana. Umeju da budu veoma savesni kada je to potrebno, prokleti bili...

Sledeće dvorište, iza zida, bilo je otvoreno prema ulici. Kao i do tada, stanari kuća ostali su iza svojih zatvorenih vrata i prozora; žitelji Guaranija oдавно su shvatili da Agvilasovi žbiri najpre pucaju, a zatim postavljaju pitanja...

— Kraj bloka je u blizini — primeti ninda osvrćući se. — Ne bi bilo loše kada bismo sada uspeli da pređemo ulicu i prebacimo se u susedni blok.

— Oni su na ulici, Leslie — odmahnu Huana glavom. — Čuješ li motore njihovih vozila?

— Čujem. Ako budemo dovoljno brzi ne moraju nas čak ni primetiti...

— Ti možda. Ja sam brza, ali u poređenju s tobom verovatno delujem kao puž. Ne, Leslie, suviše je opasno.

— Imaš možda neku bolju ideju?

— Imam. Izaći ću podignutih ruku na ulicu. Kada jurnu na mene, ti imaš izgleda da se ne opaženo prebaciš na drugu stranu.

Ninda se nasmeja. Kratko i suvo.

— Zamisao dostojna momka po imenu Fernando, o kome si mi danas pričala, Huana. Tebi se više ne živi? Tamo, u onoj kući, odavala si mi drukčiji utisak...

— Ne radi se više samo o mom životu, Leslie. Ti si jedini koji još može spasiti pokret. U poređenju s tim, moj život ne znači ništa.

— Posle Ramosa, mala moja, ti ćeš biti još neophodnija pokretu nego sada. Bićeš bolji vođa od njega, znaš. Ako ti to nije dovoljan razlog, mogu ti nabrojati još stotinak drugih...

— U redu — umorno se saglasi devojka. — Šta onda prelažeš?

— Još ne znam. Ostani tu, moram najpre da pogledam kako je na ulici.

Koristeći zaklon gustog tropskog žbunja, ninda se provuče pored zida zgrade i oprezno izviruje iza ugla.

Ulica je bila potpuno prazna, a po naređenju policije bila su uklonjena čak i parkirana vo-

zila, otkrivajući napukli asfalt ispunjen otpacima tamo gde metla gradskih čistača retko ka da dopire.

Na oba ugla, levo i desno od Leslija, stajao je po jedan visoki transporter, potpuno isti kao onaj kojim se poslužio u bekstvu iz Kuće smrti. Po jedan vojnik do polovine se video iz kupole, stežući u šakama ručice mitraljeza.

Ninđa odmeri pogledom širinu ulice. Dvadesetak jardi. To rastojanje može preleteti u tri duga skoka, pre nego što ijedan od vojnika shvati da se na ulici konačno ukazala meta. Međutim, šta učiniti sa Huanom?

Trik sa eksplozivnim kuglica ma mogao bi mu dati nešto više vremena, ali oklopljeno vozilo brzo se može pomeriti sa mesta i izbeći dimnu zavesu. Ne, to bi bilo suviše opasno po devojku...

Mozak ninđe još uvek je ubrzano radio kada se iza ugla desno od njega začuo usamljeni zvuk automobilskog motora, jedini koji se izdvajao iz prigušene za moju sigurnost. Da me tra grada. Činilo se kao da je čitav ovaj kvart potpuno prazan i prepušten na milost i ne milost naoružanim tragačima koji će uskoro krenuti od kuće do kuće...

Niski sportski automobil naglo izbi iza ugla, postepeno smanjujući brzinu. Mitraljez na kupoli transportera načini polukrug i cev se okrete prema toj iznenadnoj meti.

— Huana! — prigušeno doviknu ninđa preko ramena. Sada je čitav blok zgrada pokrivao samo jedan mitraljez, a to je udvostručavalo njihove izglede da bezbedno pređu na drugu stranu.

Devojka dotrča do njega, ali je on zadrža rukom, oprezno motreći kroz žbunje. Tamo, na ulici, vozač je zaustavio svoj »porše«, ali nije isključio motor.

Osmeh obasja lice ninđe. Poznavao je naizgled nespretne pokrete mladića duge plave kose koji se sporo izvlačio iz niskog automobila upitno šireći ruke prema mitraljescu u kupoli.

Tabasko Pit je konačno stigao do mesta gde će se, uskoro, dogoditi nešto uzbudljivo...

*
* *

— Budi spremna, Huana! — prošapta Lesli privlačeći torbu sebi. — Moraš trčati kao nika-da u životu!

Na drugom kraju bloka, stotinak jardi dalje, strelac u kupoli napeto je pratio šta se zbi

va između njegovog kolege u drugom transporteru i vozača »poršea«. Čak i da nije, teško da bi primetio vižljastu priliku devojke obučene u crno, koja se samo na trenutak pomolila iz obližnje kapije i zamahnula rukom.

Molotovljev koktel, ta jedno stavna mešavina koju može na činiti i svako dete, uvek je užasavao posade oklopnih vozila; džinovske mašine, stvorene da svojim čelikom štite ljude u sebi, postaju smrtonosne klopke u trenutku kada se po rešetki motora razlije zapaljena tečnost.

Strelac u kupoli nije iskočio sa svog mesta, već doslovno bio izbačen naletom čoveka koji je žurio da izađe iz unutrašnjosti vozila. Glava i gornja polovina tela tog drugog bili su napolju u času kada je plamen, jedva vidljiv na jakom suncu, dohvatio rezervoar sa gorivom.

— Sad! — uzviknu ninda skačući sa mesta. Pogled mu je bio prikovan za Tabasko Pita koji je strpljivo čekao svoj trenutak.

I dočekao ga. Vrisak mitraljesca privukao je pažnju čoveka u kupoli drugog transportera i on se okrenuo u pravi čas da vidi vatrenu kuglu u koju se pretvorilo glomazno vo-

zilo, zaboravljajući na čoveka pred sobom.

Ručna bomba, sve do tada skrivena na leđima ispod opasača Tabasko Pita, zaplovi kroz vazduh u visokom luku. I ne čekavši da vidi ishod svog hica, plavokosi džin se okreće u mestu i jednim skokom kroz otvorena vrata baci se na sedište »poršea«.

Urlanje snažnog motora sli- lo se sa potmulom eksplozijom u unutrašnjosti vozila. Na sve njegove otvore izbi smrdljiv crni dim, a donji deo transportera poskoči na svojim visokim točkovima.

Zaobilazeći zadimljeno čudovište u širokom luku, Tabasko Pit je već stizao do dvoje ljudi koji su čekali na ivici trotoara. Gume zaškripaše na asfaltu i sportska kola zaplesaše, zanošeći se.

Optrčavši zadnji deo kola pre nego što su se sasvim zaustavila, ninda gotovo baci Huanu na sedište pored Pita, skačući i sam u uski zadnji deo. Tabaskova noga već je ponovo bila na papučici gasa i motor još jednom zaurla, praćen trijumfalnim krikom plavokosog.

Tabasko Pit konačno je bio u svom elementu: snažni motor, pucnjava, eksplozije — i lepe žene u blizini...

Zaklanjajući lice od plamena koji je gutao uništeni transporter, Sumiko je čekala na drugom kraju bloka. Uspravljavajući se, ninda ispruži ruke.

Ovoga puta Tabasko se nije trudio da smanjuje brzinu, jer je znao šta može par njegovih prijatelja. Ispruženi prsti dvoje ljudi se dodirnuše i ninda svojim pokretom potpomože elastični skok devojke koji je doveo u njegov zagrljaj.

— Ju — piii! — vrisnu kao kauboj Tabasko još jednom. Za noseći se, »porše« skrete oko ugla u ulicu takođe ispražnjenu od vozila.

Ali ne i od policajaca. Tako, na drugom kraju, uniformisani ljudi okupljeni oko improvizovane rampe koja je zatvarala izlaz u sledeću ulicu okretali su se da vide manijaka koji je brzinom od sada već gotovo stotinu milja na sat jurio pravo na njihovu prepreku.

Refleksi običnog čoveka jednostavno nisu dorasli takvim brzinama, pa makar se radilo i o policajcima naviklim na zahuktala vozila. Niko od njih nije stigao ni da pomisli na oružje u futroli za pojasom; je dino što im je palo na pamet bilo je što pre se ukloniti ispred »poršea« koji je pred njihovim očima rastao do fantastičnih razmera.

Pregrada od tankog suvog drveta puče kao palidrvce i Pit ponovo podvrisnu, čineći još je dan nagli zaokret.

Stežući jednom rukom čvrsto Sumiko, ninda se osmehnu izrazu ekstaze na Pitovom licu. Šteta je jedino što ova luda jurnjava može potrajati dugo, jer u ulici u koju su uleteli saobraćaj se i dalje odvijao normalno, povećavajući rizik iz sekunda u sekund.

I ne samo to: sluh ninde upozori ga na jedan novi element situacije. Negde nad zgradama u njihovoj blizini zvrjao je motor helikoptera. Za koji trenutak čelična ptica stići će nad ulicu i bez teškoća ih pratiti, javljajući poterama na zemlji kuda su se uputili begunci.

Smanjujući naglo brzinu, Pit opsova. Bleda u licu, ali vrlo pribrana, Huana mu dotače šaku na volanu, pokazujući drugom rukom da treba da skrene u prvu ulicu desno, dalje od mesta nad kojim je trenutno lebdeo helikopter.

Uteravši strah u kosti nekojicini vozača na raskrsnici, Tabasko postupi po njenom savetu.

— Bravo, mala! — uskliknu. — To je ono što nam je trebalo!

Duga ulica bila je sa obe strane oivičena drvećem čije su se

krošnje spajale nad kolovozom, stvarajući prijatnu hladovinu. Zelenilo je skrivalo i fasade ljupkih vila jednog od ekskluzivnijih delova Guaranija, po kojima čovek nikada ne bi pogodio da u ovom istom gradu postoji i mesto koje svi nazivaju Paklom...

— Ovde! — uzviknu Huana iznenada. — Zaustavi kola!

Pit pritisnu kočnicu, ali je zahuktaloj mašini bilo potrebno gotovo punih sto jardi da se zaustavi. I ne čekajući da stanu, Huana vešto istrča iz kola i potrča u pravcu iz kojeg su došli, dajući ostalima znak da je slede.

Između zidova koji su štitili parkove dveju susednih vila, uske kamene stepenice vodile su naviše, uz blagi brežuljak koji se kasnije nastavljao na krater ugašenog vulkana. Ipak, Huana je bila gotovo bez daha kada se zaustavila uz malu gvozdenu kapiju u zidu, svu zarađenu u bujno tropsko rastinje.

Osvrnuvši se oko sebe, ona izvuče ključ iz svoje torbice. Vrata su samo na prvi pogled bila zarđala i zarasla u korov. Ninda sa zadovoljstvom primećuje da se otvaraju sasvim bešumno da bi četvoro begunaca propustila u mir tropskog vrta, pomalo zapuštenog, ali još uvek veoma privlačnog.

Pažljivo zaključavši vrata za njima, Huana proveri uverljivost žbunja koje je stvaralo utisak da ovuda godinama niko nije prolazio.

Ninda iskoristi to vreme da bolje pogleda oko sebe. Pred njima, na samom vrhu brežuljka, uzdizala se ljupka vila od glatkog belog kamena sa čije se terase svakako pružao odličan pogled na čitav grad.

— Kakvo je ovo mesto, Huana? — upita on. — Ko ovde živi? Ne misliš li da...?

— Ovde više niko ne živi — odvratila je devojkica, izbegavajući njegov pogled. — Idemo gore. Tu nas sigurno neće tražiti...

Ni široka staklena vrata kroz koja se sa terase ulazilo u polumračni salon nisu škripala kad ih je devojkica otključala.

Tabasko Pit se sa uživanjem spusti u najbližu fotelju, opružajući duge noge. Njegov pogled zainteresovano je pratio vitku Huaninu priliku dok je devojkica prilazila bifeu u uglu salona.

Po staroj navici, Sumiko i Lesli ostali su uz vrata, nastojeći da jednim dugim pogledom upoznaju mesto i upiju njegovu atmosferu. Videlo se da se neko povremeno ipak služio ovom prostorijom, možda i ostatom kuće, i pored Huanine iz-

jave da tu više niko ne živi. Po svemu, Leslie je imao utisak da je tu više od stotinu godina živela jedna ista porodica, obogaćujući generacijama neupadljivu lepotu svakog od predmeta u kući.

Portret na zidu...

Pogledi Leslija i Sumiko se sretoše i oni klimnuše glavom jedno drugom. Sličnost sa Huanom nije bila velika, ali se ipak dala nazreti u licu zrele dame u svečanoj balskoj haljini koja se dostojanstveno naslanjala na stočić sa velikom vazom raskošnog tropskog cveća.

— Moja baka — reče Huana zastavši sa poslužavnikom punim čaša iza njih. — Senjora Esmeralda Morero. Neki tvrde da ličim na nju, mada ja to nikako ne uspevam da otkrijem.

— Morero? — začuđeno upita Tabasko Pit sa svog mesta. — Čekaj malo, boga mu... Morero... to ime sam negde već čuo!

— Naravno da si čuo! — nasmeja se svojim kristalnim smehom Sumiko, prihvatajući poslužavnik od Huane. — Morero je bio predsednik Guaranija pre Agvilasovog puča. Moje ime je Sumiko, a onaj veliki glupan tamo odaziva se samo na ime Tabasko Pit...

— Huana — reče devojka pružajući Sumiko ruku. — Huana Morero, ako već moram da dodam...

— Predsednik Morero je bio... tvoj otac?

— Moj stric. Oca su ubili dve godine pre puča. Mučki, dok se kupao u bazenu... Kestnerovo delo, naravno, iako ubica nikada nije bio uhvaćen. Stric je preuzeo vođstvo stranke posle njegove smrti i bio izabran za predsednika, ali... Uostalom, dalje već znate sve, zar ne?

— Ja bih hteo da znam nešto drugo, Huana — reče ninda, još uvek stojeći na istom mestu. — Da li Ramos zna za ovo mesto?

— Niko od njih ne zna čak ni da je moje pravo prezime Morero — osmehnu se devojka s malo gorčine. — Za sve njih ja sam samo drugarica Končita koja ne želi da govori o svojim roditeljima. I bolje je tako; oni su svi iz radničkih porodica; ni kada ne bi mogli verovati devojci koja je odrasla u jednoj ovakvoj vili...

Klimnuvši glavom, Leslie prihvati čašu sa pićem i spusti se u najbližu fotelju. Sumiko zauze mesto u njegovoj blizini.

Na drugoj strani niskog stočića, Huana odlučno zabaci glavu i postavi pitanje koje je ni

nđa — a verovatno i Sumiko — dugo očekivao.

— Lesli... i ti, Sumiko... vi ste...?

— Mi se volimo, Huana — reče ninda jednostavno, gledajući je u oči. — To je ono što si želela da doznaš?

— Da — osmeh devojke bio je miran i pribran, ali iskusno oko ninde otkri pod tom maskom čitavu mešavinu osećanja. Na sreću, ljubomora je bila najslabije među njima...

Kao što je, uostalom, i očekivao.

— Huana — reče tiho Sumiko — ako se između Leslija i tebe nešto dogodilo dok mene nije bilo u blizini, nemoj to sebi prebacivati. Naša ljubav je iznad toga... što ne znači da potcenjujem njegove veze sa drugim ženama...

Ponosni pokret glave još više poveća sličnost devojke sa portretom dostojanstvene dame na zidu.

— Ništa se nije dogodilo između Leslija i mene — reče savršeno mirnim glasom. — I znam da se neće ni dogoditi...

*
* *

— Reci mi — šaputao je uzbuđeno Tabasko Pit uz nindino uho — zaista si je video bez

pantalona, ili me samo izazivaš?

Ninda još jednom oprezno izviri iz zaklona koji je izabrao među žbunjem u blizini ruševina španske misije. Mračna stara građevina, dostojanstvena i u propadanju, bila je već skoro potpuno u tami, poslednji zraci sunca igrali su samo još po najvišim ivicama zidina.

— Zaista — odvrati šapatom. — Rekao sam ti, dali su im samo jednu običnu kofu za sve potrebe, a i ona je bila vezana lancem kao i svi ostali. Nema nikakve mogućnosti da taj prizor ne vidi svako ko to želi...

— Ti si prokleta srećan kućkin sin — reče sa zavišću Pit. — Stvarno je lepa kao na ekranu?

— Lepša.

— Lažeš me!

— Istina je, Pite. Možda najlepša žena koju sam ikada video. I to nije preterivanje.

U sve dubljoj tami Pit zaškruta zubima.

— Ah, nadam se da će mi to kopile Ramos večeras pasti šaka — procedi. — Pokazao bih mu neke trikove koje sam naučio u Vijetnamu kada prokleti žuti nisu hteli da progovore... Slušaj, posle ovoga ide mo da je oslobodimo, a?

— Ako sve bude u redu. I začuti već jednom, prokletstvo!

Ako tako nastaviš, čuće nas svi krijumčari oružja odavde do Floride!

Gundajući nešto, Pit se malo odmače, smeštajući se udobnije među žbunjem koje ih je, srećom, bar donekle štitilo od nasrtljivih komaraca.

Motreći na sve mračnije ruševine pred sobom, ninda je razmišljao o neobičnom Huaninom ponašanju tog popodneva. Neobično čutljiva i zamišljena, odgovarala je samo jednosložnim rečima na svako postavljeno pitanje, objašnjavajući svoje neraspoloženje brigom za svoje drugove kojima Ramos priprema zamku.

Ninda je bio jedini koji je opazio kada se tiho izvukla iz vile, ostavljajući im drugi ključ na stolu salona dok su se njih troje odmarali.

Da li je možda trebalo da je zadrži? Žena u takvom raspoloženju, pa čak i veoma inteligentna žena, uvek je spremna na dramatične poteze...

Sa izuzetkom Sumiko, naravno. Ali je ta devojka jedna u milion...

Ninda se potajno osmehnuo sećajući se njenih strasnih zagrljaja u staroj kući Morerovih. A opet, posle toga bez reči je pristala da ostane na sigurnom mestu, iako joj se u očima jasno videlo kako bi želela da u

sledeći opasni poduhvat krene zajedno sa svojim ljubljenim...

— Hej! — šapnu iznenada Pit. — Neko se tamo muva!

Ninda ga umiri pokretom ruke, jer je opazio pokret mnogo pre njega. Stvarna opasnost, međutim, nije im pretila. Čovek čiju je senku pratio u tami nije bio naročito pažljiv dok je dosta bučno obilazio ruševine kao da unapred zna da u ovo doba i na ovom mestu neće nikoga sresti.

— Ostaćeš ovde, Pite — šapnu ninda, navlačeći na glavu svoju kapuljaču i tako kompletirajući kostim ninde u punoj ratnoj spremi. — Dalje znaš šta treba da radiš, je li tako?

— Prokleta dobro! — progundā Tabasko. — Ponovio si mi to najmanje pet puta na putu do ovog odvratnog mesta!

Potapšavi ga po ramenu, ninda Tabasko. — Ponovio si mi kom rastinju, bešumno se približavajući ruševinama misije. Negde unutar ovih zidova, tačno na mestu gde je filmska ekipa počela svoj zlosrećni posao, krijumčari oružja treba da se sastanu sa Ramosom i preciziraju detalje svog prljavog posla... koji ovoga puta neće biti obavljen. Jer, ni jedna ni druga strana još ne znaju da će pregovorima prisustvovati i neko nepozvan...

Zaklonjen deblom jednog drveta, ninda propusti stražara pored sebe. Čovek je koračao, tiho zviždućući, sa puškom nemarno okačenom o rame, jedva i obraćajući pažnju na okolinu.

Japanski srednjovekovni pesnici ispisali su čitavu zbirku oda zvuku plemenitog mača koji se na bojnom polju izvlači iz korica. Upoređivali su ga sa zvukom vetra među vlatima trave, fijukom strelice odapete iz luka, krikom tajanstvene ptice koju još niko nije video u planinskim šumama...

Katana u sigurnoj ruci ninde još jednom otpeva svoju pesmu smrti u mirnom, vlažnom vazduhu. Pogođen s leđa u srce, čovek posrte i pade na lice, ostajući nepokretan u dubokoj travi.

»Jedan koji je umro miran i srećan«, pomisli ninda brišući vrh mača o odeću ubijenog. »Bojim se da ove noći neće biti još mnogo ovako lepih smrti za one koji mi se ispreče na putu...«

Ništa manje oprezan, on produži šunjanje prema ruševinama, sa sigurnošću birajući svoj put između prepreka. Koliko je mogla, Huana mu je tog popodneva opisala napuštenu zgradu misije, ali ona sama nije poznavala svaki detalj tog retko posećivanog mesta.

Približivši se jednom od prozora koji je poput puškarnice na tvrđavi zjapio čitavih dva deset stopa nad tlom, ninda za stade da na prste desne ruke navuče čelične kandže koje će mu omogućiti da dopre do prozora verući se uza zid. Grubo tesano kamenje će mu olakšati posao, ali je uz pomoć kandži za drugu ruku i specijalnih šiljaka koji se stavljaju u obuću, on isto tako lako i brzo mogao da se uzvere i uz potpuno glatki zid da je to bilo potrebno.

Vazduh u unutrašnjosti davnog napuštene prostorije mirisao je na trulež. Obilazeći kamenje razbacano po podu, ninda se lagano približavao unutrašnjem dvorištu misije, sa svih strana opkoljenom zidovima zgrade. Spolja se do dvorišta moglo doći jedino kroz niski nadsvođeni tunel koji je u svoje vreme štitila jaka drvena rešetka.

Svud unaokolo, ili bar onde gde su stubovi ostali očuvani, u visini prvog sprata, pružala se natkrivena terasa koja je nekad morala biti prijatno mesto. Stigavši do nje, ninda oprezno osmotri prostor pred sobom.

»Ako iko želi da motri na čitavo dvorište«, razmišljao je, »onda mora postaviti jednog ili

više stražara negde na ovoj terasi. Prema tome, najpre da pogledamo koliko ih je i gde se nalaze...»

Držeći se senki uz unutrašnji zid terase on je lagano napredovao oko dvorišta. Povremeno je morao preskakati debele električne kablove koje je tu razvukla filmska ekipa da bi bolje osvetlila čak i po danu mrčne ruševine, jedan od glavnih eksterijera u filmu. Filmu koji posle svega ovoga možda nikada neće ni biti snimljen...

Jedan jedini stražar dremao je uz mitraljez čija je cev gladno zevala prema ulaznom tunelu. Nečujan kao noćna zver, ninda mu se prišunja i dotače mu rame levom rukom.

Čovek se trže i otvori oči, okrećući glavu. Ono što je video bila je samo silueta čoveka potpuno obučenog u crno. Čak i njegovo lice bilo je crno, a to...

Mnogo pre nego što je uspaničeni mozak dospeo do potrebne reakcije, čovek je bio mrtav.

Izvlačeći svoje tigrovske kandže iz potpuno raskinutog grla svoje najnovije žrtve, ninda ih obrisa i vrati u njihovo skrovište pod kostimom. Mesto stražara bilo je dobro odabrano; sa istog tog mesta i on će najlakše pratiti zbivanja u dvoriš-

tu, oko gomile sanduka naslaganih na gomilu tačno ispod njega i prekrivene grubom ceradom koja ih je štitila od vlage u vazduhu.

Unaokolo su u tami svetlucale cigarete i ljudi su razgovarali prigušenim glasovima.

»Zašto da ne?«, pomisli ninda. »Ramos ih je uverio da ove noći nijedna patrola neće ni slučajno zalutati među ruševine; zbog čega bi i morali biti oprezni?«

Trideset minuta strpljivog čekanja, bez ijednog nepotrebnog pokreta. Pored njega, krv je sve sporije kaapla iz grla mrtvog čoveka.

»Pit je do sada stigao na predviđeno mesto«, razmišljao je ninda. »Naš prijatelj Ramos doživeće ove noći iznenađenje kakvo ni u snu nije očekivao...«

U noći ispunjenoj samo uobičajenim šumovima tropskih predela, motor džipa čuo se sa nekoliko mlija rastojanja. Bilo mu je potrebno više od pola sata da vijugavom i zapuštenom stazom dospe do ulaza među ruševine.

Ispod ninde, ljudi su gasili svoje cigarete, mrmljajući. Čelik zveknu o čelik. Bez obzira na obećanja, krijumčari su odlučili da ipak budu spremni na sve.

Pogledom koji je prodirao

kroz tamu, ninda precizno odredi položaj svakog od šestorice ljudi. Dvojicu, sa druge strane gomile sanduka, neće moći neprestano da prati pogledom, ali i njihova uloga, kada dođe do gužve, neće biti odlučujuća, upravo zbog takvog položaja.

Svetlost farova osvetli na tre nutak kamene zidove tunela, a onda kroz njega projuri džip, osvetljujući snažnim svetlima gomilu sanduka i dvojicu ljudi koji su stajali ispred nje, zaklanjajući nadlanicom oči.

Gaseći farove, džip zastade nekoliko stopa ispred one dvojice. Iz njega takođe izađoše dvojica ljudi u kojima ninda bez napora prepoznade Ramosa i Lopeza.

Oni, međutim, nisu bili jedini u vozilu: oštro oko ninde otkri unutra još jednu senku, čiji je položaj govorio da ima oružje u rukama.

»I Ramos se za svaki slučaj obezbedio«, osmehnu se ninda pod kapuljačom.« »To ti je problem sa lupežima... nikada nikome ne veruju, a drugim lupežima ponajmanje...«

— Hola, Ramos! — reče jedan od krijumčara dižući ruku na pozdrav. — Kasniš?

— Ne mnogo — umorno odvrati krupni čovek, brišući znoj sa lica. — Ti prokleti gringos su me zadržali. Čovek bi rekao

da par desetina hiljada dolara ne bi smeli da im znače ništa kada je u pitanju tako popularna glumica, ali ne! Cenjkali su se sve dok nisu shvatili da im se zaista može dogoditi da im sutra u njihovom luksuznom hotelu umesto doručka na poslužavniku donesu jednu od divnih sisa senjore La Forg!

Grub smeh proprati ovu ne jako duhovitu dosetku. Ninda se još jednom nasmeši, znajući da iz svog zaklona i Tabasko Pit sluša ovaj razgovor. Još jedan razlog više da smrvi golim rukama Ramosa i pored njegove džinovske građe...

— Vidim, ipak, da si zadovoljan — nastavi krijumčar koji je odmah uzeo reč, svakako vođa male ekipe među ruševinama. — Postigao si željenu cenu?

— Do zadnjeg centa — isceri se Ramos trijumfalno. — Dvesta hiljada lepih zelenih dolara, prijatelju!

— Onda sam pogrešio što sam tražio samo sto za ovaj krš iza mene — grohotom se nasmeja drugi čovek. — Ali, dođavola s tim, i to je lepa para za puške koje se mogu prodati jedino kao staro gvožđe, za pet centi po funti. Imaš li pare kod sebe?

— Hajde, Roderigo, ne misli valjda da sam toliko naivan?

Lova je na sigurnom mestu, a dobićeš je tek kada one budale dođu sa kamionima po oružje, ni sekunda pre. Imaće pune ruke posla sa tim đavolski teškim sanducima, kladim se; ni ko od njih neće se setiti ni da se zapita zašto im se vođa ne vraća pre nego što bude suviše kasno!

— Tačno! — odgovori Roderigo trljajući ruke. — Koliko te poznajem, ni Kestner neće ostati praznih šaka, a?

— Ni slučajno! — odmahnu glavom Ramos. — Biće na vreme obavešten gde može uhvatiti bandu gerilaca sa kamionima punim oružja. General Agvilas će biti zadovoljan njim, bez brige. Šteta jedino što će gerilci »slučajno« dići ovaj krš u vazduh pre nego što iko dospe da utvrdi šta se sve nalazi u sanducima!

Ponovo grohotan smeh ljudi koji su gotovo bolesno zadovoljni sami sobom. Vrteći glavom, ninda se spremi da zviždukom da Pitu ugovoreni znak...

Ali...

Ne!

Na drugoj strani ruševina, iznad ulaznog tunela, pomeri se nečija senka. Suzivši oči, ninda je napeto motrio u tom pravcu. To nipošto ne može biti Tabasko Pit, jer...

— Ramos! — zaori se jedan poznati glas. — Tvoja prljava igra je otkrivena, propalice! Diži ruke i lagano se okreni ova-mo! I vi ostali, ruke uvis!

Ninda steže zube u nemoćnom gnevu koji je morao brzo, veoma brzo savladati.

Sa tipičnom ženskom nestrpljivošću, Huana Morero odabrala je najgori mogući trenutak da ponovo dospe u centar zbivanja!

*

* *

Pre nego što je iko dospeo da reaguje, ninda prodorno zviznu, okrećući istovremeno cev mitraljeza prema dvojici zaklonjenih iza gomile sanduka.

Moćni filmski reflektori, majstorski postavljeni svud unao-kolo po ostacima zidova, bljesnuli su svi u istom trenutku, pretvarajući naglo noć u dan!

Kao po komandi, ljudi u dvo-rištu zaštitiliše oči rukama, divlje urlajući. Ne otvarajući svoje, ninda pritisnu okidač mitraljeza, zasipajući dugim rafalom onu dvojicu koje je gomila sanduka donekle štitila od njegovog pogleda.

Otvorivši oči, ninda skrete pogled najpre ka mestu sa kojeg je dopro Huanin glas. Devojka je, srećom, imala dovoljno prisustva duha pa padne u

zaklon srušenog stuba u času kada su reflektori bljesnuli. Po red nje, jedan od gerilaca, ispuštio je svoju pušku i zbuñjeno tresao glavom kao da još uvek ne shvata šta se to dogodilo.

Odgurnuvši mitraljez od sebe, ninda elegantnim skokom preskoči kamenu ogradu. Na snažnoj svetlosti reflektora isukani mač blesnu nad njegovom glavom pre nego što su mu stopala dotakla prašnjavo tle.

Od dvojice ljudi zgurenih po red sanduka na njegovoj strani jedan je imao dovoljno vremena i prisustva duha da pokuša da se zaštiti puškom popreko postavljenom pred lice. Katana, međutim, kao zmija za obide prepreku i vrh se kroz širom otvoreno levo oko zari u mozak, povlačeći se isto tako brzo kao što se povlači zmija posle smrtonosnog ujeda.

Opisavši polukrug nad glavom čoveka obučenog u crno, oštrica još jednom blesnu na svetlosti, rasekavši ukoso leđa čoveka koji je u strahu zagrebao rukama pokušavajući da pobegne najkraćim putem koji je, na njegovu nesreću, preprečila gomila sanduka. Užasno vrisnuvši, pogodeni se stropošta preko mrtvog tela svog partnera zalivajući obojicu krvlju iz ogromne rane.

Kao u plesu, ninda načini iznenadni korak u stranu. Haragei ga je, kao i mnogo putarane, upozorio na opasnost koja je pretila od strelca skrivenog u džipu koji je, zahvaljujući toj činjenici, imao mnogo manje problema sa svojim vidom od ostalih.

Metak prozvižda čitavu stopu daleko od njegovih grudi, podigavši oblačić prašine u razrušenom zidu. Dovršavajući pokret, ninda izbacila šuriken iz leve ruke, ciljajući tačno u otvor koji je metak načinio u plastičnom vetrobranu džipa.

Čitavo vozilo zaljulja se naglo od smrtnog grča pogodene žrtve. Vrata se otvoriše i on pokuša da ispuže napolje, ali dospe samo da čelom udari o prašnjavo tle, zarivajući još dublje u svoju lobanju zabodeni šuriken.

Nije prošlo više od deset sekundi od nindinog zvižduka, a pet ljudi je umrlo...

Četvorica preživelih, zatečeni na otvorenom prostoru, još uvek su se zbunjeno osvrćali oko sebe, pokušavajući da trljanjem rasteraju crvenkastu maglu pred očima. Šta se to dogodilo? To pitanje jasno se videlo na sva četiri zaprepašćena lica.

Mač još jednom zviznu kroz vazduh, ali ovoga puta njegova oštrica nije se povukla nakva-

šena vrelom krvlju. Sa četiri precizna poteza, ninda je pre-rezao opasače o kojima su sva četvorica nosili velike pištolje u futrolama.

— Prokletstvo! — Roderigo je prvi uspeo da dođe do reči. — Šta je ovo? Ko... ko si ti? I kakav je to kostim? Ja...

— Zaveži, Roderigo! — dopre pretéći glas ispod kapuljače. — Govorio si sasvim dovoljno, sada je red na mene.

Ledena hladnoća u tom glasu, još više preteća oštrica u ruci ninde, upozoriše Roderiga na opreznost, posle koje odmah dolazi i strah. Ustuknuvši čitav korak nazad, on se zbunjeno zagleda u priliku Tabasko Pita koji je trčao prema njima kao da gi svi đavoli gone.

— Ramos? — reče Tabasko Pit sa oduševljenim osmehom na licu stajući pred čoveka koji je gotovo za čitavu glavu nadvisivao i njegov džinovski rast. — Ti si Ramos, a?

— Da, ali... Šta hoćeš od mene, do đavola?

— Ja? Ništa, prijatelju... želim samo da ti isporučim pozdrav od Estrele La Forg!

Levica Tabasko Pita stigla je do Ramosove brade tako brzo da je ovaj digao ruke tek do visine grudi u pokušaju da se zakloni. Odjeknuo je prasak kao kada se lomi debela daska, ali

se Ramos samo zatetura unazad i otrese glavom.

Glomazno telo Tabasko Pita, iznenadilo je svojom hitrinom do sada već mnogo protivnika. Ramos je, međutim, bio u klasi vrhunskih boraca. Drugi Tabaskov udarac, jedan od onih zbog kojih se diskvalifikuju i profesionalni bokseri, promaši svoj cilj.

Dva moćna tela padoše isprepletanih udova na tle sa kojeg se podiže čitav oblak prašine. Odstupivši da im načini mesta, ninda na trenutak okrete leđa trojici preostalih.

Znao je da će oni, ili bar jedan od njih, tu tobožnju neopreznost pokušati da iskoristi za iznenadni napad. Nijedan ninda neće osetiti ni tračak griže savesti ako ubije onoga za koga zna da je zaslužio smrt. Svaki ninda, međutim, više voli da to učini u otvorenoj borbi...

Dvojica krijumčara oružja, verni do kraja svom prljavom zanatu, u istom trenutku se bacise na futrole pištolja ispred svojih nogu. Sporo i nespretno, proceni ninda jednim pogledom, Imaće sasvim dovoljno vremena da svu svoju pažnju posveti Lopezu koji je pognut i već u skoku, izvlačio nož skriven u sari svoje čizme.

Ninda nepomično sačeka da oštrica blesne na svetlosti, da

se podigne, rađajući blesak pre vremenog trijumfa u mračnim Lopezovim očima.

Pokretom tako brzim da je bio jedva primetan, on ukloni svoje grudi ispred oštrice, hvatajući istovremeno obema rukama ispruženu desnicu napadača.

Slomljena kost podlaktice krcknu, a Lopez očajnički dreknu, shvatajući da više nema vremena da zaustavi nalet koji će mu njegov sopstveni nož, okrenut sada u suprotnom pravcu, zariti tačno u srce.

Odvojivši od tla telo koje se koprcalo, ninda ga zavitla prema Rodrigheru koji je levom rukom vukao sebi zatvarač pištolja u pokušaju da ubaci metak u cev. Teško telo obori krijumčara u prašinu, dajući nindi vremena da još jednom isuče mač iz korica.

Preciznim pokretom, dostojnim najboljeg hirurga, on vrhom mača glatko odvoji glavu nove žrtve od tela i udarcem noge je odbaci pred lice Rodrighu koji se još koprcalo u pokušaju da se oslobodi mlitavog Lopezovog tela.

— Ti si sada na redu, Rodrigo — reče on glasom koji je zvučao još strašnije ispod bele svile njegove maske. — Evo ti tvog prijatelja pred to-

bom; možeš ga pitati kako je dole, u paklu!

Očajnički vrteći glavom, Rodrigo zaurla od straha i gneva. Ruka sa pištoljem se podiže, ali odmah zatim nemoćno pade u prašinu. Stupivši korak napred, ninda ga jednim udarcem mača kroz grudi prikova za zemlju.

Nekoliko koraka dalje, borba između dvojice džinova bližila se svom očekivanom kraju. Udarci Tabasko Pita postajali su sve precizniji. Ramosovi slabiji i netačni.

Obrisavši mač o odeću mrtvaca pred svojim nogama, ninda ga vrati u korice i podiže pogled.

— Huana! — reče glasno. — Huana?

Na mestu gde se devojkica maločas nalazila ništa se više nije videlo. Odmahnuvši glavom, on se još jednom okrete borcima na zemlji.

Ramos je sada ležao na tlu, raširenih nogu i ruku, a Pit mu je zadavao udarac za udarcem u lice koje je postepeno prestalo da liči na ljudsko.

— Dobro je, Pite — reče tiho. — Mrtav je...

— Šta?! — jarosno dreknu Tabasko. — Mrtav? Kučkin sin, kako je samo mogao da mi izvede tako prljavi trik!

Lupivši još jednom nogom mrtvo telo u rebra gotovo ga od-

bacivši od tla, Tabasko se zagleda u svoje iskrvavljene zglavke.

— Prokleta đubre — reče, sada već bez gneva u glasu. — Tek sada shvatam šta znači kada poželiš da nekog stvarno uništiš sopstvenim rukama...

Osmehujući se pod svojom maskom, ninda je već izbacivao mrtvo telo sa zadnjeg sedišta džipa.

— Idemo, Pite — reče. Imamo još posla u gradu. A jedan od njih je i da pokušamo da konačno oslobodimo našu prijateljicu Agatu... ili Estrelu, ako tako više voliš...

*
* *

Osmeh kojim ih je Sumiko dočekala u vili Morerovih nije odao ni tračka od onog nestrpjenja sa kojim je već satima očekivala njihov povratak.

Leslijev i njen pogled se sretoše i to je bilo dovoljno da joj kaže kako je sve u redu. A onda se ona okrete Tabasko Pitu i zinu od iznenađenja.

— Znala sam! — reče rezignirano. — Postao si toliko samouveren da si konačno izazvao na tuču nekog gorilu iz džungle!

— Nema gorila u džungli, mala — reče umorno Pit spuštajući se u fotelju i oprezno opipavajući podadulo lice. —

Gorile su u ovom prokletom gradu u kojem se ne može naći ni kap pravog dobrog jakog australijskog piva. Prokletstvo, **ala** ovo boli!

— Huana se nije javljala? — upita Lesli dok se devojka užurbala u potrazi za nečim što će bar donekle ublažiti Pitove bolove.

— Ne, nije — odvrati ona preko ramena. — Zašto? Da li je trebalo da se javi?

— Ovde je novac koji je Ramos uzeo za otkup — Lesli baci na sto poveći paket zamotan u običan novinski papir. — Mislim da je to još uvek najbolji način da oslobodimo Estrelu i njene prijatelje.

— Slažem se — klimnu Sumiko glavom. — Zbog čega niste otišli pravo u njihovo skrovište, Lesli?

— Previše opasno! — odmahnu on glavom. — Huana i neko od njenih ljudi bio je u misiji i jasno čuo Ramosovo priznanje. Među njima je i jedan fanatik čija se reč sluša, neki Fernando. Lako se može dogoditi da pobiju taoce pre nego što bih ja to uspeo da sprečim. A onda, i Kestner je postao nervozan posle današnje gužve u gradu. Na sve strane krstare patrola naoružane do zuba.

— Njemu možeš da zahvališ što sam te danas izvukao iz

gužve — zacereka se Tabasko Pit, bolno kriveći lice. — Da nisam video kako lete unao-kolo kao razbesneli stršljenovi, nikad mi ne bi palo na pamet da je to potera za tobom, ortak. Priznaj, stigao sam u pravi čas, a?

— Jesi — klimnu Lesli glavom, dopuštajući da mu osmeh na trenutak ozari lice. — Sumj ko, radi li telefon još uvek u ovoj kući?

— Da. Proverila sam. Koga hoćeš da zoveš?

— Hotel u kojem su smešteni predstavnici Agatine filmske kompanije. Oni bi morali biti prvi koji će doznati ako se nešto promenilo u situaciji sa taocima.

— Misliš li da se to može dogoditi? — zabrinuto upita Sumiko.

— Bojim se da može — uz dahnu Lesli izlazeći iz salona. Telefon, starinska naprava koja je i dalje savršeno funkcionisala, nalazio se na stočiću u ogromnom prašnjavom holu vile.

— Hotel »Figueroa« — javi se prijatan ženski glas iz slušalice kada je okrenuo željeni broj. — Apartman 242? Odmah senjor!

O'Rajli, jedan od menadžera kompanije javio se Lesliju ner-voznim glasom. Čak i kroz ne-

koliko milja telefonske žice nin-đa oseti napetost na drugoj strani.

— Ko? Eldridž? Koji Eldridž, do đavola? Ne, ne znam nikakvog Eldridža, čoveče, imam pune ruke posla... Šta se dogodilo? Prokletstvo, zar vi ne slušate radio? Čitav grad vri... ti prokleti teroristi odlučili su da dignu u vazduh i sebe i taoce u nekoj proklesnoj pećini ispod grada! Jeste u pećini... stručnjaci kažu da se čitava ta vašljiva četvrt može sručiti u ponor i...

— Lesli? — preneraženo uz viknu Sumiko kada je proleteo kroz salon brzinom za kakvu je sposoban samo ninda kome se žuri.

— Slušajte radio! — dobaci on u trku, već sa terase iznad parka.

Tabasko Pit skoči sa svog mesta i pođe za njim, a onda stade i odmahnu glavom bulje-ći zapanjeno u devojkicu, svestan da Leslija više niko ne može stići kada ovako žuri.

— Radio? — reče prigušenim glasom. — Postoji li kakav radio u ovom prokletom ćumezu?

U trenutku dok je on izgovarao te reči, ninda je već punom brzinom jurio niz uske kamene stepenice prema ulici, osluškujući urlanje vatrogasne sirene u blizini. S malo sreće stići

će do ulice u pravi čas, u isti onaj čas kad i vatrogasna kola koja su bez sumnje sada jurila prema četvrti grada osuđenoj na smrt.

»Stručnjaci se možda i varaju«, mislio je preskačući po deset stepenika odjednom, »ali se njihovo upozorenje ne sme zanemariti. Ta litica je tako strma da i najmanji poremećaj u njevoj ravnoteži može izazvati katastrofalne posledice. Moram... moram stići na vreme da sprečim tu ludost!«

Rotaciono svetlo vatrogasnih kola bacalo je neobične senke po krošnjama nadnetim nad koľovoz. Napet, ninda je čekao svoj trenutak.

Skok, ispužene ruke i čvrst stisak oko šipki lestvica pričvršćenih na boku vozila. Jednim pokretom, ninda skoči među vatrogasce pod šlemovima koji su zapanjeno buljili u čoveka toliko smelog — ili toliko ludog — da uskoči na njihovo vozilo pri brzini od bar osam deset milja na sat.

— Hombre, tebi se đavolski žuri! — reče jedan od njih, brišući znoj ispod šlema. — Ovo što si maločas izveo... por Dios, niko mi neće verovati kada mu budem pričao!

— Moja deca! — odgovori Leslie na španskom, dopuštajući licu da pokaže uzbuđenje koje

je na trenutak zaista osetio. — Ona su tamo gde kažu da prethodronjavanje... moram stići do njih!

Ljudi zažagoriše, klimajući glavama. Onaj najbliži potapša Leslija po ramenu.

— Ne brini, prijatelju! — reče ubeđeno. — Ti momci ne mogu biti toliko ludi da dignu čitavu četvrt u vazduh... Videćeš, biće ovo samo mnogo više ni oko čega...

Tri minuta kasnije, iskoristivši nešto sporije kretanje vatrogasnih kola u uskoj ulici ispunjenoj masom ljudi koja je hitala što dalje od mesta moguće eksplozije, ninda iznenada iskoči i nestade u uzbuđenoj gomili, probijajući se tako brzo da se gotovo odmah izgubio iz vida.

— Ovaj grad je sve ljudi — reče vatrogasac kraj kojeg je samo trenutak ranije stajao. — Možda i nije tako loša ideja da ga neko stvarno digne u vazduh!

Gomila kroz koju se Leslie probio bila je poslednja velika grupa begunaca iz Pakla Guaranija, jer posle toga je sretao samo još one koji nisu imali dovoljno snage — ili dovoljno volje — za brže bekstvo od smrti koja je pretila.

Ulaz u skrovište grupe »Horse Gutieres« bio je nepogrešivo urezan u njegovo pamćenje.

Stražar sa puškom ovoga puta neće biti sam.

I biće veoma, veoma oprezan, bez obzira na to što su izgledi da na skrovište natrapa neka od mnogobrojnih patrola bili gotovo nikakvi...

Plan ninđe bio je jednostavan, ali efikasan, kao uopšte svi planovi japanskih mašina za ubijanje, kako ih ponekad nazivaju. Skačući kao gazela sa krova na krov, on stiže do kolibe koja se nalazi samo desetak jardi od one sa skrivenim ulazom u podzemnu pećinu.

Drvo koje je zapamtio uzdizalo se visoko u mračno nebo. Tiho, bez ijednog šuma, on obuhvati stablo klizavo od vlage i lagano počeo da se uspinje.

Petnaest jardi nad ravnim krovom od lima. Ako uspe da dâ dovoljnu brzinu svom telu, to bi trebalo da bude dovoljno.

Odbacivši se visoko u tamu, ninda zgrči telo i ispruži ukrucene noge da smanji čak i otpor vazduha. Ako želi da postigne svoj cilj, biće mu potreban i najmanji deo energije kojim raspolaže.

U trenutku kada su se njegova stopala našla samo jardu nad krovom, on munjevito skupi noge i ponovo ih ispravi, kao čelične opruge.

Uz zaglušni prasak lim pod njegovim nogama popusti i on

se nađe u mračnoj unutrašnjosti kolibe. Savlađivanje otpora krova oduzelo je veliki deo kinetičke energije njegovog tela, ali se on ipak zatetura u trenutku kada mu stopala dotaknuše pod.

Iz tame sevnu kratak rafal i meci pocepaše vazduh na onom mestu gde bi se našle njegove grudi da nije posrnuo. Savijajući noge, ninda se po podu bešumno otkotrlja do strelca koji je pokazao izvrsne reflekse. Među prstima desne ruke stezao je kratak nož vrlo širokog sečiva.

Ispružena ruka sa nožem našla svoj cilj i čovek zaurla od straha i bola osetivši oštricu koja mu je samo na trenutak opalila utrobu. Okrenuvši se u mestu, ninda izbacila iz ruke oružje, sa kojeg je još kapala krv, prema pokretu koji je krajičkom oka opazio u suprotnom uglu.

Dubok uzdah čoveka koga je široka oštrica kroz pluća prikovala za zid od tankog lima. Njegove noge dva ili tri puta zastrugaše po podu, a onda se sve utiša.

Ninda nekoliko puta duboko udahnu vazduh, nastojeći da brzo nadoknadi energiju izgubljenu u poslednjem obračunu. Ko zna, možda upravo u ovom trenutku onaj fanatik Fernan-

do oznojenom šakom steže polugu uređaja za aktiviranje eksploziva...

Poklopac odlete u stranu i on skoči na travu ispod kolibe. Drugi poklopac, uske drvene stepenice koje izdajnički škripe pod nogama...

Pećina je bila osvetljenija nego kada je prvi put ušao u nju. Svud unaokolo petrolejke su svetlele po grubim zidovima od kamena.

Ninđa zastade u podnožju stepenica i zagleda se u devojkicu koja je stajala nasred velike podzemne galerije. Cev njene puške stajala je nepomično, upearena u grudi ninđe.

— Nemoj mi prilaziti, Leslie Eldridžu — reče ona suvim, je dva prepoznatljivim glasom. — ne zaboravi da znam za šta si sve sposoban i neću oklevati da pucam na prvi sumnjiv pokret.

— Ostaću na ovom mestu — reče on tiho, umirujućim glasom, ali je ispod spuštenih trepavica pogledom već pretraživao detalje podzemne prostorije. — Nećeš morati da pucaš na mene, Huana.

— To je sada potpuno svejedno. Čak i ako me na neki način savladaš, nećeš uspeti da oslobediš taoce. Fernando je tamo, sa njima, i odlično se zabavlja. Hoćeš da ti kažem šta radi?

— Reci mi, Huana — ponovi onaj isti umirujući ton u prijatnom muškom glasu na koji je uho žene uvek osetljivo.

— Fernando sedi na sanduci ma sa eksplozivom i igra se sa provodnicama uređaja za paljenje. Ti znaš šta će se dogoditi kada spoji njihove krajeve.

— Znam, Huana. On to ne sme učiniti.

— Ne sme? — devojkica se nasmeja praznim smehom. — A šta nam je drugo preostalo? Ramos je izdajnik... a svi ostali kukavice!

— Ti i Fernando... ostali ste jedini od grupe?

— Da. Grupa »Horhe Gutierres« više ne postoji, Leslie. Ako ne učinimo ono na što smo spremni, uskoro ćemo biti zaboravljeni. Ovako, pamtiće nas...

— Kao ubice, Huana. Ne govorim samo zbog talaca.

— Nego?

— Stručnjaci tvrde da bi eksplozija u ovoj podzemnoj galeriji lako mogla dovesti do survavanja čitave litice. Ti znaš šta bi to značilo...

— To nije istina! Opet me lažeš!

— Kada sam te slagao, Huana?

— Nisi mi rekao za tu tvoju devojkicu, Leslie... čak ni dok si me ljubio...

— Da si me pitala, rekao bih ti.

— Lažeš! Ne želim više da slušam tvoje laži! Nisi ništa bolji od drugih... ubico!

— Ovo što sam rekao istina je, Huana. Hiljade ljudi umreće zbog tvoje taštine i Fernandovog fanatizma. Vaša imena ući će u istoriju, to da. Kao ime na masovnih ubica!

Ponosno podižući glavu, ponovo veoma nalik portretu u staroj vili, ona se prkosno nasmeja.

— Ni to nije loš način da se uđe u istoriju, zar ne?

Ninda umornim pokretom prođe levom rukom kroz kosu. Suženih očiju, devojka je pažljivo pratila svaki njegov pokret. Izraz u njenim očima govorio je da zaista neće oklevati da puca ako to bude potrebno.

Pokret leve ruke poslužio je istom cilju kojem i oni, na prvi pogled besmisleni pokreti velikih iluzionista i mađioničara: da skrene pažnju sa neupadljivog pokreta druge ruke...

Vrhovi noktiju palca i kažiprsta sada su oprezno stezali iglicu premazanu onim istim otrovom koji je usmrtio jednog od Kestnerovih telohranitelja. Huana neće moći da primeti pokret kojim će je on izbaciti, koristeći kažiprst kao neku vrstu katapulta.

Ali je ninda još uvek oklevao da to učini.

— Huana — reče, unoseći u svoj glas prizvuk kojim se služe hipnotizeri. — Saslušaj me do kraja, molim te... Postoji i drugi način da postaneš slavna. Ja ću ti pomoći da se obračunaš sa Kestnerom, a zatim i sa Agvilasom... Tek tada...

— Ne! — reče ona čvrsto. Njen pogled rekao je nindi mnogo pre toga da njegov poslednji pokušaj nije uspeo.

Rezignirano slegnuvši ramenima, on nepogrešivo odbaci iglicu palcem i kažiprstom. Ovo ga puta njegova žrtva mora umreti brzo...

Ali ne samo zato što se njemu žuri da spreči Fernanda u pokušaju da sve njih digne u vazduh...

Pogleda uperenog u lice devojke koje zahvati bolni grč, on polete dugim bešumnim skokovima prema njoj.

Tamo, iza kamenog zida, Fernando sada shvata da u susednoj pećini nešto nije u redu. Podiže glavu, osluškujući, upola uveren da će uskoro ponovo čuti Huanin glas...

U beskrajno kratkom trenutku oči devojke i muškarca koji je fantastičnom brzinom proleteo kraj nje, sretoše se. Odmah potom, jedan život se završi. Prerano. Kao i životi mnogih

drugih koji su se usudili da stanu pred nindžu.

Tamo, iza zida, Fernando otvara usta. Sada će...

— Huana? — Dopre promukao glas do ušiju ninđe. — Je li...

Poput vetra koji nahrupi u prostoriju kada se naglo otvore vrata i prozori, nindža ulete u drugu podzemnu odaju, stežući među prstima desne ruke svoj poslednji šuriken. Tamo, uz suprotni zid, osvetljena mutnim sjajem petrolejke, usta talaca otvarala su se na krik koji je govorio da Fernando prinosi jedan drugom ogoljene krajeve žica!

Šuriken zazuja kroz vazduh, zarivajući se jednim svojim krajem u tanki provodnik koji je od četvrtastog uređaja za aktiviranje eksploziva vijugao po podu i uspinjao se uz naslagane sanduke na kojima je sedeo Fernando.

Čovek uskog mršavog lica i ogromnih očiju, nekoliko puta grčevito steže krajeve jedan uz drugi, a onda ih uz psovku od baci od sebe, shvativši da njegov veliki gest neće uspeti. Ruke mu poleteše prema pušci oslonjenoj o zid, njegov krik pridruži se čitavom horu vriskova koji su još uvek dopirali od lju

di vezanih lancima kod suprotnog zida.

U dugom skoku nindža se stvori pred njim, njegovi prsti rašireni kao kandže ščepaše najbliži sanduk sa eksplozivom i ludačkom snagom ga zavitlaše prema čoveku sa puškom.

Između sanduka i zida o koji se naslanjao, Fernandova lobanja puče kao prezreli paradajz. Iz razbijenog sanduka ispadoše četvrtasti paketići eksploziva koje je odmah zali odvratna smeša krvi i mozga...

Uzdahnuvši duboko, Leslie priđe Agati Perkins, jedinoj koja nije zaurlala od užasa u času kada je Fernando spojio krajeve žica. Ipak, njeno lice bilo je mokro od suza koje su se i dalje kotrljale niz obraze.

— Sve je u redu, Agata — reče nindža umorno, primajući je u zagrljaj. — Sve je u redu.

Leslie na trenutak sklopi oči prepuštajući se milovanjima najlepše žene koju je sreo, a onda nežno ukloni njene ruke sa svog vrata.

— Ne mogu to učiniti — reče tiho, jedva čujno. — Ubio sam mnogo ljudi do sada... ali tamo, na hladnom kamenu, leži devojka koja je možda umrla samo zato što me je suviše želela...

U maju Ninda 48

NINĐA NA TRAGU DEMONA

... Pod snažnim svetlostima televizijskog studija izgledalo je da su naočari profesora Šafrota dva zasebna izvora crvene svetlosti koja zastrašuje i nehotice namećući pitanje: šta se krije iza njih?

- Serija užasnih događaja kojima je izložen ovaj grad - govorio je lagano, naglašavajući reč po reč - rodila je niz različitih, čak niz fantastičnih pretpostavki. Invazija iz svemira, ruska invazija, masovna hipnosa, kolektivno ludilo, da pomenem samo neke od njih. Međutim ... bojim se da je istina mnogo strašnija od svih tih nagađanja... Ostvaruje se jedan od najstarijih strahova ljudske rase: demoni su ponovo među nama!